

Владимир Димитријевић

ДА СЕ ЗНА

Повереник за заштиту равноправности против
слободе мишљења и изражавања

Издање аутора

Аутор

Владимир Димитријевић

Наслов

ДА СЕ ЗНА

Повереник за заштиту равноправности против слободе
мишљења и изражавања

Рецензенти

доц. др Зоран Чворовић
Бошко Обрадовић

Штампа

Добротољубље

Тираж

100

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ДА СЕ ЗНА

**Повереник за заштиту равноправности
против слободе мишљења и изражавања**

Издање аутора
Београд, 2019.

КАКО САМ ПРОГЛАШЕН ДИСКРИМИНАТОРОМ: УМЕСТО УВОДА

Слобода мишљења и изражавања
као услов без кога се не може

Оно што је тема ове књиге је насртај на слободу мишљења и говора у Држави Србији, пред крај друге деценије 21. века. Колико је ова слобода битна у било којој држави?

Један од наших најугледнијих правника, академик Коста Чавошки, о слободи говора каже: „Нарочито је занимљив случај **Obershlik** од 1. јула 1997. године у којем је Европски суд недвосмислено потврдио слободу коришћења **увредљивих и шокантних термина**. Овога пута један новинар, осуђен због увреде, у коментару говора једног политичара овога назива **кретеном (trottel)**. По мишљењу Суда, „дотични говор је очигледно имао за циљ да буде провокативан, и самим тим, изазове жестоке реакције“ (став 31). Сходно томе, иако се речи „подносиоца представке (...) могу сматрати полемичким, оне због тога не представљају неоправдан лични напад, пошто је аутор дао објашњење које је објективно разумљиво и засновано на политичаревом говору“ (став 33). Суд је закључио да је употреба речи **кретен (trottel)** сразмерна „индигнацији коју је свесно изазвао“ (став 34) политичарев говор, те да стога осуда новинара за увреду представља кршење члана 10 Европске конвенције о људским правима./.../

(Владимир Водинелић) је још 2007. године/.../ објавио опсежан чланак под насловом „Европски стандард слободе

медија“, и то у **Билтену судске праксе** Врховног суда Србије бр. 3, стр. 31-70. После објашњења да су европски стандарди слободе медија, садржани у члану 10 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, даље развијени у богатој **прецедентној пракси** (*Court's settled case-law*) Европског суда за људска права у Стразбуру, као и бројним актима Савета Европе, проф. Водинелић истиче да Европска конвенција „не јемчи права која су теоретска или илузорна него права која су практична и делотворна“. У оквиру овако зајемчене слободе изражавања Европски суд је допуштао коришћење дифаматорних вредносних исказа, под условом да за такве тврдње постоји одговарајући чињенички основ, а да не представљају напад на личност него на оно што је она говорила и радила. Или како то сам проф. Владимир Водинелић вели: *Дифаматорни вредносни искази („звери у униформи“, „идиот“, „судија кукавица“, „пристрасан судија“, „фашистичке тенденције“, „тоталитарна природа“, „идеолошки гротескан и клоновски“, „невероватни спој сировог реакционара, фашистичког тврдоглавица и тешког антисемите“, „варалице“), представљају прекомерне, претеране, несразмерне информације ако су, „без икакве или довољне чињеничне основе“, односно ако не стоје ни у каквој врсти везе са неким чињеницама, што у датим случајевима није било тако јер је за тврдње постојао чињенични основ, односно одређена врста везе са чињеницама, а тврдња није била усмерена на личност, није представљала напад на личност, него на оно што је она говорила или радила* (*Thorgeir Thorgeirson v. Iceland*, 25. 6. 1992, став 65, *Oberschlick v. Austria* (no. 2), 1. 7. 1997, став 26, *De Haes and Gijssels v. Belgium*, 24. 2. 1997, став 47, *Jerusalem v. Austria*, 27. 2. 2001, став 43, 45, *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28. 9. 2000, став 34, *Paturel c. France*, 22. 12. 2005, став 36, *Feldek v. Slovakia*, 12. 7. 2001. став 75, *Jerusalem v. Austria*, 27. 2. 2001, став 43, *Pedersen and Baadgard v. Denmark*, 17. 12. 2004, став 76, *Ukrainian Media Group v. Ukraine*, 29. 3. 2005, став 42). Новинарска слобода подразумева *известан степен претеривања или чак провоцирања* (*Prager and Oberschlick*, 26. 4. 1995, став 38, *De Haes and Gijssels v. Belgium*,

24.2.1997. став 46. *Fressoz and Roirre v. France*, 21.1.1999, став 45, *Stoll v. Switzerland*, 25.4.2006, став 55. *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 34).

За овај мој случај нарочито је важан закључак проф. Владимира Водинелића да Европски суд, баш као и наш Врховни суд, допушта коришћење израза који **вређају, шокирају или узнемиравају**. Тако он закључује: Слобода изражавања „важи, не само за ‘информације’ и ‘идеје’ које су повољно примљене или се сматрају неувредљивим или нешкодљивим, ... него и за оне које вређају, шокирају или узнемиравају државу или било који део становништва“, као и за оне које су „претерани и провокативни“ искази, па ови искази нису само по себи, дакле, само зато што су такви, разлог за ограничење (*Handuside, v. United Kingdom*, 7.12.1976, став 49, *Sundau Times v. the United Kingdom* (no. 1), 26.4.1979, став 65, *Lingens v. Austria*, 8.7.1986, став 41, *Müller and others v. Switzerland*, 24.5.1988, став 33, *Observer and Guardian v. the United Kingdom*, 26.11.1991, став 59, *Castells v. Spain*, 23.4.1992, став 42, *Sürek v. Turkey*, 8.7.1999, став 58, *Sürek and Özdemir v. Turkey*, 8.7.1999, став 57, *Paturel c. France*, 22.12.2005, став 43, *Stoll v. Switzerland*, 25.4.2006, став 43, *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 30, 34)./.../

О тој слободи (политичке расправе, нап.В.Д.) проф. Владимир Водинелић каже следеће: “Док су слободне све врсте информација без обзира на њихову садржину (горе Ц.1.а), дотле **ширина слободе и допуштеност ограничавања слободе није иста код свих врста информација посматраних према садржини, него, варира с обзиром на објект информације: зависна је од тога на шта се информације односе, у који домен спадају:**

Слобода политичке расправе и расправе о другим јавно важним питањима, штити се најпотпуније, односно сме се најмање ограничавати; шира је него слобода уметничког изражавања, а поготово шира него слобода комерцијалних исказа, која се највише сме ограничавати. Са политичким питањима у ужем смислу (а то су она која се непосредно или посредно тичу учеића грађана у процесу доношења одлука у демократском друштву, (*Thorgeir Thorgeirson v. Iceland*, 25.6.1992, став

61), изједначавају се и све друге ствари које су од јавног значаја (*Sundau Times v. the United Kingdom*, 26.4.1979, став 65, *Barfod v. Denmark*, 22.2.1989, став 29 i d., *Handuside v. the United Kingdom*, 7.12.1976, *Castells v. Spain*, 23.4.1992, став 43, *Thorgeir Thorgeirson v. Iceland*, 25.6.1992, став 64, *Wingrove v. the United Kingdom*, 22.10.1996, став 58, *Karhuvaara and Iltalehti v. Finland*, 16.11.2004, став 40). „(С)лобода политичке расправе је заправо језгро појма демократског друштва које прожима целу Конвенцију“ (*Lingens v. Austria*, 8.7.1986, став 42, *Castells, v. Spain*, 23.4.1992, став 43, *Jersild v. Denmark*, 23.9.1994, став 31, *Prager and Ovberschlick v. Austria*, 26.4.1994, став 57, i d., *Andreas Wabl v. Austria*, 21.3.2000, став 42), „Слобода изражавања ужива нарочиту заштиту Конвенције као један од суштинских темеља демократског друштва“, „један од основних услова за његово напредовање, као и за развој сваког човека“ (*Jersild v. Denmark*, 23.9.1994, став 31, *Handyside v. the United Kingdom*, 7.12.1976, став 49, *Sunday Times v. the United Kingdom*, 26.4.1979, став 65, *Alternatives Lokalradio Bern and Verein Dreyeckland Basel v. Switzerland*, 1983, стр. 139, *Lingens v. Austria*, 8.7.1986, став 41, *Castells v. Spain*, 23.4.1992, став 42;). Зато, „не само да штампа има задатак да саопштава информације од јавног значаја: јавност такође има право да их прима. Да је другачије, штампа би била неспособна да игра своју животну улогу ‘јавног пса чувара’ (‘public watchdog’)“ (*Lingens v. Austria*, 8.7.1986, став 41, *Castells v. Spain*, 23.4.1992, став 43, *Observer and Guardian v. the United Kingdom* (no. 2), 26.11.1991, став 59, *Jersild v. Denmark*, 23.9.1994, став 31, *Barthold v. Germany*, 25.3.1985, став 58, *Fressoz and Roire v. France*, 21.1.1999, став 45, 51, *De Haes and Gijssels v. Belgium*, 24.2.1997, став 37, 39, *Sunday Times v. United Kingdom*, 26.4.1979, став 65, *Thorgeir Thorgeirson v. Iceland*, 25.6.1992, *Jersild v. Denmark*, 1994, став 63, *Guerra and others v. Italy*, 19.2.1998, став 53, *Roirre v. France*, 21.1.1999, став 45, *News Verlags GmbH & CoKG, v. Austria*, 11.1.2000, став 56, *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 30, *Gaweda v. Poland*, 14.3.2002, став 34, *Pedersen and Baadsgard v. Denmark*, 2004, став 71, 91, *Stoll v. Switzerland*, 25.4.2006, став 49, 58, *Dammann c. Suisse*, 25.4.2006, став 49.

„(М)ада првенствено формулисани за штампу, ови принципи се несумњиво примењују и на аудио-визуелне медије“ (*Jersild v. Denmark*, 23.9.1994; став 31, *Verein Alternatives Lokalradio Bern, Verein Dreyeckland Basel v. Switzerland*, 16.10.1986, *Decisions and Reports*, 49, стр. 139: „this principle is of particular importance not only for the press (cf. *Eur. Court H. R., Sunday Times judgment of 26. April 1979, Series, P, no. 40, para 65*), but also for broadcasting.“).

Широке границе допуштеног критиковања у политичкој расправи примењују се и у расправи о другим стварима од јавног значаја (*Thorgerir Thorgerirson v. Iceland*, 25.6.1992, став 64, *Wingrove v. the United Kingdom*, 25.6.1992, став 64, *Wингрове в. тхе Унитед Кингдом*, 22.10.1996, став 58). Дискусија о политичким и другим питањима од јавног значаја ужива већу заштиту и мање се сме ограничавати него када се ради о информацијама о ономе што нема општи значај (*Tammer v. Estonia*, 6.2.2001, став 50, *Barthold v. Germany*, 25.3.1985, став 58, *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 33, *Raichinov v. Bulgaria*, 20.4.2006, став 71). „(М) ало је простора по члану 10. ставу 2. Конвенције за ограничење слободе политичког говора и расправе о јавно важним стварима“ (*Wingrove v. the United Kingdom*, 22.10.1996, став 58, *Sürek v. Turkey* (4), 8.7.1999, став 57, *Karatas v. Turkey*, 8.7.1999, став 49, *Ukrainian Media Group v. Ukraine*, 29.3.2005, став 39, *Stoll. v. Switzerland*, 25.4.2006, став 46./.../

Проф. Владимир Водинелић то овако објашњава: Допуштена критика политичара као таквог шира је него допуштена критика приватног лица, а политичар је обавезан на већи степен толеранције него приватно лице: „Границе допуштене критике шире су у погледу политичара када дела као такав, него у погледу приватне јединке. За разлику од ове последње, први се неизбежно и свесно излаже помном испитивању сваке своје речи и дела, како од стране новинара тако и од стране најшире јавности. Зато мора да испољи већи степен толеранције“ (*Wingrove v. the United Kingdom*, 22.10.1996, став 58, *Sürek v. Turkey* (4), 8.7.1999, став 57, *Karatas v. Turkey*, 8.7.1999, став 49, *Ukrainian Media Group v. Ukraine*, 29.3.2005, став 39, *Stoll. v. Switzerland*, 25.4.2006, 6.4.2006, став 57). Политичар коју

својим ставовима провоцира, мора прихватити и провокативне исказе о себи (*Oberschlick v. Austria* (no. 2), 1.7.1997, став 33, 34), али је, у ствари, у природи политичке дебате употреба претераних и увредљивих израза (*Lopes Gomes Da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 34, *Roseiro Bento c. Portugal*, 18.4.2006, став 43). Оштре политичке расправе лако прерасту у личне, а то је један од ризика који се прихвата учешћем у политичком животу (*Roseiro Bento c. Portugal*, 18.4.2006, став 43, *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 34). Што важи за политичара и јавног функционера, важи и за експерта којег ангажује власт када се ради о ономе што он чини у том својству (*Nilsen and Johnsen v. Norway*, 25.11.1999, став 52).

(О слободи новинарског изражавања проф. Владимир Водинелић вели следеће, нап.В.Д.):Новинарска слобода подразумева извесан степен претеривања или чак провоцирања (*Prager and Oberschlick*, 26.4.1995, став 38, *De Haes and Gijssels v. Belgium*, 24.2.1997, став 46, *Fressoz and Roire v. France*, 21.1.1999, став 45, *Stoll v. Switzerland*, 25.4.2006, став 55, *Lopes Gomes da Silva v. Portugal*, 28.9.2000, став 34, *Karhuvaara and Iltalehti v. Finland*, 16.11.2004, став 40, *Pedersen and Baadsgaard v. Denmark*, 17.12.2004, став 71).“(1)

Дакле, из речи Косте Чавошког јасно се види колико је слобода мишљења битна за један демократски поредак.

Закон о забрани дискриминације, донет 2009, угрозио је, на најозбиљнији начин, слободу мишљења и изражавања у Србији.

Људи су упозоравали

Рецимо, Слободан Јанковић је писао: „Предлог Закона о забрани дискриминације имао је 63 члана. Прве замерке СПЦ и традиционалних цркава односиле су се на 18-ти и 21-ви члан. Коначно, оне су јавности предочиле „Концентрисани предлог традиционалних Цркава и верских заједница за измену новог Предлога закона о забрани дискриминације” који је предлагао промене у наведеним и у члану 45, те увођење новог члана који би се односио на ограничавање забране дискриминације.

Нажалост далеко је од тога да су ово били једини проблематични чланови. Мањкави су и чланови 2, 25, 45, ст. 2 и 46.

Могуће најспорнија одредба је у члану 2, став 1 који гласи: „изрази „дискриминација” и „дискриминаторско поступање” означавају свако **неоправдано** прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање, или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси... **родном идентитету, сексуалној оријентацији...** и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима (у даљем тексту: лична својства)“.

Полазећи од овога члана, неоправдано прављење разлике или неједнако поступање могу доћи у сукоб са постојећим законима попут Породичног закона који и брак и ванбрачну заједницу дефинише као уређену, односно трајнију заједницу мушкарца и жене (чл. 3 и 4). Јер, није ли неједнако поступање на основу личних својстава (а сексуална оријентација се према овом члану тумачи као лично својство) дискриминаторно понашање и у складу са тим недозвољавање цивилног брака (црквени брак дефинише верска заједница и у складу са чл. 18 Закона)? Након брака, није ли исто тако према ширем тумачењу овог члана и недозвољавање усвајања деце од истополних парова дискриминација?

Такав сценарио остварио се у америчкој држави Масачусетс у којој је 2003. године на основу претходно законски забрањене дискриминације на основу сексуалне оријентације, Врховни суд легализовао геј бракове а пар година касније и усвајање деце од стране истополних „супружника“ што је довело до затварања већине домова за незбринуту децу с обзиром да их у овој држави углавном води Католичка црква. Наиме држава је наредила католичким и свим другим установама за незбринуту децу да дају децу хомосексуалним паровима на усвајање. Усвајање деце од стране хомосексуалних регистрованих парова одвија се у неколико савезних америчких држава и према релевантним студијама има изразито негативне последице по децу

о чему ће бити речи даље у тексту. Такође, сличне одредбе без усвајања прецизнијих које би дефинисали области на које се односи потпуно изједначавање или оне у којима је забрањена дискриминација (у многим земљама ове одредбе важе уз Закон о раду и области које он покрива) не могу бити задовољавајуће

Измењени члан 18 предложеног текста „*Не сматра се дискриминацијом поступање свештеника, односно верских службеника који је у складу са верском доктрином, уверењима или циљевима црква и верских заједница ... у складу са посебним законом којим се уређује слобода вероисповести и статус црква и верских заједница*” недостатан је јер не гарантује верницима право на слободу вероисповести. Дакле, свештена лица имају право на поступање у складу са доктрином а исто се не гарантује и верницима ни у једном домену што представља јасно кршење једног од основних права а то је слобода вероисповести а крши и слободу говора и мишљења, чиме се посредно ојачава вербални деликт.

Овај проблем показује се у ЕУ и САД где због широког тумачења забране дискриминације бива угрожена слобода говора па је на тим основама у Енглеској укинута *Sexual Orientation Regulations* раније усвојен за Северну Ирску. Шведска законска уредба *Discrimination Act* у већини одредби дефинише и шта се изузима од забране дискриминације. У Шведској се најчешће ради о примени позитивне дискриминације у корист жена, док су друге одредбе везане углавном за војску, неопходност дискриминације у одређеним занимањима и сл. Летонски парламент је тек након година притисака у јесен 2006. усвојио допуну Закона о раду којом се забрањује дискриминација у запослењу на основу сексуалне оријентације. Дакле, само у домену рада.

Коалиција организација које не зависе од Владе Србије и министар Љајић у аргументисању су помињале и финални извештај Комитета УН за људска права о стању људских права у Србији од 12. августа 2004. Међутим, као што смо навели, извештај се позива на одредбе Повеље УН о грађанским и политичким правима, која у члановима 18 и 19 гарантују слободу вероисповести, мишљења, савести и изражавања. Такође члан

19, ст. 3 тачке 1 и 2 вели да права из члана 2 подразумевају и посебне обавезе и одговорност али и да могу бити подложни рестрикцији како не би нарушавали право другог, националну безбедност, јавни ред, здравље или морал. Слично или исто понавља се и у члану 12, ст. 3.

Члан 25, Предлога закона који регулише да се дискриминацијом не сматрају ограничења ради „спречавања заговарања и вршења фашистичких, нацистичких и расистичких активности, прописана у складу са законом” требало би допунити после *фашистичких* са (зарез) *комунистичких* због заједничке тоталитарне особености и историје.

Традиционалне цркве и верске заједнице већ су указале на проблематичност у члану 45 ст. 1, која одбацује могућност да починилац може доказати невиност. Међутим став два је такође споран јер терет доказивања пребацује на туженог.

Члан 46, став 3 је недовољно јасан, јер он може омогућити и провоцирање дискриминаторног понашања, при чему би искључиво испровоцирани починилац акта дискриминације сносио одговорност. На пример, хомосексуални мушкарац који би тражио да обави физиолошке потребе у женском тоалету, могао би бити опоменут или од других жена или од стране особе која води рачуна о хигијени истог, не слутећи да могу бити тужени.

Овакав случај се десио у америчкој држави Мејн у којој је у току судски процес због тужбе родитеља трансродног детета (рођеног као дечака) коме школа и школске девојчице, бране коришћење женског тоалета. Школске власти и деца никако да прихвате да уствари и не би требало да постоје мушки и женски тоалети (наравно ни мушка и женска гардероба). Овакви случајеви доводе до апсурда и родне политике које инсистирају на женским паровима свих речи у мушком роду и наглашавању разлика између мушкараца и жене.

Због свега наведеног, члан 7 бугарског Закона о заштити од дискриминације, који у четири параграфа дефинише шта се не сматра дискриминацијом може се увести или прилагодити за домаћи Закон о забрани дискриминације. Поменути члан

7 дозвољава другачији (неједнак) третман особа на основу религије, вере или пола а у вези са професијом, образовањем, верским институцијама и сл.“(2)

Наравно, озбиљне људе попут Слободана Јанковића нико није слушао.

И то има последице. Између осталог, и по потписника ових редова.

Повереник locuta, causa finita

Ове, 2019, 17. јануара, Повереник за заштиту равноправности, Бранкица Јанковић, донела је пресуду у случају Владимира Димитријевића, кога је тужила НВО „Да се зна“ да је, својим текстом „У одбрану природне породице“, дискриминисао „ЛГБТ популацију“: „У поступку који је спроведен по притужби организације цивилног друштва, против Владимира Димитријевића, због навода у тексту „У одбрану природне породице“ којима се вређа достојанство особа другачије сексуалне оријентације, повереница за заштиту равноправности дала је мишљење да је дошло до кршења одредаба Закона о забрани дискриминације, уз препоруке за њихово отклањање. С обзиром да Владимир Димитријевић није поступио по датој препоруци у законском року, ни након опомене, повереница за заштиту равноправности, у складу са Законом о забрани дискриминације, о томе обавештава јавност.“

Како је до тога дошло? То је тема ове књиге.

Случај Милана Брдар

Године 2012, у априлу, професор др Милан Брдар одговорио је Поверенику за заштиту равноправности, Невени Петрушић, која га је оптужила да је дискриминисао ЛГБТ популацију на свом предавању. Бранећи право на слободу мишљења, Брдар је, између осталог, описао оптужбу на своју рачун, прво цитирајући Невену Петрушић: „На предавању из предмета „Теорија јавног мњења“, које је студентима одржао 12. октобра 2011.

године на Ф[акултету] з[а] к[ултуру] [и] м[едије]. „М[егатренд] у[ниверзитета].“ у Б[еограду], др М. Б., професор овог Факултета говорио је о хомосексуалности, помињући у том контексту „болест“, „лечење“ и „промену пола“, и доводећи у питање ваљаност одлуке којом је она уклоњена с листе болести, чиме је допринео стварању понижавајућег и увредљивог окружења у односу на ЛГБТ особе. Тиме је извршио дискриминацију ЛГБТ особа на основу њиховог личног својства – сексуалне оријентације, забрањену чланом 12. Закона о забрани дискриминације.“

На захтев Повереника за заштиту равноправности од 4. новембра 2011. године, подносилац је допунио притужбу 14. новембра 2011. године, достављањем података о особи за коју се у притужби тврди да је присуствовала предавању проф. др М. Б. 5. октобра 2011. године. Не каже се која је то особа! Значи, мене прикивају на стуб срама (у виду вести „Професор дискриминисао...“ на сајту Б 92, а с друге стране крију име и презиме да не бисмо видели ко је то дошао до тако значајног открића.)“(3)

Дакле, Брдар се нашао на удару накарадног Закона о забрани дискриминације на основу једне анонимне пријаве, баш као у доба шпанске инквизиције.

Како је оптужен?

Милан Брдар је описао како је реговао Повереник за заштиту равноправности: “Уз то, у даљем ћемо видети да и повереник Н. П. блокира рационалну расправу, тиме што је:

1) очигледно стала на страну тужиље и организације која иступа уместо ње;

2) што је оптуженом професору подигла изнад главе Дамоклов мач, направљен волонтаристичком применом закона, и

3) што беспримерно ниподаштава образложење универзитетског професора који је испрва бенеvolentно у свему видео „неспоразум“.

Уосталом да видимо како је па могућа рационална расправа, када се став да је хомосексуализам болест олако проглашава за

дискриминацију и подводи под Закон о забрани исте, чиме се свима осталима егземпларно затварају уста! Да ли је повереник Н. П. свесна да чином потврђује управо оно што речима негира?

Даље каже Н. П., како је проф. М. Б. навео да је чир на желуцу на предавању поменуо у вези с начином на који је Америчко удружење психијатара „хомосексуализам скинуло с листе болести – демократским гласањем“, упућујући при том студенте да замисле како би било примљено „када би лекари, на пример хирурзи, демократски одлучили да чир више није болест“. Објаснио је да ту „није идентификовао два случаја, већ је напоменуо могућу близину проблема пола и хомосексуализма, која је сигурно већа него у случају чира на желуцу.“

Наравно да сам истицао близину два проблема! Хоће ли повереник Н. П. у својој стручности да нам каже да није могуће да хомосексуалац дође и тражи медицинску помоћ, то јест, промену пола! А тако нешто тешко може да се догоди неком ко болује од чира. То је смисао речене „близине“. И није потребно делити лекције о томе ко из ЛБГТ групе припада подгрупи за промену пола. То је апстрактна подела, зато што су итекако могући управо поменути случајеви.

Изјашњавајући се о основаности притужбе, проф. Б. је навео да се у конкретном случају не ради о дискриминацији, већ о „размени ставова и мишљења“. Заиста, чак и ако сам погрешно, откуд је то дискриминација, кад би све било само израз незнања! По његовом тврђењу, уколико би се дискриминацијом проглашавала сама „размена ставова и мишљења“, која је на универзитету „природна ствар“, била би „уведена Инквизиција“. А шта друго?

Даље је навео да само изношење мишљења о томе да је „хомосексуализам“ болест не представља дискриминацију, нити је повезано с толеранцијом, закључујући: „рекао ја или не рекао да (ли) је хомосексуализам болест, то још не каже ништа о мом ставу према људима ЛБГТ опредељења“.

Видећемо из даљег излагања да је питање толеранције заиста одвојено, као и разлоге за то. И у изјашњењу сам рекао и то да: „Тужила очигледно не зна право значење речи толеранција,

јер је брка са саглашавањем“. Видећемо да није сигурно да ли право значење зна и сам повереник Н. П. пошто ће толеранцију прогласити за безначајну у целој ствари! Зато се овим питањем ни не бави, него тај део мог исказа потпуно изоставља.

Повереник Н. П. даље каже да је анализирао „све наводе садржане у притужби, изјашњењу и писаној изјави сведокиње, као и релевантне правне прописе у области заштите од дискриминације.“ Једино недостаје: да ли је анализирао и професоров исказ? Не каже да јесте, а по свему судећи није. Омашка открива истину, да је мој исказ *de facto* сасвим занемарила. Што ли га је уопште тражила? Уосталом, док с једне стране, каже како је „тешко утврдити шта је тачно проф. Б. изговорио на предавању“ – иако пред собом има моју изјаву, с друге, уопште јој није тешко да без задршке понавља садржај из изјаве тужиле као потпуно неспоран. Притом, тај садржај наводи као резултат закључивања („може се закључити“) иако је очигледан и без дотичне логичке радње.

Целокупним излагањем повереник Н. П. сматра да је утемељила препоруку: „Проф. др М. Б. ће убудуће водити рачуна да оно што студентима говори о хомосексуалности буде сасвим јасно и недвосмислено, без икакве могућности да се смисао његових речи погрешно разуме, имајући при томе у виду да одређене нетачне изјаве могу допринети стварању и одржавању стереотипа, предрасуда и нетолеранције према ЛГБТ особама, повредити њихово достојанство и у односу на њих створити понижавајуће и увредљиво окружење.“

Коме ли је само ова препорука упућена? Она стоји у допису упућеном мени, али колико се види упућена је трећем, загонетном лицу (не каже: тражимо од вас, захтевамо). Само што не каже: Не брините, убудуће ће он водити рачуна! А шта би на то рекао проф. М. Б.?

Пошто ме повереник Н. П. није поштедела своје пристрасности, нећу ни ја њу поштедети суда објективности. Шта се може, кад је пренебрегла да је ударила на професора који, за разлику од свих других „жртава“, може да јој рецензентски узме меру. То ћемо због истеривања истине у јавност сада и учинити.

Само да се разумемо: овде сам у дуелу с повереником Н. П. и организацијом „Лабрис“, која ме је притужила у име ЛГБТ-популације коју, по властитом саморазумевању, представља и чија осећања тумачи. Нисам у дуелу са самим припадницима дотичне популације, јер њихов аутентичан глас ни немамо нигде на располагању, изузев у блогovima на порталима НСПМ и Б92. Све оцене и критичке опаске односе се на повереника, речену организацију и на организације чија је пракса сличног типа оној која ће овде бити предмет критике.

Видећемо да је повереник Н. П. испољила нетолерантност тиме што је стала на једну страну и ништа није уважила из моје одбране. Видећемо зашто се оваквим односом према професору универзитета, стајући на страну анонимних актера, који очигледно нису рашчистили значење основних појмова, уводи Инквизиција. Непосредно на универзитет, а потом у јавни живот у целини.

Пошто је повереник Н. П. својим писањем само потврдила да је и за њу толеранција исто што и саглашавање – што за мене никад неће бити – видећемо и то да кроз њен дискурс ради „репресивна толеранција“ типична за тоталитарну политику, што сирово отворену, што профињенију. Видећемо, такође, који све елементи те политике искачу из готово свих пасуса њеног образложења. Аргументацијом која следи, показаћемо да би то могло скупо да нас кошта уколико оваквој пракси на време не станемо на пут. То ће бити могуће једино ако дође до колективног отпора најезди оваквог „антидискриминационог“ волонтаризма и дилетантизма. Да бих тај отпор подстакло пишем овај текст као аргументован протест.“(3)

Да ли је толеранција саглашавање?

Брдар наставља: „У вези с мојим ставом по коме само изношење мишљења да је хомосексуалност болест не представља дискриминацију, јер не показује став према ЛГБТ особама онога ко такво мишљење изражава, повереник Н. П. „стоји на становишту да је овакав став неприхватљив“. Њено становиште

нас не интересује, него аргумент. Нема га, она то рече и крај. Међутим, неће бити:

Пошто је хомосексуалност појава, а хомосексуалци су особе, то ни став према појави није исто што и став према особи. Не може се појава врећати, госпођо Н. П., него само личности. А то што ви из мог говора о појави закључујете о увреди личности, ваш је проблем и сведочанство вашег одсуства чула за логичко закључивање. Појава се може дискриминисати само на начин дефиниције и разграничења од осталих појава. А о личностима није било речи./.../

Позитиван став да хомосексуализам није/јесте болест нема ништа с толеранцијом, јер његова истинитост не може да зависи од ње. Томе на супрот став према геј-особама директно је повезан с толеранцијом, а не са ставом о хомосексуализму, какав год да је. Био суд о хомосексуализму истинит или не, толерантна особа неће дискриминисати геј особу, док ће нетолерантна то чинити иако је сва светска наука доказала да болести нема. Да ли је сад јасно?“(3) (Подвукао В.Д.)

Професор Брдар указује на чињеницу да овакво Поверениково понашање значи непосредан притисак на мислеће људе да одустану од свог мишљења и да не смеју да га искажу у јавности: “Она, дакле, зна да је професор говорио нејасно зато што има две изјаве, а држи се само тужиљине! Поврх тога, повереник Н. П. заиста слабо стоји са знањем о „дискурзивним праксама“ које иначе помиње: немогуће је говорити на „савим јасан и недвосмислен начин, не остављајући било какву могућност да се смисао онога што су рекли може разумети различито“. Они који су спремни на овакву врсту дојава, увек су расположени да тумаче различито, тим пре што имају повереника који им верује „више но рођена мајка“. Уосталом, није Наполеонов полицајац Фуше без разлога рекао: „Ма, дајте ми само реч, и онога ко је изговорио стрпаћу у затвор!“

Шта повереник Н. П. овим упутством ради него око нас професора, индукује атмосферу страха и угрожености, у којој ћемо мерити сваку реч и на крају се плашити да је изговоримо? Што се мене тиче, то нећете дочекати. Као професор

прибојавам се једино опонената с јаким и јачим аргументима. Нађите аргументе, па дођите. До тада, довиђења! Ово тим пре што сејање атмосфере неизвесности, страха и угрожености такође представља једну црту тоталитаризма.

Став повереника Н. П. да је говор о хомосексуализму као болести нужно чин дискриминације хомосексуалаца, представља дакле извод из истог, тоталитарног синдрома. Она очито губи из вида смисао свог занемаривања разлике између опредељења и чина: предмет права и суда је тек превођење опредељења у чин, односно сам чин. Закон нема ништа с опредељењем, јер је оно резултат уживања права: могу да се опредељујем како хоћу, али не могу да делама како хоћу!

*Тоталитаризам ту разлику не признаје, јер поништава разграничење *res privata* (где спада опредељење) и *res publicae* (где спада чињење). Зато он увек опредељењу суди као чињењу – што је урадила и повереник Н. П. Да бисмо истакли контраст у односу на демократију, послужимо се примером:*

Када је пруска полиција, уходећи Карла Маркса док је живео у Лондону, дојавила Скотланд јарду да „дотични анархиста и револуционар у својој кући с истомишљеницима прича о убиству краља“, рачунала је да ће овај одмах бити ухапшен и осуђен. Међутим, одговор је био изненађујући: „Господин Маркс, као грађанин, има право да говори и мисли шта хоће, о било чему. За нас ту нема посла све док и ако не предузме практичну акцију против суверена“.(Подвукао В.Д.)

Ово је практична лекција из демократије, изречена пре 160 година, којој, на жалост, још нису дорасле тзв. „демократске снаге“ које нас воде у недођију легализовањем и свесрдним помагањем дискурзивних пракси о којима је овде реч“(3)

Накарадноост једног закона

Професор Милан Брдар је показао колико је било опасно доношење накарадног „антидискриминационог“ закона 2009. године:“Тзв. демократска власт је, не знајући шта чини, у циљу демократије и њене заштите у законодавству посејала

семе тоталитаризма, које већ буја захваљујући „дискурзивним праксама“ којима се врше његове проевропски помодне примене из табора сродних мишљеника и мишљеница.

Онима који су проф. др. Н. П. поставили на место повереника, грађани су били потребни пре 2000. године. После велике промене од које нам сада глава пуца, потребно је исте те грађане претворити у овце, и на то је усредсређена дискурзивна пракса која је овде предмет анализе а која је украшена домаћим верзијама штапа и шаргарепе као средствима дресуре: с једне стране батина закона, а с друге награда у виду признања да си „културан, образован, просвећен и урбан грађанин“ чак и ако блејиш синтагме које су ти силом утерали у главу. Тоталитаризам управо томе тежи, а када постигне циљ, окончава у параноји свеопште потраге за „вуком у јагњећој кожи“. Да ли ће до тога доћи у великој мери зависи и од нас осталих који трпимо испаде тих и таквих дискурзивних пракси.“(3)

Шта изазива насиље: слобода говора или спречавање те слободе?

Професор Брдар је истакао: „Тиме што став о хомосексуализму као болести проглашава, заједно с ЛГБТ-организацијама, за дискриминацију особа дотичног опредељења, Ви, у ствари, индукујете насиље према њима, тим пре што над свима држите Дамоклов мач у име закона. Тако нас присиљавају да се на речима саглашавамо и да ради своје безбедности тврдимо „неее, није болест, здраво је“. На основу чега уопште могу да помисле да управо та принуда неће водити нетолеранцији и насиљу у реалном животу. И одакле им право да нас тако уцењују и малтретирају?

Погледајмо исходе двеју педагогија:

1. ако безбедност ЛГБТ-популације покушавају да осигурају лупањем по глави и интелектуалним понижавањем сваког ко каже нешто што „Лабрису“ и поверенику Н. П., као њиховом адвокату на рачун државе, не одговара, ако помоћу законске претње свима затварају уста, онда тако само на видело истерују привилеговање као крајњи исход позитивне дискриминације. *Притом није реч о привилеговању ЛГБТ-популације, него*

организација које их самозвано представљају, а да то нигде није објективизовано у смислу да су демократски изабрани за тај посао. (Подвукао В.Д.) Том дискриминацијом психолошки код свих осталих индукују:

1) дволичност, или кетман – једно ће потврђивати јавно, а друго ће говорити тајно, што би водило:

2) фрустрацијама, а услед тога индуковању нетрпељивости и трансферу беса и насиља на ЛГБТ-групу. *То ће рећи да их својом праксом, тобоже усмереном на њихову заштиту, у ствари посредно истичу као мету, чиме управо они, само на дужи рок, врше стигматизовање те групе као „жртвеног јарца“.* (Подвукао В.Д.) Тоталитаризам, коме таква пракса води, мора да има жртву као вентил, тим пре што истим начином нема говора о образовању и нормализовању *толеранције* – коју је повереник, уосталом, прогласила за неважну (пази то)! Напротив, све завршава у искључивости, и зашто не рећи, временом у параноичном лудилу. Искључивост само рађа искључивост.“(3)

А демократија се не заснива на искључивости.

ЛБГТ НВО и њихови трикови

Професор Брдар је указао на трикове које примењују ЛГБТ организације да би могле да добијају паре од својих страних спонзора: “Овде је на делу нешто сложенији трик. Бес услед посредне дискриминације свих осталих у последици реченог привилеговања непосредно може да се трансферише на организације као што је „Лабрис“. *Њихови представници ће то представљати као бес према живим ЛГБТ-особама, што ће рећи да их, говорећи у њихово име, ради самозаштите гурају између себе и јавности као заштитни појас. Таквим начином самоодбране они додатно индукују (а не умањују) атмосферу угрожености и страха. То им, опет, иде на руку јер док постоји таква атмосфера они имају разлог свог постојања и разлог да буду у милости финансијера. Дакле, пракса за коју смо овде утврдили да је потпуно погрешна, за дотичне организације је управо као таква функционална, пошто само репродукује*

проблеме које декларативно настоје да реше. И уместо да правилнијим радом скрате и рок свог постојања, овим обнављањем и увећањем проблема обезбеђују свој трајни опстанак, по цену непрекидног дискриминисања и стигматизовања Србије и српског народа на светској сцени. (Подвукао В.Д.) Ето, то је смисао исказа: кољу вола за кило мяса, а то кило не добијају ни они којима су га обећали.“(3)

Шта је морална полиција?

О чему је реч? О ономе што професор зове „морална полиција“: „Позитивна дискриминација је, у ствари, само изврнута негативна. Чињеница или осећај угрожености само су изокренути у корист речених организација и привилегију њиховог потенцијалног угрожавања свих осталих. Преузимајући функцију моралне полиције, дискриминишу и јавно стигматизују сваког уколико проговори било шта што могу да протумаче да додирује „мањински осећај угрожености“, а што у ствари њима увек добро дође као разлог за јавну хајку. Томе много припомаже законом осигурана пракса повереника Н. П., а и дискурзивна пракса многих јавних личности и припадника актуелне власти. И док у првој фази мањина не сме да каже ко је, на крају би свима била зачепљена уста, тако да не би смело да се каже ништа против привилегованог положаја, не ЛГБТ-популације, него организација које говоре у њено име, чак и када галаме преко сваке мере и укуса. Другим речима, од те моралне инквизиције нисмо угрожени само ми који говоримо објективно и критички о свему па и о њима, него и припадници ЛГБТ-популације, што понекад и осете на својој кожи, када заиста аутономно проговоре, а лидерима се то не свиди.“(3)

Каква нам толеранција треба?

По професору Брдару, потребна нам је толеранција: „А то је *грађанска* толеранција, једнака према свима, а не привилеговано резервисана за неку групу. *Тако и особа геј-опредељења*

заслужује и мора да има правну заштиту и да ужива толерантан однос своје околине, али не зато што је геј, него зато што је признати грађанин који има право да се опредељује, који се определио и са законским покрићем тражи: толеришите ме, да бих толерисао ја вас! (Подвукао В.Д.)И то мора да важи, сасвим независно од тога да ли је закључена расправа о томе да ли је хомосексуализам болест или није.“(3)

Брдар је поново указао на методологију НВО које би да забране дискриминацију:“Организацијама као што је „Лабрис“ управо одговарају ексцеси које наводно настоје да спрече, јер у њиховим обнављањем осигуравају своје важење и измонтиран јавни значај.“(3)

Зашто је професор Брдар одбацио оптужбе?

После свега, професор Брдар је рекао да одбија сваку тужбу Повереника, и то образложио:

„Дакле, као оптужена страна, рачунајући да ово није прилика за трговину „мало теби – мало мени“, мишљење повереника Н. П. одбацујем у потпуности, из до сада довољно елаборисаних разлога:

1) Зато што је мој исказ узела олако, површно истумачила и још лакше одбацила, не водећи рачуна да је то исказ универзитетског професора који признаје само захтев за толеранцијом, али не и било какав захтев за било каквим саглашавањем тек тако, експлицитним или имплицитним, с било ким и о било чему.

2) зато што је у потпуности стала на страну оптужбе и принуђава нас на сагласност с организацијом „Лабрис“.

3) Зато што Образложење повереника Н. П. представља случај анахроног коминтерновско-комесарског начина мишљења, у којем је:

а) природно да се доушник прихвата као веродостојан извор, да се

б) тужени, макар био и професор, спушта на ниво послушног поданика који, ето, не зна шта говори, па је неопходно да му се патерналистички деле лекције, не би ли се „просветлио“; и

в) у којем се чланови закона растегљиво тумаче, већ према захтеву унапред донесене одлуке.

4) зато што се овако пристрасним, потпуно волунтаристичким писањем неодрживе логичке структуре и препуним површности, недостојне онога ко се бави професуром, уопште не штити и не унапређује „морал демократског друштва“.

5) зато што као професор и академски грађанин никад неђу пристати на овакав патернализам, испољену пристрасност и ароганцију.

6) Зато што повереник Н. П. није свесна објективних последица свог сочињенија, кад је већ употребила тај модус анализе: наиме, ако успемо да професоре универзитета утерамо у подобност, која се данас зове коректност, онда ћемо много лакше радити на „едукацији“ становништва, приводећи га саглашавању са цементираним ставовима ЛБГТ-организација. Хвала, господо, не долази у обзир. Морамо да останемо различити, јер и ми „непросвећени“ имамо опредељење и захтевамо поштовање, а ако не можете да разумете одрживост толеранције и несаглашавања, онда вам је потребно мало додатне едукације.

7) Зато што је недопустиво подлегање преосетљивости као оправдању да је неко увређен и да су му угрожена права. Ако је данас то случај с ЛБГТ популацијом, сутра може да буде у вези са свим мањинама, и на крају у вези са свим питањима државе и друштва. Тим пре што као увређени и понижени могу да се јаве: они који не прихватају евроскептицизам, нарочито ако чују да је неко „против Европе“, војвођански сепаратисти који траже републику, љубитељи САД који не могу да поднесу критику а поготово „увредљив назив Империја“, заговорници НАТО које вређа говор да је то „злочиначка организација“, итд. А где су тек они који тврде да је ЕУ – империјалистички и експлоататорски пројекат, НАТО – машинерија ратних злочина и злочина против хуманости, а Хашки трибунал – суд глобалне светске лажи и неправде, а прича о геноциду у Сребреници

неоснована антисрпска монтажа. Све су то саме мађине. С обзиром на то ко се све може осетити „погођен и увређен“, најједноставније је све оне који их „објективно, тј. без намере“ вређају, хапсити, како се огласе, упркос чињеници да Србија нема толико затворских капацитета.

8) Зато што би овај случај, без реакције, значио легализацију и популаризацију доушништва и ухођења, на распону од кафане, преко улице, до универзитета и слушаоница, као и саучешће у довољно елаборисаној тоталитарној симптоматологији.

9) Зато што се унапред затварају уста универзитетским професорима, да не могу са студентима размењују мишљења, на шта их иначе тера Болоњска реформа што, у ствари, има смисао убиства аутономног грађанина и човека, независно од тога да ли је пекар, лекар, апотекар или професор, геј или стрејт.

10) Зато што одбијам да учествујем у свему набројаном, јер бих тиме погазио академско достојанство, професионалну част и лични интегритет. А то нико не може да тражи ни по Уставу, ни по закону, ни по моралу.“(3)

Све речи професора Брдара бих и сам могао да потпишем.

Прошло је толико година од „случаја Брдар“, повереницу Петрушић је наследила Бранкица Јанковић, и све је остало исто.

То је зато што још увек делује исти распоред светских сила. Стари поредак је на умору, рађа се мултиполаризам, али ми, под „меком окупацијом“, још увек живимо у прошлости лажне толеранције, која је једно од имена „меке окупације“.

Цендер-тоталитаризам

Потписник ових редова се нашао на удару глобалистичког „цендер тоталитаризма“. О чему је реч? Италијански филозоф Дијево Фузаро у свом огледу „Добро дошли у цендер-тоталитаризам“ пише (а поводом приморавања деце у Енглеској да на часовима у државним школама пишу „геј љубавна писма“, да би били „толерантни“):“Ево новог наказног родног еротског поретка, усмереног на дестабилизацију колективног менталитета народа и стварање новог унисекс пост-идентитетског

атома. Чини се као да је вест из једне од многих застрашујућих романа а la Орвел. Уместо тога, то је стварност. У ствари, то је део те реалности која је превазишла фантазију.“

По Фузару, иза свега тога стоји канцер-капитализам апокалиптичног доба: „Либерални атомизам хиперсексуалног друштва лишен љубави, настоји да раствори породицу у номадском и дијаспорном плурализму неповезаних „ја“ и еротских конзумната: или, конвергентно, да је редефинише као пуку ефемерну и привремену, необавезну творевину, која уважава искључиво слободну и неограничену жељу појединаца без каквих примеса родног идентитета и са искључивом еротском тежњом и слободном разменом, без правила, односно живљењем ослобођеним од породичне везе и одговорности које њу прате.“(4)

Оно што је велики србски мислилац, Марко С. Марковић, звао „атомизацијом човечанства“, сад се збива у сфери сексуалности. Фузаро упозорава: „Ослобођен од било које етике заједнице, чак и у еротском контексту, пост-идентитетски појединац мора да се постави као сам свој предузетник и да буде потпуно аутодетерминисан. Помрачење етике заједнице у поретку дерегулисаног система планетарних потреба носи са собом одбацивање непотпуности и међузависности за које је неопходна комплементарност мушкарца и жене која се остварује у животу у породичној заједници. Као саучесник своје индивидуализације, субјект се труди да буде аутономна целина, у тријумфу мита о андрогиној потпуности подигнутој на нови начин живота за космополитске и пост-породичне помодне зависнике, лишене права на породицу, а истовремено индуковане да глупаво славе то лишаване као еманципацијски напредак.“(4)

Човек треба да остане сам, и постане „андрогин“. Зато се од државних пара у земљама трулог морала и мртве популације плаћају операције промене пола. То је, по Фузару, непосредно повезано са разарањем националних заједница и суверених држава: „Нови светски класни поредак не толерише опстанак националних држава и породица, националних језика и култура, идентитета и колективних субјеката, било да су они народи или

класе, државе или нације. У складу са новом либерално-либертаријанском монадологијом, он тежи да свуда буде све исто, односно да се све сведе на огољену раван глобалног тржишта, при чему су људи приморани на апатридноћ, на говор на енглеском језику и да буду пасивни и недиференцирани потрошачи без корена, родно неодређени и без способности непростајања у домену потпуне либерализације навика и потрошње. Са новим унисекс моделом промовисаним путем *родности*, либерална и либертаријанска финансијска елита објавила је рат не само традиционалној грађанској етици, већ читавој западној цивилизацији и њеној вишемиленијумској историји, неспојивој са производњом новог несигурног и дестабилизованог сексуалног идентитета, униформисаног у односу на флексибилну акумулацију и њену тенденцију да раствори све чврсте форме.“(4)

Зашто глобалистичка врхушка подржава политичке „веселнике“ (gay)? Зато што, по Фузару, „интерес глобалистичке владајуће класе за права ЛГБТ покрета уопште није филантропски и некористољубив, већ је усмерен ка организованој дестабилизацији колективне психологије народа и нација. Та дестабилизација се одвија кроз уништавање историјских традиција и сагласних комунитарних обичаја, а користи истовремено масовну манипулацију која, под управом педагога глобализма и космополитских либерализатора потрошње и обичаја, тежи наметању поруке да људска природа не постоји и да на тржишту потрошачког капитализма свако може неограничено да дефинише свој идентитет по свом слободном индивидуалном хиру.“(4)

Човек мора да буде разбијен на крхотине да би постао идеални потрошач. Опет Фузаро: „У овом лежи суштина новог субјективног пост-идентитетског профила или, ако вам се више допада, суштина деконструисаног идентитета, чије специфичне особине се претварају у фрагменте, у одсуство памћења и перспективе, у засићеност, недостатак ослонаца. Стално отворен за преговоре и промене, субјекат се схвата само као конструкт, као једноставан резултат споразума, конвенција и потреба диктираних у датом тренутку. Кроз праксу дезинтеграције идентитета

и његове рекомпозиције у складу са јединственим моделом који је кодификован биоинжењерингом капитала, личност се све-више лишава одлучивања на основу свог искуства и деградира се на ниво “just in time”. Губи се могућност да сопствена лична биографија буде кохерентна и унитарна нарација, да не буде једноставно рапсодијско смењивање епизодних, неповезаних и дисконтинуираних фрагмената.

Овај аспект доприноси наглашавању карактера нашег доба као времена сталне неизвесности и универзалне флексибилности, чији се крајњи циљ може кондензовати у пуком индивидуалном опстанку и пост-идентитетском, родно-флуидном и приватизованом “засићеном сопственом егу”, без друштвеног и политичког живљења, у облицима сведеним на пуки дневни егзистенцијални опстанак.“(4)

Наравно да у таквом времену људи који, попут потписника ових редова, звоне на узбуну морају бити извођени на инквизицијске судове. Али, они ће, увек и свагда, а помоћу Божјом, бранити истину и слободу, које су основа човештва.

О чему је ова књига?

Ова књига се бави случајем потписника ових редова, али контекстуализованим. У поглављу „На удару новог тоталитаризма“ дат је преглед случајева људи који су се нашли под маљем „људскоправашког“ поретка у Србији: од делилаца летака који позивају на православну литију до професора универзитета. Ту је и један случај из Црне Горе – случај књижевника Николе Маловића да би се видело да је појава „регионална“. „Како сам постао Јозеф Ка/ Да се зна, Повереник и ја“ износи основне елементе мог случаја пред Повереником за заштиту равноправности, а „Шта се згоди кад се цендер роди“ даје реакције наше интелектуалне јавности поводом мог случаја. „Повереник dixit“ даје „мишљење и препоруку 284-18 Д.С.З. против В. Д. због дискриминације на основу сексуалне оријентације у области јавног информисања и медија“, а „Записи испод етикете“ нуде мој други одговор Поверенику.

У поглављу „Други о истом“ даје се шири контекст борбе за одбрану природне породице у Србији и свету кроз изјаве и разговоре са онима који такве идеје бране на начин темељан и аргументован. На крају књиге је дат и закључак.

Потписник ових редова се нада де ће ова књига имати утицаја у јавном простору Србије – како у одбрани природне породице, тако и у заштити права на слободу мишљења и изражавања.

На Светог Фотија Цариградског фебруара 2019. године

Упутнице

Интернету приступљено 19. 2. 2019. г.

1. <http://www.ceopom-istina.rs/politika-i-drustvo/zhalba-koste-chavoshkog-na-presudu-osnovnog-suda/>

2. Слободан Јанковић, О хомосексуалности, педофилији и Закону о забрани дискриминације, *Нова српска политичка мисао*, 1-2/2011, стр. 102-105

3. <http://www.nspm.rs/polemike/totalitarizam-golubijeg-hodaili-recenzija-rada-poverenika-n.-p.-na-slucaju-profesora-m.-b.html>

4. <http://www.novosti.rs/вести/планета.479.html:760953-Добро-дошли-у-цендер-тоталитаризам>

**НА УДАРУ
НОВОГ ТОТАЛИТАРИЗМА**

ХОМИНТЕРНА И ГЕЈСТАПО НА ДЕЛУ: КАФКИЈАНСКИ ПРОЦЕС У БЕОГРАДУ

Србија је окупирана земља. Кажу – окупација је „мека“; тако се може мислити док се конкретни људи не нађу у „месорезници“ наопаког система. У Београду је још фебруара 2015. кренуло, а почетком априла 2015. се наставило, суђење Зорану Симићу, Јасмини Јанковић и Милету Стојановићу, које су бесплатно заступали адвокати из Београда Горан Пејић и Милена Јанковић, због оптужбе по члану 387, став 4 Кривичног закона. Тај члан подразумева гоњење за кривично дело „Расна и друга дискриминација“. Предметни судија је била Славица Николић, а Више јавно тужилаштво је заступала Александра Грбовић, док је сведок оптужбе био полицајац у цивилу Горан Павловић. Троје људи се (читам и преписујем оптужницу) на суду нашло јер су „делили летке чијом садржином се подстрекава дискриминација против лица припадника геј популације, а што је засновано на њиховом личном својству – полној опредељености“. Људима се суди због летка који је саставио монах Антоније (световно име Драган) Давидовић, и у коме пише: „Православна Литија – против „Геј параде“. Зауоставимо саблазан вече уочи, субота 27. септембра 2014. у 17. 00 часова од Саборне цркве до Скупштине и Владе РС/.../ Београде, у чувању добра не спавај! Чистоту и истину деци својој сачувај! (На Литију понети Иконе, Крстове и заставе Србије. Часно и достојанствено за опстанак темеља здраве духовности отаџбине наше). А сутрадан, како нас Бог научи, да мирним, али одлучним протестима у центру Београда, одложимо то зачињање непристојног, саблазног, таласа

геј-лудила које би да потопаи корене моралног и биолошког битисања Срба. Полиција прети новим законом – „нико никоме не сме спречавати протесте“... А, где је ту јавни морал, где вређање свести и духа целог народа!? Све нас похапси – продана државо ћутањем Бога и род да издамо није право! Геј срамоту никад у јавном животу. САБОР СРБСКЕ СВЕТОСАВСКЕ СЛОГЕ“.

Летак је дељен на дочеку кошаркаша Србије 15. септембра 2015. на Тргу Николе Пашића у Београду, па је првобитна оптужница против троје поменутих била „изазивање нереда на спортској приредби“. Затим су је ублажили, па их оптужили „за дискриминацију“. Монаха Антонија, како он сам каже, као аутора летка, нико није извео на суд, јер не желе да му придају медијску пажњу. Иначе, судница је, у страху од јавности, наредила чуварима да заплене све мобилне телефоне до краја суђења.

После фебруарске уводне речи јавног тужиоца, адвокат одбране Милена Јанковић је нагласила да у целости оспорава наводе оптужног предлога и да ниједна реч у њему не означава дискриминацију било кога. Адвокат Горан Пејић у уводном излагању је рекао: „Сматрам да је и суд и тужилаштво и полиција упало у замку једног политичког тренутка... да окривљени не знају од чега треба да се бране и које то речи представљају дискриминацију“. Адвокат је доставио суду фотокопију званичног саопштења патријарха Иринеја и навео да је много оштрији текст у његовом саопштењу него летак на који се тужилац позива.

Да не заборавимо: тзв. „ЛГБТ организације“, НВО политичких хомосексуалаца у служби НАТО окупатора Србије, већ годинама нападају морална осећања већинске Србије, ругају се православним светињама (богохулна антихришћанска изложба у Београду 2013, која је забрањена, али чије организаторе нико није извео на суд; срамне поруке патријарху Иринеју и митрополиту Амфилохију у току параде 2014, итд). Терор њихове противпородичне идеологије, у земљи у којој сваке године умре 30 хиљада људи више него што их се роди, наставља се: кад Хоминтерна нареди, Гејстапо приводи, а онда почињу суђења попут овога.

Геј-парада била је само први корак у агресивном наметању идеологије хомосексуализма нашем друштву. Након тога уследили су медијски и образовни садржаји који фаворизују хомосексуализам као нешто природно и модерно. Том циљу служе многобројне телевизијски серије и филмови, модни трендови и уџбеници сексуалног васпитања који све више улазе у наше вртиће и школе. У следећем кораку су законска решења која воде ка легализацији тзв. хомосексуалних бракова и могућности да истополни парови усвајају децу. Али, чак ни то није крај. На крају овог марша кроз институције система показује се тоталитарно лице ове идеологије. Следи усвајање неког новог закона против дискриминације и говора мржње против идеологије хомосексуализма којим ће свако другачије мишљење бити жигосано и кривично гоњено, а брачним паровима који традиционално васпитавају своју децу – деца ће бити одузета и додељена хомосексуалцима.

Ако не устанемо у одбрану слободе. А устаћемо. Устаћемо.

Април 2015.

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: СЛОБОДА ВЕРОИСПОВЕСТИ И СЛОБОДА ГОВОРА НА ЕВРОУНИЈАТСКОМ СУДУ

Јасмина Јанковић, Зоран Симић и Мило Стојановић су оптужени да су дељењем летака, којима су позивали грађане на „Православну литију – против Геј параде”, извршили кривично дело расне и друге дискриминација из чл. 387. ст. 4. Кривичног законика. По образложењу тужиоца, кога заступа заменик Вишег јавног тужилаштва у Београду, Јасмина Станковић, садржина летка је таква да се његовим дељењем вршило кажњиво „подстрекавање дискриминације”, из ст. 4. наведеног члана, „против лица припадника геј популације”. При томе, тужилац невешт новоговору западне цивилизације антивредности, али спреман да се влада по оној народној – видела жаба да се коњ поткива, погрешно квалификује основ дискриминације као „полну”, уместо као сексуалну „опредељеност”.

Најпре, треба утврдити кривичноправно значење речи дискриминација, која се у својству циља ставља на терет окривљеним. У основном облику кривичног дела расне и друге дискриминације (чл. 387. ст. 1), дискриминација се дефинише као кршење основних људских права и слобода зајемчених међународним правом по основу разлике у раси, боји коже, националности, етничком пореклу или неком другом личном својству. Инкриминисање дискриминације у кривичном законодавству, наслања се на одредбу о забрани дискриминације

у Уставу РС, где се дискриминација, као и у КЗ, искључиво доводи у везу са посредним или непосредним нарушавањем начела једнакости грађана пред законом, кроз различите форме неједнаког третмана условљеног неким од личних својстава дискриминисаног лица (раса, пол, национална припадност и сл.). Следствено, заштитни објект код кривичног дела расне и друге дискриминације за које су оптужена горе наведена лица је правна једнакост. Иако за постојање довршеног дела из ст. 4. није неопходно да је дошло до дискриминације, радња подстрекавања би морала да има такав потенцијал да неодољиво утиче на друге да предузму конкретне радње кршења (ускраћивања или ограничавања) појединих основних људских права и слобода. Свако друго тумачење проширује појам дискриминације, а са њом и вредност која се кривичноправно штити наведеним кривичним делом, ван уставних и законских оквира. У том случају би уместо заштите правне једнакости, злоупотребом једног кривичног дела добили непресушни извор правне несигурности.

Следствено, за тужиоца позив за учешће у молитвеном ходу – литији, коју је самоиницијативно организовала једна мала група православних верника, желећи да уз употребу хришћанских и националних симбола („На Литију понети Иконе, Крстове и заставе Србије”) „часно и достојанствено”, „мирно, али одлучно” искажу хришћански став о јавном пропагирању хомосексуализма у Србији, има потенцијал да друге подстакне на акте ускраћивања или ограничавања основних људских права и слобода.

Уколико би суд усвојио овакву тврдњу тужилаштва, те Јанковићеву, Симића и Стојановића огласио кривим за дело расне и друге дискриминације из чл. 387. ст. 4, добили би пресуду која хришћанску Цркву у Србији враћа на стање пре Миланског едикта. Наиме, радња извршења код облика дискриминације из ст. 4. одређена је као јавно ширење „идеја или теорија које заговарају или подстрекавају мржњу, дискриминацију или насиље против којег лица или групе лица” заснованих на неком „личном својству”. Како се организовањем литије изражава хришћански став према хомосексуалности, уколико би били осуђени,

Јанковићева, Симић и Стојановић би били оглашени кривим због, сагласно ст. 4. чл. 387. умишљајног „ширења” дискриминаторских хришћанских „идеја”, а не због чина организовања литије. Ово би у судској пракси Србије била прва пресуда којом би се утврдио дискриминаторски потенцијал православног хришћанског учења. С тога, покретањем судског поступка против троје ревносних верника, на оптуженичку клупу у новом Драјфусовом процесу смештена је заправо Српска Црква и њено православно хришћанско учење. Забављени (забава од забити - заборавити) међусобицама, архијереји Српске Цркве не виде обресе будућег положаја Цркве у постхришћанској евроунијатској „држави” и њеном репаганизованом праву, који се оцртава овим монтираним судским поступком. Само наиван може да верује да је у Србији под евроунијатским надзором, машинерија тужилаштва у једном предмету са идеолошком тежином покренута због опасности која по ЛГБТ популацију прети од тројице верника суорганизатора литије, незапослених, факултетски и средњошколски образованих грађана, који немају свој досије у казненој евиденцији.

Судски поступак против Јанковићеве, Симића и Стојановића не само да угрожава право на слободу вероисповести и подрива хришћански морал српског друштва, већ представља напад на слободу говора као основну вредност сваког демократског политичког режима. Из слободе говора су рођена сва друга грађанска политичка права, због чега слобода говора у циљу заштите неког од права човека и грађанина може само изузетно да се ограничи. Из слободе говора развило се право на упућивање петиција, протеста и летака, а из овог институционализована опозиција. Покретањем судског поступка за вербални деликт противљења јавној промоцији хомосексуализма, на штету слободе говора пружа се кривичноправна судска заштита намери ЛГБТ-лобија да се по основу свог интимног „веселништва”, а противно демократском принципу један грађанин-један глас, као група правно привилегују у вршењу јавних послова. Зато овај монитирани поступак мора да постане део пажње и старања не само православних Срба, већ свих грађана

који не желе да се пробуде у тоталитарном режиму једне колоније западног „врлог света”.

Судски поступак против Јанковићеве, Симића и Стојановића се већ сада може означити речју монтирани, јер од почетка примене ССП грађани Србије немају никакву гаранцију да ће се било који судски поступак кретати у оквирима Устава и закона. То што у овом случају не постоји дискриминација, у смислу кршења начела једнакости пред законом, не значи да суд неће пропис чл. 387. чл. 4. протумачити у складу са европским правним тековинама, како то налаже чл. 72. ст. 1. ССП. Као што је интервенција у кривичном законодавству, у виду уношења у чл. 387. новог ст. 4. на основу кога се води наведени судски процес, дошла 2009. године као плод законодавне хармонизације и доношења Закона о забрани дискриминације. ССП и законодавна и судска хармонизација Србијиног права, биће у будућности извори нови монтираних процеса на којима ће се судити традиционалним вредностима и њиховим заточницима. Јанковићева, Симић и Стојановић су прве жртве оваквог ограничења слободе говора и слободе вероисповести – зато им упамтимо имена, као и првом тужиоцу хришћанског учења као дискриминаторског у евроунијатској Србији - Јасмини Станковић.

2015.

ВРЕДИ СЕ БОРИТИ

Виши суд у Београду, актом К.793 од 29. априла 2015. године донео је одлуку да се обустави кривични поступак против окривљених Јасмине Јанковић, Зорана Симића и Милета Стојановића на основу решења тужилаштва да одустаје од гоњења окривљених због кривичног дела расне и друге дискриминације из члана 387, став 4 Кривичног законика. Били су, ако се сећате, окривљени због тога што су, уочи геј параде 2014. „делили летке чијом садржином се подстрекава дискриминација против лица припадника геј популације, а што је засновано на њиховом личном својству – полној опредељености“. Дакле, окривили су их због слободе мисли и изражавања.

„Печат“, лист слободне Србије, писао је о овоме; између осталог, објављена је и правна анализа др Зорана Чворовића, који је показао да је реч о покушају да се начини преседан после кога ће свака реч у одбрану хришћанских и породичних вредности пред агресијом „политичког хомосексуализма“ (израз Наталије Нарочнице) бити кривично гоњена и кажњавана. Потписивана је и петиција у одбрану слободе изражавања, а против тоталитарне ЛГБТ идеологије, у којој, између осталог, стоји: „Крајње је време да дигнемо глас против ове тоталитарне идеологије. У име слободномислеће јавности и интелектуалаца стајемо у заштиту оптужених грађана Србије који имају право на слободу мисли и којима се не може судити само зато што другачије мисле од идеолога тоталитарне промоције хомосексуализма. Позивамо надлежне државне органе да одустану од овог кривичног гоњења или да ухапсе и процесуирају све нас који смо такође противници ове тоталитарне идеологије и то

ћемо и остати“ . (Потписали су је, између осталих, Зоран Чворовић, Душан Пророковић, Драган Хамовић, Драгиша Бојовић, Борис Алексић, итд). Адвокати одбране предложили су проф. др Слободана Антонића као свог експерта.

Видевши отпор мислеће јавности, тужилаштво је одустало је од гоњења окривљених. Тиме се испоставило да борба за слободну Србију још није изгубљена, и да је вреди наставити. Лепо је што је и „Печат“ учествовао у тој борби.

2015.

МИША ЂУРКОВИЋ НА УДАРУ ЛГБТ „ЗАШТИТАРА“ ИЛИ: AS LONG AS THERE IS ONE HUNDRED

Убрзање

Само седам дана је прошло од мог чланка о случају Милоша Ковића, кога, у име „формалних разлога“, покушавају да уклоне из учионица Филозофског факултета Универзитета у Београду, кад ето новог другосрбијанског удара. Овог пута, „политкоректни“ комесари глобализма јуришају на Мишу Ђурковића. Крив је, очито, јер је дао значајан допринос у борби за заштиту наше деце од наопаких „образовних пакета“ са пропагандом идеологије хомосексуализма, који су, после жестоке реакције јавности, повучени из оптицаја, и због којих се министар просвете Шарчевић шојићевски правио „изненађен и увређен“.

И, наравно, опет не треба ћутати.

Бранили смо Ковића, сад ћемо и Ђурковића (мада им је, наравно, највећа одбрана њихово стваралаштво и јавни морални став).

Поготово глас треба дизати на Фонду стратешке културе, који је један од светилника храбре речи на србском Интернету.

Зато ево још једног скромног доприноса у борби за слободу Србије.

Пре пет година

Почетком априла 2012, „повереница за заштиту равноправности“, Невена Петрушић, објавила је своје „Мишљење поводом

дискриминаторских ставова о ЛБГТ особама професора М. Б. “ за кога су сви знали да је Милан Брдар. Наиме, једна ЛБГТ активисткиња, студенткиња иначе, оцинкарила је професора Брдара који је на предавању 12. октобра 2011. на предмету „Теорија јавног мњења“ пред студентима, у слободној академској дискусији, изрекао забрањено мишљење (своје, наравно) да је за време његовог студирања хомосексуализам у уџбеницима психијатрије био оглашен као болест, и „зачудио се што то више није случај“. Професор Брдар је одговарајући повереници изјавио да је тему додирнуо јер је она пример који илуструје „притисак јавног мњења, услед чега није могућа јавна рационална расправа“, о чему сведочи и поднета притужба. Брдар је истакао да је Америчко удружење психијатара (уцењено од геј лобија, што и врапци на грани знају) одлуку о томе да ли је хомосексуализам поремећај у полном понашању донело прегласавањем, и, наравно, упитао се како би то било „када би лекари, на пример хирурзи, демократски одлучили да чир више није болест“. Професор Брдар је јасно рекао: “Како год било и шта год да приватно мислимо, дужни смо да толеришемо људе без обзира на опредељења и на то да ли су болесни или не (од СИДЕ или неке друге болести), уколико то не нарушава наше здравље“. Но, повереница DIXIT: “Предавање је комуникација између неједнаких страна, професора, који преноси знање и који својим предавањем обликује схватања својих слушалаца, и студената који на предавање долазе да би нешто научили од особе која је познавалац ствари и интелектуални ауторитет у области у којој предаје. Зато је изношење мишљења универзитетског професора студентима на предавању да је хомосексуалност болест, само по себи, акт дискриминације јер представља неприхватљиво етикетирање и вређа достојанство ових особа, стварајући у односу на њих понижавајуће и увредљиво окружење“. И додаде: “Саме радње којима се лице или група лица узнемирава и понижава на основу њиховог личног својства могу бити разноврсне, укључујући и јавно саопштавање одређених ставова и мишљења“(1)

Ако то није био удар на слободу изражавања, ја не знам како би тај удар могао да изгледа.

После пет година

Све се то поновило у јуну 2017, и сад је на ред дошао Миша Ђурковић. На адресу му је стигао акт Мирјане Кеџман, помоћнице поверенице за заштиту равноправности, која га је обавестила да су га тужили припадници извесног Регионалног инфо центра због дискриминисања грађана на основу сексуалне оријентације. Тужен је због следећих исказа у свом тексту „Школски приручник за промоцију хомосексуализма“, објављеном у „Политици“ 13. априла 2017. (стр.23):“Имам сина од осам година и ћерку од четири који ускоро треба да слушају ове скарадности да постану жртве хомосексуалне пропаганде, испирања мозга и чистих лажи.“ Тужитељи тврде да је овом реченицом „хомосексуалност стављена у контекст скарадности чиме се вређају и дискриминишу особе хомосексуалне оријентације, а представљање хомосексуалности као нормалне и природне оријентације у контекст чисте лажи“.

Сметао им је и следећи Ђурковићев став:“Срби нису насилан народ. Но постоје границе кад се зулум насиље које моћници примењују над нама и нашом породицом више не могу трпети. Са законом о мандаторној вакцинацији, законом о насиљу у породици и овим сатанистичким „образовним пакетима» тој граници смо се опасно приближили.“Тужитељи су Ђурковића због тих речи додатно окривили:“Хомосексуалност се ставља у контекст сатанистичке, окривљује за уништење породице и на један перфидан начин позива на насиље“.

Ђурковићев одговор

Миша Ђурковић је помоћници поверенице одговорио јасно и одлучно, указујући да он не зна ни за какав „Регионални инфо центар“, и да нешто такво постоји на Риједи у Хрватској. Имајући разумевања за старање поверенице за заштиту равноправности

о разним притужбама грађана, указао је на своје право да га због јавно исказаних и утемељених ставова не малтретирају. Доктор философије, научни саветник, челник Института за европске студије, аутор петнаестак књига из области којима се бави, бивши саветник премијера Србије и секретар Државног савета за Косово и Метохију, члан Етичког комитета РРА, сарадник кабинета председника Владе, Министарства здравља (за област биоетике), Министарства спољних послова, као и, како сам наводи у одговору, безбедносних структура државе, Ђурковић не пристаје на то да га неко насилно ослепљује да не гледа стварност и да му неко запушава уста кад указује на опасност рушења породице и породичних вредности у демографски ојађеној Србији.

Колумниста „Политике“ од 2001. године, Ђурковић никад није доживео да га неко на овај начин узнемирава. Рекао је да позив на изјашњавање о свом тексту сматра насртајем на право слободе говора и научно-истраживачког рада, и да ће о томе обавестити струку, али и јавност.

Како лажу тужибабе?

Прво, кад је тужба упућена Поверенику за заштиту равноправности у питању, реч је о кривотворинама тужилаца. Ђурковић у свом тексту није бавио хомосексуалношћу као скарадношћу, него је скарадном назвао пропаганду идеологије хомосексуализма малолетницима у приручницима за тобожњу борбу против „сексуалног насиља“. Какве су то скаредности, читалац може сам да сазна у тексту Слободана Антонића „Постизборна ЛГБТ инклузија“(2)

Представљање хомосексуалности као „нормалне и природне“, у шта тужибабе које туже Ђурковића верују, није уопште последица објективних истраживања, него делатности ЛГБТ лобија иза кога су стајали светски мегакапиталисти, попут Рокфелера.(3) Начин на који се ЛГБТ пропаганда проглашава „науком“ подробно је описао Слободан Антонић у својој студији „Моћ и сексуалност/ Социологија геј покрета“(4)

Наравно, тужиоци су избегли да контекстуализују Ђурковићеве речи, чији је основни смисао овако исказан у чланку објављеном у „Политици“: „Ја сам хришћанин, имам права по Уставу и по Конвенцији о правима детета да своју децу васпитавам и школујем складу са сопственим уверењима. Овим приручницима се директно крше та моја уставна права. Над мојом децом и мојом породицом под окриљем просветног система од септембра ће као обавезно почети да се примењује противуствано насиље.“

Против тог насиља је устао Миша Ђурковић. И да додамо: развраћање деце пропагандом идеологије хомосексуализма (јер је било предвиђено да „пакетићи“ крену од вртића) за хришћанина је, наравно, сатанизам, јер сатана мрзи дечју чедност и чистоту. И хришћанин има право то да каже, и да брани породицу као Божју установу, као што ЛГБТ идеологији „демократски“ траже рушење природне породице да би тријумфовала „полиморфна перверзност“, о којој су, одавно, трубили фројдисти.

Усталом, ко не верује, нека сам види чему стреми „сексуално васпитање“. (5)

Другосрбијанска инквизиција против зналца

Због онога што Ђурковић сведочи, ЛГБТ „заштитари“ сада, егземпларно, хоће да му запуше уста. Јер, знају да он зна. И знају да, ако њега ућуткају, с осталима ће ићи лакше. У својој књизи „Тамни коридори моћи“, другосрбијанској инквизицији изложени аутор има читаво поглавље под насловом „(Гео) политика хомосексуализма“, о коме је потписнику ових редова у својевремено датом интервјуу рекао: „Хомосексуална идеологија је данас заокружен и развијен инструмент који глобални владари користе за врло јасне и прецизне циљеве. Нормативно гледано, читава прича се промовише под безазленом етикетом људских права. Но, као и у остатку књиге, мој задатак је да одем са оне стране дате нормативности и да видим ко, зашто и како инструментализује одређене физиолошке, биолошке, друштвене

и културне феномене. Ово истраживање настоји да проблем хомосексуализма тематизује на различитим нивоима, почев од и даље нерешеног питања да ли је за појаву овог феномена заслужнија физиологија или развој. Чак и ту налазимо чисту манипулацију, па се у зависности од потребе час апострофира једна, а час друга врста одговора. Истраживање показује да су наука, законодавство, судска пракса, медији, а све више и популарна култура па и регуларно образовање, стављени у функцију промовисања и насилног наметања хомосексуалне идеологије. У Скандинавији се деци у вртићима забрањује употреба речи отац и мајка. Читав јавни дискурс се насилно редефинише како би се подрила и уништила класична породична структура. Хомосексуализам се традиционално користи као инструмент за смањивање броја популације, за подривање одбрамбене способности земље, за нарушавање постојећих вредносних система и промовисање хедонизма, итд. Успут откривамо како све више дивља такозвано конструктивистичко лудило у науци, које тврди да је све конструкција и да су чак и сексуални и полни идентитет конструкти. Дакле, оно што имате између ногу није више дато од Бога, већ је, кажу, чист конструкт, па свако може да буде шта изабере.“(6)

А Миша Ђурковић верује у Бога Творца, а не у постмодерне глобалисте – конструкционисте.

Једна шкотска и једна србска порука

Знам да је онај о коме пишем човек који зна домете популарне културе, о чему је сведочио у својој књизи „Слика, звук и моћ“. Па да му овако, преко Интернета, поручим: „Уважени г. Ђурковићу, ових дана слушам сјајну песму шкотског кантаутора Брајана Мек Кеја, „Док нас је стотину“ („As Long As There s One Hundred“, која се може чути на <https://www.youtube.com/watch?v=tq67Xl746jY>). У њој је реч о борби Шкота против енглеских завојевача краља Едварда. Против њих су, са својим народом, устали краљ Роберт Брус и велики јунак Виљем Волас (то је онај што, док га Енглези черече у филму „Храбро

срце“ Мела Гибсона, узвикује: „Слобода!“). Рефрен ове песме ми се много свиђа: „*As long as there's one hundred o' Scots remain alive/We'll ne'er gie in tae England, oor country will survive/ We'll fight tae keep oor freedom and for that prize alone/We'll gie oor lives for Scotland, for Robert and his throne*“. Или, на србском: „Док нас бор стотину Шкота има у животу/ Никад се нећемо покорити Енглеској, наша земља ће опстати/ Бранићемо своју слободу и само због ње/ Даћемо своје животе за Шкотску, за Роберта и његов престо“. Ово је одјек речи краља Роберта на којима почива Изјава из Арброута дата, у име шкотског племства и слободних људи, 6. априла 1320: „Док год нас је бар стотину у животу, никад се при здравој памети нећемо покорити власти Енглеза, јер нити се боримо за славу, нити за богатство, нити за част, него само за слободу, коју ниједан прави човек не губи осим са својим животом“. Послушајте, драги г. Ђурковићу, ову песму, и биће Вам, мислим, лакше да наставите борбу!“

То исто, овим текстом, и ја (верујем – скупа са својим саборцима на фронту одбране слободе и здравог разума, морала и породичних вредности) поручујем глобалистима, другосрбијанцима, аутошовинистима и „иже с њими“: док нас је бар стотину (има нас и више, наравно), нећемо се предати у тзв. „културном рату“ који сте подигли против свега што су нам оставили Бог и преци, против темеља нашег постојања. Запамтите: Миша Ђурковић није сам, и нико од нас, који брани породичну Србију, није сам!

Док је са вама само глобалистичка Империја, са нама су Господ и Небеска Србија, са нама су наше породице и наш народ! Па изволите!

Јун 2017.

Упутнице

Интернету пристпљено 14. јуна 2017.

1. <http://www.pecat.co.rs/2012/04/milan-brdar-vidilac-u-troji/>
2. <http://www.fsksrbr.ru/fond-strateske-kulture/ostalo/postizborna-lgbt-inkluzija/>

3. <http://www.geopolitika.rs/index.php/sr/intervju/278-dr-dzudit-risman-seksualna-sabotaza>).
4. <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:7605/bdef:Content/download>
5. <http://православнапородица.орг.срб/index.php/apokalip-sa/1420-rat-protiv-dece-evo-sta-stoji-iza-seksualnog-obrazovanja>
6. <http://www.geopolitika.rs/index.php/sr/intervju/743-tamni-koridori-moci>

Зоран Чворовић, Владимир Димитријевић

**У ОДБРАНУ
БРАНИСЛАВА РИСТИВОЈЕВИЋА:
О ПРАВУ И ПРАВДИ У СРБИЈИ,**

27. марта 2018. године

Ко влада Србијом?

Истинска власт и моћ у Србији само на први поглед припадају онима који се стално појављују у медијима, и који причају час о Европској Унији, а час о томе да нашом земљом неће управљати туђа рука. Као што смо већ одавно схватили, права власт у Србији припада туђину, који дубински делује преко својих људи и невладиних организација, разарајући изнутра наше друштво и намећући му туђински, нихилистички поглед на свет. Јер, Србија је колонија на периферији канцерогеног неолибералног капитализма, чији је, између осталог, један од циљева стварање „златне милијарде“ путем смањања броја становника планете Земље - нарочито уклањањем „неподобних“ народа, који се не уклапају у „агенду“ Новог поретка, споља тако различитог, а изнутра тако сличног, Хитлеровом „новом поретку“. (1)

И некад и сада творцима нове стварности сметају Срби, за које је је фирер Трећег Рајха говорио да не могу да живе уз Дунав, зато што су једини народ на Балкану свестан своје

државотворне мисије, и за које је амерички професор и идеолог Џон Хјуер 1999, током НАТО бомбардовања ове земље, истакао да су анахрон народ, који не схвата будућност, и који ће нестати ако јој се не прилагоди.

Идеолошке основе нашег изумирања

Одатле нам је јасно да је изумирање Србије, које се не може палијативно лечити само давањем новчане помоћи за рађање деце, дуготрајан процес који, између осталог, има и своју идеолошку основу. Некада је то био титоистичко – хедонистички, НАТО кредитима саздани, „кока – кола социјализам“ (Радина Вучетић), а данас је то НВО феминистичко – ЛГБТ тоталитаризам, чију праву природу објашњава Слободан Антонић: „Феминизам је омиљена идеологија припадница (или кандидаткиња за припаднице) транснационалне (под)елите. Суштина феминистичке (а заправо криптокапиталистичке) идеологије је тежња ка комодификацији свих жена на планети, како би радна снага максимално појефтинила, али и како би се од свих људи направили једнако конзументско инфичирани потрошачи. Слободно се може рећи да је данас феминизам тројански коњ неолибералног капитализма и његове Империје за продор у недовољно меркантилизована, традиционалистичка друштва Источне Европе, Азије, или Африке. Други пак друштвено сличан покрет је онај за „геј права“. Основни елементи тог покрета заправо се подударују са главним тежњама империјалног капитализма. Најпре, то је пребацивање нагласка у формирању главног колективног идентитета са социјалног (класног, радно-интересног) на индивидуално-потрошачки („стил живота“), а у оквиру тога и на „сексуални идентитет“. Што се потребе људи за слободом мање могу задовољити у области рада или политике, то ће се у јавној (културној) сфери све више пропагирати „слобода“ у обрасцима потрошње или „стила живота“ – укључив и „сексуалне слободе“ које подразумевају „слободно изражавање ЛГБТ идентитета“. У вези с тим је и настојање да се класни (економско-интересни) конфликт супституише јавним

(моралним) конфликтом око „геј права“ – од конфликта око увођења „геј бракова“, до конфликта око „ЛГБТ инклузије“ у школске програме. И треће, основна вредносна матрица „геј покрета“ сасвим лепо се уклапа у идеолошке оквире владајуће глобалне капиталистичке класе, оквира који чини идолатрија сексуалности (посебно у рекламама), примат потрошачког егоизма (нарцизма), доминација тренутних и парцијалних нагнућа (поготово у потрошњи) над општим и дугорочним последицама итд. Отуда идеологија „ЛГБТ права“, заједно са феминистичком агендом, изузетно олакшава неолиберални пројекат колонизације и преобликовања темељних друштвених установа – од брака и породице, до школе и социјализације.“(2)

О томе је овде реч. Србијом не владају они који се виде, него они који се не виде. Они желе да Срби нестану. И они знају како треба користити батину да би се људи утерали у концлагор који је сасвим постмодеран – комбинација ГУЛАГ-а и Дизниленда. А у концлагору се не рађа, него се умире.

И зато су у Србији почели да на судове изводе оне који то виде, и да им суде због слободно израженог мишљења.

Чија је ово држава?

Ових дана ће, дакле, пред Вишим судом у Новом Саду започети суђење по тужби Повереника за заштоту равноправности против проф. др Бранислава Ристивојевића, редовног професора и шефа Катедре за кривично право Правног факултета Универзитета у Новом Саду. Повереник за терети професора Ристивојевића да је извршио акт дискриминације по основу пола према женама и по основу сексуалне оријентације према припадницима ЛГБТ популације. Према мишљењу тужиоца, професор Ристивојевић је извршио акт дискриминације тиме што је у чланку, који је објавио на порталу *Нова српска политичка мисао*, оспорио тачност навода којима су предлагачи Закона о спречавању насиља у породици оправдавали његово доношење.

И без улажења у садржај тужбе, већ својство тужиоца и предмет тужбе су довољни да алармирају јавност. Један државни орган, финансиран парама пореских обвезника, тражи од суда да у име идеолошких ставова на којима почива тужба ускрати једном грађанину Уставом загарантовано права на слободу мишљења, подношење петиције и слободу научног стваралаштва. При том, слобода мисли и изражавања није било какво људско право, већ најважније политичко право грађана, које је темељ сваког демократског и плуралистичког политичког система. Јер без гарантовања права грађанима да слободно и критички мисле, те да слободно изражавају своје мисли и ставове, немогућа је слобода дебате и слобода избора. Зато су из права на слободу мисли изведена нека друга политичка права, чије постојање чини један политички систем демократским и плуралистичким, а то су пре свега слобода говора и слобода медија.

Према наводима из тужбе акт дискриминације према женама професор Ристивојевић је извршио тиме што „заговара и шири стереотипе о патријархалном организовању породице”, док је акт дискриминације према ЛГБТ популацији извршио тиме што „текстом јавно заговара и имплицира спречавање организовања шетњи, чиме позива на ограничавање права на слободу кретања и окупљање овој друштвеној групи”.

Када се упореди чланак туженог и наводи тужиоца, онда се јасно види да професор Ристивојевић ни једном речју не помиње патријархалну породицу и патријархални морал, већ у свом чланку углавном исказује страх да Закон о спречавању насиља у породици има потенцијал да разори биолошку породицу. Међутим, патријархалност се у тужбу уводи као инкриминушућа идеолошка категорија, да би кроз повезивање патријархалности са биолошком породицом, свако јавно залагање за биолошку породицу стекло својство противправног дела. Да се ради о идеолошкој тужби којој је главна мета биолошка породица, показује и то што тужилац свој тужбени захтев за осуду туженог подупире статистичким подацима према којима је насиље у 97% случајева везано за биолошку породицу.

У име које идеологије Поверник за заштиту равноправности подноси тужбу против једног професора права, постаје јасно код другог дискриминаторског акта који је наводно извршио професор Ристивојевић. Наиме, тужени је извршио дискриминацију према ЛГБТ популацији већ тиме што је у форми упитне реченице јавно изнео дилему да урушавање породице и појава породичног насиља у Србији можда стоји у вези и са јавним популарисањем хомосексуалности и огољене и простачке сексуалности. Ако је професор Радивојевић извршио дискриминацију тиме што је бранио биолошку породицу, као и тиме што је пад породичног морала потенцијално довео у везу са јавним пропагирањем хомосексуалности, онда је јасно да Повереник за заштиту равноправности подносећи тужбу парама пореских обвезника Србије заступа ставове хомосексуалног лобија. Тиме постаје јасно да јавно пропагирање хомосексуалности, које огромна већина грађана Србије сматра неприхватљивим, ужива бригу државних органа, док јавна одбрана биолошке породице, која представља неспорну вредност за огромну већину грађана Србије, за органе ове државе представља протиправно дело. Па чија је онда ово држава?

За разлику од правне свести, која почива на свести о правди, а правда се састоји у томе да се свакоме да оно што му припада, идеолошка свест почива на неправди, јер сматра да поборницима супротне идеологије треба ускратити сва права. Идеолози политичке хомосексуалности сматрају да њима, као изразитој друштвеној мањини, припадају сва права, док је за поборнике биолошке породице и патријархалног морала резервисан једино Гулаг. Ако не дигнемо глас против прогона професора Ристивојевића, лако може да нам се деси да већинска Србија, заједно са демократијом и владавином права, заврши поново на крвавим идеолошким стратиштима.

Повратак у 1947. годину

У свом тексту „Година 1947“, Миша Ђурковић каже: „Молим, дакле, људе који воде ову државу да реше хоће ли да праве

либералну демократију у којој се поштују уставом гарантоване слободе говора и научног рада, или ће ићи у правцу њиховог укидања који својим радом ударнички трасира госпођа повереница.“(3)

Наравно, ово је само наставак онога што је почела претходна поверница НВО тоталитаризма у Србији, Неван Петрушић, када је напала митрополита Амфилохија због проповеди у Цркви. О томе је Слободан Антонић писао још 2011. године: “Позивање на одговорност архијереја због проповеди у цркви, у којој се износи део традиционалног верског учења, а без вређања икога поименице, директан је напад не само на слободу вероисповести, већ и на елементарну слободу говора. Митрополит Амфилохије је изрекао извесне опште вредносне судове, који могу да нам се допадају, или не допадају. Али, он има право да изриче те вредносне судове, не само зато што су они део учења његове цркве, већ и зато што слобода говора подразумева управо слободу изрицања свих општих вредносних судова. Стога, атак поверенице за заштиту равноправности, Невене Петрушић, на митрополита Амфилохија није само директан напад на хришћанство, као вероисповест и вредносни систем. Он је директан напад и на елементарне грађанске слободе и темељне либералне вредности. Невена Петрушић је у овом случају послужила само као проводник својеврсног НВО тоталитаризма (пошто је, како сама признаје, прихватила многобројне захтеве из НВО сектора, да се, због „говора мржње“, процесуира митрополит Амфилохије). Јавност се, наиме, још приликом доношења Закона против дискриминације, као и приликом инсталирања Повереника за заштиту равноправности, са зебњом питала да ли ће ове нове установе донети повећање стварне заштите грађана од кињења и шиканирања, или је посреди ковање још једног буздована наших грађанистичких НВО за утеривање „политички коректног“ мишљења Србима у главу. Са овим потезом Невене Петрушић и та дилема је разрешена. Свештеници у својим црквама, професори у својим семинарима, домаћини за својим славским столом, коментатори на својим блоговима, више неће смети да изричу „политички некоректне“

вредносне судове. Од сада ће свако од нас морати да води рачуна да нас нека НВО може пријавити, а Невена Петрушић јавно опоменути и дати на суд, само ако кажемо нешто што се у „другој Србији“, Вашингтону или Бриселу, сматра политички некоректним. Наши НВО душебрижници очигледно желе да нас све глајхшалтују – „утерају у корак“. Да мислимо исто, да верујемо исто и да радимо исто. Да ли наша власт – не само београдска, већ и бриселска и вашингтонска – заиста мисли да ће успети да тако пацификује овај народ?“ (4)

Очито је да мисле.

Хоће ли успети, друго је питање.

Ристивојевић пред нама

Потписници ових редова сматрају да неће, док год је људи попут професора Бранислава Ристивојевића, који је, у интервјуу за „Печат“ 23. марта 2018. рекао, између осталог, и следеће: „Никад нећу одустати од борбе за преображај српског друштва на начелима правне државе и владавине закона, њено претварање у земљу једнаких и равноправних могућности за све, уточиште слабих, нејаких и прогоњених, тврђаву поносних и слободних. Чак и када ме она не разуме, или одбацује, када ме неко у њено име неосновано кажњава или прогони, величина и вредност онога што могу да учиним за њено опште добро превазилази мој напор, труд или трошак. На крају крајева, нисам се родио у слободној Србији зато што ју је неко такву поклатио нашим прецима, него зато што су они за такву Србију крварили и плаћали да би могли да нам је слободну оставе у наслеђе. Најмање што можемо да урадимо јесте да испунимо своју дужност да се боримо да остане слободна каква јесте и такву је предамо потомцима. Овакви бедни покушаји да ме ућуткају ми само подижу вредност у очима свих којима је стало до тога како ће Србија изгледати у будућности. Они су сведочанства о мојој исправности. Они нису казнени прогон него ордења и признања.“

Док је таквих какав је професор права и витез правде Бранислав Ристивојевић, има наде за Србију. Данас, 27. марта 2018, када се сећамо часних и честитих Срба који су одбили пакт са Хитлером и његовим Новим поретком и стали у строј свих наших предака што су знали да постоји нешто много узвишеније од идеологије „у се, на се и пода се“, лепо је пред собом гледати Ристивојевића, спремног да иде путем предака.

Упутнице

Интернету приступљено 27. марта 2018. године:

1. <https://facebookreporter.org/2012/01/22/vladimir-dimitrijevic-rat-protiv-sta/>
2. <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/gej-prava-ka0-imperijalna-batina.html>
3. <http://www.vaseljenska.com/vesti/misa-djurkovic-godina-1947/>
4. <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/opasan-napad-na-gradjansku-slobodu/stampa.html>

ТРИ ДЕЦЕНИЈЕ КАСНИЈЕ, ВЕРБАЛНИ ДЕЛИКТ СЕ ВРАТИО: КАКО ЈЕ ПРОФЕСОР РИСТИВОЈЕВИЋ ОСУЂЕН КАО „ДИСКРИМИНАТОР“

Хришћани имају право на став, рече амерички суд

Године 2012, посластичар Џек Филипс из Лејквуда у Колораду одбио је да за двојицу хомосексуалаца и њихово „венчање“ направи торту, због чега је од стране Комисије за грађанска права државе Колорадо оптужен да је починио акт дискриминације. Он се пред судом позвао на Први амандман америчког Устава и своје право да, као хришћанин и уметник, искаже одречан став према моралној пракси која није у складу са његовим верским уверењима. Врховни суд САД је недавно, одлуком 7 према 2, пресудио да је Комисија за грађанска права Колорада прекршила право Џека Филипса да поступи у складу са својим уверењима. Министарство правде САД изјавило је да је задовољно одлуком Врховног суда, истичући да ће „ревностно бранити право на слободу говора и религиозну слободу засновано на Првом амандману, и то за све Американце.“

А у Европи? Недавно је у Италији на власт дошла коалиција која јасно каже да је природна породица основа сваког друштва, и да свако дете има право на оца и мајку. Политички некоректно, нема шта!

Али, у Србији је другачије. На путу ка ЕУ званом „Напред, па укречану!“ „политички хомосексуализам“ (израз Наталије Нарочнице) гази корацима од седам миља. „LGBTGMOXYZETC“ идеологија осваја, корак по корак, не само јавни простор, него

и – што је најстрашније по будућност породичних вредности – добија власт и моћ да мења наше животе.

Србија под влашћу хоминтерне

Довољно је погледати недавну одлуку министра просвете Младена Шарчевића да из употребе повуче шест уџбеника који говоре о ризицима сексуалног понашања „нестандардне“ оријентације. О томе је писао Слободан Антонић: „На пример, у једном уџбенику психологије хомосексуална проституција, и то чешће мушка него женска.” У „Анализи” се, међутим, тражи да се ова – иначе неспорно тачна констатација – „избаци” зато што „не постоји потреба за истицањем мушке `хомосексуалне проституције`, јер се тиме стварају предрасуде, које воде у стварање дискриминаторног односа према геј мушкарцима”. Дакле, иако је наведена реченица истинита, она је неприхватљива зато што *може* произвести предрасуде које *могу* довести до тога да неко некада буде дискриминисан. Дискриминација, очигледно, више није само *извршено* дело које је произвело негативне последице. Она је сада постала *свако* дело које *има потенцијал* да може да доведе до преступа. То је правна логика, иначе типична за бољшевичку јуриспруденцију, којој смо се својевремено подсмевали. Познат је случај десеторо младих људи у СССР-у који су се тридесетих година 20. века састајали да слушају музику и пију чај. Пошто су шећер и чај у то време били права драгоценост, младеж је сакупљала копејке у једну кутијицу. Прибирање новца за чај није било забрањено, али тај новац *могао* се употребити и за помоћ контрареволуцији. Све девојке и младићи били су похапшени и осуђени на робију од три до десет година. То се једноставно звало „социјална профилактика”⁽¹⁾

На удару такве „профилактике“ нашао се и др Бранислав Ристивојевић, редовни професор права Универзитета у Новом Саду.

Ми смо својевремено имали интервју са професором Ристивојевићем, али да се подсетимо.

Ристивојевић на удару

Повереник за заштиту равноправности тужила га је пред Вишим судом у Новом Саду да је извршио акт дискриминације по основу пола према женама и по основу сексуалне оријентације према припадницима ЛГБТ популације јер је у чланку, који је објавио на порталу *Нова српска политичка мисао*, оспорио тачност навода којима су предлагачи Закона о спречавању насиља у породици оправдавали његово доношење. Према наводима из тужбе акт дискриминације према женама професор Ристивојевић је извршио тиме што „заговара и шири стереотипе о патријархалном организовању породице”, док је акт дискриминације према ЛГБТ популацији извршио тиме што „текстом јавно заговара и имплицира спречавање организовања шетњи, чиме позива на ограничавање права на слободу кретања и окупљање овој друштвеној групи”.

И суд је пресудио: Ристивојевић је крив. Дискриминисао је жене на основу пола и ЛГБТ популацију на осниву сексуалне оријентације, па је тај исти суд „забрањено туженом да убудуће у јавним гласилима и другим публикацијама, на скуповима и местима доступним јавности износи ставове којима се омаловажавају жене и припадници/це ЛГБТ популације и подржавају предрасуде према овим друштвеним групама“. Туженом је наложено да о свом трошку објави ову пресуду на сајту НСПМ или дневном листу са националним тиражом.

Аутоцензура у колонији званој Србија

У суштини, суд се није озбиљно бавио случајем, него је преписао аргументацију поверника за равноправност и осудио професора. Тиме је (сад крећем „родно сензитивним“ језиком, до краја реченице) госпођа/другарица судија/ судиница/ судијка демострирао/ла страх/ плашњу и нешто горе од цензуре: аутоцензуру. Не треба мислити да ју је неко из власти позвао и наредио јој како да поступи. Она се просто повила под таласом пропаганде „политичког хомосексуализма“ којом ових дана бомбардују са свих медија.

Државни чиновници гледају вести и понашају се у складу са њима, иако им то нико није тражио. То је горе од цензуре. Кад је цензура у питању, цензурисани човек се нечему противи; он је оштећен и тражи своја права. Власт мора да се брука наређујући и налазећи свог човека који преноси наређења. Код аутоцензуре свега тога нема, па је она ефикаснија. И нико не може да се позове на налог власти, јер га није ни било.

Аутоцензура је гора од праве цензуре, као што је аутошовинизам гори од шовинизма, а компрадурска аутоколонијална „елита“ гора од класичне, окупационе.

Овом пресудом у Србију је, на велика врата, враћен вербални деликт. Јер, класичног вербалног деликта у смислу члана 133 старог Кривичног закона (непријатељска пропаганда) или члана 67 (забрана јавног иступања) није било од 1990, када су укинута. После 28 година, вербални деликт се враћа у неолиберално-људскоправашком плашту, да нас опет „туца у главу“ и заповеда нам како да мислимо, говоримо и пишемо.

У свом тексту „Опслужујућа интелигенција“, Слободан Антонић пита свог некадашњег учитеља, Владимира Глигорова: „Универзитетског професора Бранислава Ристивојевића казнио је, ових дана, Виши суд у Новом Саду „због повреде Закона о забрани дискриминације“, јер је на сајту НСПМ објавио критику „медјиске кампање која прати нови Закон о спречавању насиља у породици“ (<https://www.danas.rs/drustvo/tuzba-poverenice-zbog-govora-mrznje/>). Изречена је следећа казна: „Забрањено је туженом да убудуће у јавним гласилима и другим публикацијама, на скуповима и местима доступним јавности, износи ставове којима се омаловажавају жене и припадници/це ЛГБТ популације“ (2) (<http://www.pecat.co.rs/2018/06/povratak-verbalnog-delikta/>). Дакле, професор Ристивојевић кажњен је тако што му је забрањено да о некој теми убудуће уопште дискутује на начин на који је то једном урадио. Схватате ли накарадност такве забране? Професор је кажњен за аргументе које је изнео, какви год да су – слаби или јаки, прихватљиви или неприхватљиви, оштри или уздржани. Кажњен је, дакле, забраном да своје аргументе *више икада* сме да изнесе!?! А сада, усуђујем се да

питамо свог идола из осамдесетих – да ли смо се, ми либерали, за *то* борили? Да ли је *то* либерално друштво и либерални систем коме смо тежили када смо поткопавали југо-социјализам?“⁽³⁾

Наравно да није. Ово је тоталитаризам маскиран у либерализам.

Гулаг за инакомислеће

О чему је заиста реч? Правни историчар др Зоран Чворовић јасно каже: „За разлику од правне свести, која почива на свести о правди, а правда се састоји у томе да се свакоме да оно што му припада, идеолошка свест почива на неправди, јер сматра да поборницима супротне идеологије треба ускратити сва права. Идеолози политичке хомосексуалности сматрају да њима, као изразитој друштвеној мањини, припадају сва права, док је за поборнике биолошке породице и традиционалног породичног морала резервисан једино ГУЛАГ. Ако не дигнемо глас против прогона професора Ристивојевића, лако може да нам се деси да већинска Србија, заједно са демократијом и владавином права, заврши поново на новим, можда и крвавим, идеолошким стратиштима.“

Текст који читате је зато глас дигнут у одбрану демократије и владавине права.

Упутнице:

1. <https://magacin.wordpress.com/2018/06/06/слободан-антонић-цензура-уцбеника-у-к/>
2. <http://www.pecat.co.rs/2018/06/povratak-verbalnog-delikta/>
3. <https://stanjestvari.com/2018/06/26/antonic-opsluzujuca-inteligencija/>

*Проширена верзија текста
објављеног у Печату 22. јуна 2018. године*

РАЗБИЈАЧ ОВЕРТОНОВОГ ПРОЗОРА: ЧИТАНКА У ОДБРАНУ СЛОБОДЕ МИШЉЕЊА И ИЗРАЖАВАЊА, КОЈА СЕ, У ЦРНОЈ ГОРИ, ТРЕНУТНО ЗОВЕ НИКОЛА МАЛОВИЋ

Како је Маловић изведен пред суд?

Како пишу подгоричке „Вијести“ од 16. јануара ове године, угледни књижевник из Херцег Новог Никола Маловић ће се наћи пред судом за прекршаје у главном граду Црне Горе јер је, наводно, нарушио јавни ред и мир. Против њега тужбу је поднео полицајац Владимир Лековић. Разлог? Наводно, Маловић је прекршио члан 19. Закона о јавном реду и миру тако што је објавио текст „Хеј, Лолита“ у београдском „Недељнику“, а тај текст је пренео подгорички портал ИН4С.

„Зато што је дана 11. августа 2018. године у 13.01 часова, посредством електронских комуникационих мрежа на порталу ‘ИН4С’ у чланку ‘Хеј, Лолита’ на јавном мјесту вријеђао припадника LGBT заједнице по основу личног својства, сексуалне оријентације, John Maximillian Barca, на начин што ЛГБТ идеологију назива ‘кугом која се проширила, да је иста придодала себи слово П у значењу – педофилија, ЛГНТ + П’, стоји у захтеву подгоричке полиције за покретање прекршајног поступка против Маловића. Полиција суду предлаже да у својству сведока саслуша и Барца, који је извршни директор ЛГБТ Форума Прогрес.

Вођа LGBTXYZ бојовника Џон Максимилијан је истакао да је „у склопу редовних активности ЛГБТ Форума Прогреса, које обухватају праћење друштвених мрежа и интернета уопште за случајеве говора мржње и вербалног насиља, уочен је и текст на порталу ИН4С, чији садржај је оцијењен као хомофобичан и дискриминаторан у односу на LGBTIQ заједницу”.

„Као LGBTIQ активиста и геј мушкарац, Управи полиције сам предао пријаву против г-дина Маловића због навода у његовом тексту ‘Хеј Лолита’, у којем су изнијети чињенично неутемељени наводи везани за LGBTIQ особе. Конкретно, у тексту се LGBTIQ заједница доводи у директну везу са педофилијом, са циљем додатног ширења нетрпељивости и продубљивања стереотипа о LGBTIQ особама. Овакви наводи на директан начин негативно утичу на живот LGBTIQ заједнице, јер доводе до пораста појединачних случајева насиља и дискриминације, што је уочљиво кроз податке који су нам доступни”, сматра дотични.

„Увјерен сам да постоје бољи и ефикаснији начини изношења ставова о LGBTIQ заједници, какви год они да били, уз пуно уважавање чињеница и тачности података”, закључио је Џон Максимилијан. Маловић је тешко сагрешио кад је устврдио да „удружени западноевропски педофили упиру не би ли спустили границу легалног секса са дјевојчицама млађим од 14 година, такозваним млађим малољетницама”. „То би значило и легалну дјечју проституцију, и отварање преосталих поклопаца пакла на Земљи”, написао је Маловић који сматра и да је „врашки близу Закон о легализацији педофилије”.

„Колумна је изношење личног става, а занимљиво је да у Србији гдје је објавио ‘Недељник’ и гдје је међу 10 милиона становника тамошња ЛГБТ заједница сигурно много бројнија од ове у Црној Гори, нико се њоме није нашао увријеђен и повријеђен. Тим прије што нисам поменуо ни ЛГБТ Форум Прогрес, ни Џона Максимилијана, него сам се само морално одредио према ЛГБТ идеологији”, тврди Маловић. Он се нада да у питању није показни процес да се казне и застраше сви они који „идеолошки коректно“ не промишљају на тему

ЛГБТ+Q+остала слова”. Додаје да је „овдје ријеч о покушају криминализовања права на изношење свог става и мишљења, при чему нико поименично нити је прозван, нити увријеђен.”

Уколико га Суд прогласи кривим, писцу прети новчана казна у износу од 200 до 1.500 еура, или казна затвора до 60 дана. (1)

Студент није запалио жито

Јасно је да је закон, макар и у Монтенегру, на страни Николе Маловића. **Чланом 19 став 1 Закона о јавном реду и миру прописано је да “Ко на јавном мјесту говором, натписом, знаком или на други начин вријеђа другог по основу националне, расне или вјерске припадности, етничког поријекла или другог личног својства, казниће се за прекршај новчаном казном од 250 еура до 1.500 еура или казном затвора до 60 дана.”** Чланом 3 истог закона прописано је да „Јавно мјесто, у смислу овог закона, је мјесто на којем је сваком лицу слободан приступ (улица, трг, јавни пут, пристаниште, плажа, парк, чекаоница, радни простор, угоститељски или слични објекат) или је приступ дозвољен под одређеним условима (спортски објекат, биоскопска или позоришна дворана, средство јавног саобраћаја, изложбена просторија и сл.), као и друго мјесто кад се користи за јавно окупљање, спортске или друге приредбе.” Маловић није учинио никакав прекршај на јавном месту, него је објавио свој текст у новинама у Србији, а пренео га је сајт у Подгорици. Он није никога увредио, јер никог није имене поменуо – бавио се само једним феноменом какав је веза између легализације педофилије и покрета „геј“ (*веселника*). Све што је Маловић рекао налази се у оквиру члана 10 Европске конвенције о заштити људски права и основних слобода: “Свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу мишљења и слободу примања и преношења информација и идеја, без мијешања јавне власти и без обзира на границе”.

Ставови митрополита Амфилохија

Став који је изнео Никола Маловић уобичајени је став забринутог православног хришћанина који, у складу са својом савешћу, жели да одбрани друштво од онога што му прети. То се јасно види и из јавно изнетог мишљења митрополита црногорско – приморског Амфилохија који је, тражећи јавну расправу о закону о регистрацији истополних „бракова“ у Црној Гори, истакао следеће: “Но, основно питање је: шта је то, у ствари, љубав и шта ”има везе са љубављу”? Има неких афричких племена која воле да пију људску крв, преузимајући тиме снагу онога чију крв пију. Многе убице људи то чине зато што то воле и у томе уживају. На ”љубави према народу” су засноване тоталитарне идеологије нацифашизма и комунизма. На ”љубави према Алаху” је у наше вријеме засновано стварање ИСИЛ-а као исламске државе у Азији. На ”љубави” је засновано и отимање од других. И себељубље (егоизам) је љубав. И сама ријеч то каже – егоизам који је извор највећих несрећа рода људског. Што се тиче сексуалне љубави – има доста оних који је виде као скотолоштво, односно као општење са животињама. Зар и то није ”љубав”? У шта спадају инцест и педофилија? И сама ријеч ”педофилија” – не значи ли ”љубав према дјечи”, али ”љубав” која скрнави чудесну дјечију природу! Зар то све не спада у ”људска права”? Човјек има право и на самоубиство... Треба ли онда да се у Црној Гори формирају и ”Радне групе” за остваривање и тих и многих других њима сличних права?

Не варајмо се, јер је, по свему судећи, већ почело да се „озбиљно размишља” и „о могућностима озакоњења испољавања сексуалне љубави код најмлађе дјеце”. То се већ уводи и у школске програме. Гдје је крај и ко поставља границе? Не постоји ли у Холандији као држави која је признала истополне бракове, политичка странка која отворено заступа педофилију под маском „разбијања табуа и борбе против нетрпељивости”? Током претходних деценија се ”разбијао табу” мужелаштва (хомосексуалности), а у наредном периоду ће се ”разбијати табу” неке друге врсте сексуалности, нпр. педофилије, инцеста,

зоофилије и других содомских грехова. И то све у име „љубави” и „људских права”!?!

Поставља се питање: у шта спада „љубав” коју пропагира ЛГБТ популација? Само она љубав која рађа јесте истинска љубав. Шта рађа и да ли уопште може да рађа ова „љубав” чија права се траже? Божанска љубав је „ни из чега” створила свијет и уградила у њега животну силу и силу љубави. Није ли и човјек, мушко и женско, створен по „слици и прилици” те божанске љубави? Само је љубав која рађа – истинска љубав. Зато је и прва заповијест човјеку: ”Рађајте се и множите се и напуните земљу”. Таква љубав је уграђена и у сва жива створења, од најпростијег до најсавршенијег. Истинска љубав не само што рађа него и препорађа. Она је много дубља и од нормалног брачног сексуалног општења. Свети Петар Цетињски и њему слични људи у свим временима и земаљским народима, нису се женили ни удавали, али су били носиоци и свјedoци најсавршене саможртвене божанске љубави, откривене у дјевственом рођењу од Богородице – самог Бога Љубави, Исуса Христа. И то потврђује да је права љубав само она која рађа. Постоје многи који, из различитих разлога, не могу тјелесно да рађају, али се тиме не одричу самог благослова Божијег. Јалова љубав, заправо „љубав” која свјесно бира да не доноси плод, није љубав. Она само може бити псевдољубав, себељубље, радионица смрти, а не живота.

Евидентно је да се не само на друштвеном, него сада и на нормативном плану истрајава на разарању и уништењу Светиње брака и породице. Светиња брака не представља просто озакоњење биолошко-социјалне заједнице мушког и женског, него преко ње, пут и начин остварења те и такве саможртвене љубави на коју је Бог призвао човјека. Утолико више јалова заједница лица истог пола као озакоњење биолошко-социјалне заједнице – шта у ствари представља? Ништа друго до озакоњење тјелесне похоти – похоти очију и надмености смртног, пролазног човјековог живљења. Била озакоњена или неозакоњена, она је лажна, бесплодна, неразумна, бесмислена „љубав”. Озакоњење и наметање таквог бесмисла другима могу тражити

и чинити само они који су изгубили дубљи вјечни смисао људског живота, истинског људског достојанства и једине праве и истинске љубави. Изгледа да је дошло, и то по први пут у историји човјечанства, до масовне експанзије појаве људи, озакоњујућих и тражећих озакоњење свога гријеха, у суштини, озакоњење смртности и ништавила људског бића.

Но, они су, као и сви ми и посебно наша дјеца, жртве псевдоцивилизације која је сексуалност поставила као забаву за масе и одбацила сваку врсту чедности и стида и то „у име ослобођења, слободе и љубави”. Слободе од чега – слободе од свог најдубљег призвања и позвања – да се превазиђу земаљске похоте, себичне страсти и сласти које нас воде из невоље у невољу. Ако се данашњи човјек води само својим сексуалним инстинктима (без обзира како се они пројављивали), које проглашава за „љубав” и претварајући их у идол, по чему се онда разликује од бесловесних животиња? Оне чак узвишеније користе своје инстинкте, дајући им прокреацијом смисао, смисао рађања, који је и у животињску природу уграђен.

Има међу заговорницима овакве „љубави” и оних који тврде да вјерују у Бога, што је могуће, али очевидно је да тај њихов Бог није Бог љубави него Бог смрти и бесплодности, „мртви Бог”, како га је назвао Ниче, Бог који не рађа за вјечност и који се не рађа као човјек.

Да су њихови родитељи заговарали озакоњење такве, мртворађајуће љубави – откуд би се они сами родили? Зар се они тиме у ствари не одричу родитељске љубави која их је родила? Као и себе самих и начина како су се родили?

Заговорници тзв. регистрованог партнерства и брака истополних особа још тврде да, наводно, неће тражити ”усвајање дјецe”. Но, гдје год је озакоњено ово прво – тражено је и ово друго, а код њих то ипак показује скривену потребу за рађањем, извитопереном у манипулацију са дјететом... кроз злоупотребу сопствене природе... Јасно је да ће се Законом о регистрованом партнерству особа истог пола у потпуности изједначити права и обавезе брачних супружника и ”грађанских регистрованих партнера” по принципу ”није шија него

врат”. ”Грађанско регистровано партнерство” је у свему брак, али се за сада тако не зове.

Стручњаци из области психологије и психијатрије већ дуже вријеме упозоравају на погубне посљедице по дјечију психу кроз суочавања незреле дјеце са сексуалношћу и друштвом које је просто бомбардовано бестидношћу и баналношћу, нарочито из масовних медија, пред којима савремени човјек стоји као хипнотисан. Позната је изрека да је дјечија природа као сунђер – упија све што је окружује. Жалосно је чути на шта личе разговори већине дјеце школског узраста и које су њихове теме. Невина душа дјечија се од најранијег доба излаже оваквој хиперсексуалности и природно је да због тога многа дјеца изгубе оријентир у свему томе и почињу да живе тако као да је живот одређен само сексуалношћу и као да је његов смисао у њеном остваривању. Губе, као што рекосмо, дубљи смисао живота. До промашаја смисла живота доводи сваки гријех, па и содомски гријех хомосексуалности, који обузима човјека великом страшћу и дубоко се у њему укоријењује, па га они који се њему препусте сматрају неотуђивим дијелом своје личности и јединим смислом своје „љубави” и свога постојања.

Дакле, овдје се не ради о „људским правима” и „љубави”. Ради се о агресивном пропагирању и наметању које се поставља пред савременог човјека у нашем друштву. Пред нама су два пута: или ћемо ићи у правцу потпуне декаденције друштва и људске личности, одбацујући свако морално начело у име ”права” или ћемо здраво, промишљено и одговорно стати у одбрану вриједности на којим је изграђена људска природа, уз то не мрзећи никога и не вршећи насиље ни према коме. Крајње је вријеме да наши законодавци почну на овакав начин да приступају овако сложеним темама. Не преписујући рецепте и законске моделе других, макар се они звали и ”европски”, нити их непромишљено и незналачки имплементирајући у наше друштво, него доносећи законе за наш народ и у име нашег народа и на темељу оних вриједности на којима је саграђена сва његова часна историја. Не може политичка, економска, идеолошка или било каква интеграција у какву год заједницу бити на штету

наше дјече и Светиње брака и породице, а овакви закони, без икакве сумње, само могу да доведу до општег посрнућа нашег већ ослабљеног и морално посрнулог друштва.“(2)

Да се педофили често маскирају као борци за ЛГБТИК-СИПСИЛОНЗЕД права то је одавно неоспорна чињеница. Довољно је погледати причу о „Северноамеричком покрету љубави између мушкараца и дечака“ (3), или читати вести које о томе сведоче.(4)

Дакле, Никола Маловић је имао довољно основа да пише о ономе о чему је писао. И на начин на који је писао. Поготово зато што је у питању човек образован и начитан, који зна теорију „Овертоновог прозора“.

Овертонов прозор

Када би се неко појавио и рекао да је крајње време да озакономимо људождерство, 99% слушалаца би кренуло у обрачун са заступником таквих идеја. Међутим, у Лондону, од 2012, постоји касапница која продаје животињско месо у виду људског – руке, ноге, трупови, главе... Бизарно, монструозно, скандалозно, рекли би таблоиди. Али, шта ако је то симулација стварности која ће ускоро доћи?

Јер, ствари се мењају.

„Незамисливо“ постаје замисливо најпре у тзв. „научној заједници“. Прво се организују стручни скупови на којима се расправља о канибализму у Полинезији и другде – са религиозног, етнолошког, психолошког аспекта. Антрополози нам кажу да о другачијим цивилизацијама не можемо судити из „расистичке перспективе белог човека“. Неки се баве историјом канибализма у екстремним условима (реферат: лик грофа Уголина из Дантеовог „Пакла“, кога је гроф Руђери изгладњавањем навео да једе месо својих мртвих синова и унука). Појављују се студије генетичара, који канибале одређују као „генетски предодређене“ да буду то што јесу. Оно што је незамисливо постаје „радикално“, али схватљиво под одређеним („научним“) углом.

А онда „научна заједница“ преименује појаву. То није канибализам, то није људождерство – то је антропофагија. И овај израз је преоштар, „осуђивачки“. Постоји бољи - „антропофилија“ („љубав према људима“, кад се буквално преведе с грчког). Преседани канибализма из историје појављују се у медијима „неутрално“, тек да се укаже да је и тако нешто могуће. Рецимо, код Грка и Римљана, менаде или баханткиње, у пратњи Диониса/Баха, раскидале су одабране жртве и у заносу их прождирале (тако је страдао Орфеј који их је одбио). Леви либерали ће хришћане, који оштро нападају нову „агенду“, ошинути жестоко, и узвикнути: „Зар ви не кажете да у причешћу примате Тело и Крв Христа?“

Рат у култури се захуктава.

Трећа фаза: тема се нашироко разрађује. Медији почињу: „Наука је доказала да једење људског меса није увек штетно“; „Толеранција захтева да се проблему приступи с више аспеката“; „Хришћански екстремизам вековима спречавао научно истраживање проблема“; „Генетска предодређеност антропофилије“...

Истовремено, спроводи се додатна медијска акција: с једне стране су „радикални канибали“, који тврде да је људождерство права поп култура и будућност андерграунд живота и уметности; с друге стране су они који траже да „људождери, педери и, рецимо, Цигани“ буду побијени. Главни циљ медијских пропагандиста је да нормалне људе, који се противе детабуизирању канибализма, али не заговарају никакво насиље ни према коме, сврстају међу екстремисте који траже да „антропофили“ буду спаљени на ломачи.

Кад нормални људи буду проглашени за екстремисте, уљудни „антропофили“, који траже легитимизацију своје „генетске преодређености“ (рођени су такви, а ко се може борити против биологије?)улазе у средиште медијске пажње. Озбиљним научницима и заступницима традиционалног односа према исхрани се не дозвољава приступ медијима.

Четврта фаза: „антропофилија“ је део поп-културе. Холивуд снима филмове о канибалима - уметницима епохе ренесансе, који су трпели прогоне инквизиције, о паду авиона после кога

су, иако у ужасној моралној дилеми, преживели родитељи децу морали да хране људским месом. Појавиће се и комедије... Рок звезде снимиле песму на задату тему („Поједи ме, душо“). А онда ће поп старови почети да се „аугују“: „Било ми је тешко да признам, али ја волим људско месо“... „На крају крајева, то је питање укуса“... „Имамо право на различитост“...

Покрет за права „антропофила“ стално је у медијима, и почиње да води преговоре с политичарима. Судови „евроатлантске“ цивилизације пресуђују у њихову корист, а Запад тражи од свих земаља да признају још једно „људско право“. Ко хоће да буде део „цивилизованог света“, мора да се сложи са слободом у избору хране. Озакоњење се дешава: прво, рецимо, у „напредној“ Холандији, а затим, редом...

Никола Маловић је, свакако, разбијач „Овертоновог прозора“. И извесни Максимилијан је решио да га спречи у указивању на детабуизацију и легализацију педофилије, што је процес који се назире на обзорју стварности. Не само у Црној Гори, наравно. Али и у Црној Гори.

Како се то ради – сведочење Александра Павића

Александар Павић је, још у доба прве геј параде која је одржана у окупираној Србији (време Бориса Тадића, сећате се?) у свом тексту „Рођени у обмани“, показао како све то функционише.

Пре свега, у јавност се убацује једна обмана – да је покрет за легализацију политичких „веселника“ (gay) нешто што происходи из тековина „демократије“ и „цивилизације“. Павић је јасан: „Једна од главних прокламованих поенти одржавања „геј-парада“, које смо имали прилику да чујемо безброј пута у склопу вишегодишње кампање „омекшавања јавности“ за одржавање такве једне манифестације у Србији, је да „људи треба да се навикну на различитост“, тј. да постоје други око њих који нису истог полног усмерења, једноставно „тако рођени“ и, као такви, имају не само пуно људско право на уживање своје различитости већ и право да вас, путем јавних парадирања

тих „различитости“ и практично натерају да их прихватите, не само као „нормалне“, већ и као „равноправне“. Ви такође треба да прихватите и њихов „стил живота“ као равноправан већинском, хетеросексуалном, са свим законским последицама које из тога произилазе: изједначавање хомосексуалних са хетеросексуалним браковима, право хомосексуалних парова да усвајају децу, учење деце у школама да су хомо- и хетеросексуалност „једнако вредни“.

Дакле, овај друштвени инжењеринг, боље рећи преврат, после којег би наше друштво било из темеља преображено, привидно се заснива на модерној демократској поставци, садржаној у Америчкој декларацији независности, да су „сви људи створени једнаки“, на којој почивају сви поретци данашњице, који себе називају „демократским“. Но, шта би било када би се испоставило да људи нису „створени“ као хомосексуалци, да то није ствар која је зацементирана по рођењу, већ на коју и те како може да утиче окружење, укључујући и окружење, у којем је, на пример путем геј-парада и „прикладних“ школских и медијских програма, хомосексуалност у потпуности легитимисана као равноправна?“(5)

Америчко искуство

Павић указује на пример САД као простора где је ова идеолошка операција први пут спроведена успешно: „Ево шта на ту тему каже једна од најутицајнијих публикација за коју вероватно никад нисте чули:

Ми тврдимо да, из практичних сврха, треба сматрати да су гејеви рођени геј, иако изгледа да је, када је реч о већини људи, сексуална оријентација производ сложене интеракције између урођених склоности и актера из окружења током детињства и раног пубертета.

Овај поглед на хомосексуалност, чији би други део већини људи деловао здраворазумски, има посебну тежину зато што су га изложила двојица хомосексуалаца. И то не било којих. Реч је о др Маршалу Кирку и др Хантеру Медсену, ауторима

студије „После бала: како ће Америка савладати свој страх и одбојност према гејевима током 1990-их година“. Њихове квалификације? Кирк је био истраживач на пољу неуропсихијатрије са дипломом са Харварда, који се, између осталог, бавио пројектовањем тестова интелигенције за људе са коефицијентом интелигенције од преко 200 (поређења ради, за улазак у српски огранак „Менсе“ довољан је резултат од 131-148, у зависности од скале). Медсен је докторирао политичке науке на Харварду, да би касније постао стручњак за тактике јавног убеђивања и друштвеног маркетинга. Њихова сада већ легендарна студија произашла је из скупа одржаног у америчкој држави Вирџинија 1988. године, на којем је учествовало 175 представника хомосексуалних група широм Америке. Сврха скупа је била да се „мапира будућност“ хомосексуалног или „геј“ покрета у контексту епидемије AIDS вируса, који је не само десетковао редове хомосексуалаца већ и претио да их претвори у прокажену групу, одговорном за ширење „куге 20. века“ (Студија је, иначе, детаљно анализирана у изванредној књизи америчког новинара и писца Дејвида Купелијана, „Маркетинг зла“, на коју се овај чланак у доброј мери ослања, а где је детаљно деконструисана модерна индустрија маркетинга и њена методологија наметања извитоперених вредности широј популацији).

Дакле, чак и најватренији и најобразованији поборници, онога што се слободно може звати идеологијом хомосексуализма, морали су у спису који је постао маркетиншка „библија“ модерног „геј“ покрета, да изразе склоност мишљењу да привлачност ка истом полу није нешто што је урођено, већ нешто што је „изгледа“ ствар окружења. (Једна од најозбиљнијих америчких научних студија на ту тему, „Сексуално злостављање дечака“, коју су спровели др Вилијам С. Холмс и др Гејл Б. Слап 1998, говори да су млади сексуално злостављени мушкарци „до 7 пута склонији да се самоидентификују као гејеви, или бисексуалци него они који нису били злостављени“). Међутим, како ће се видети даље у студији, мада су били искрени у представљању праве слике о хомосексуалности, високоумни аутори студије нису били заинтересовани да јавно обелодане истину коју су

изrekli, и да она буде опште прихваћена. Напротив, као што се може видети из још једног пасуса из уводног дела књиге, циљ је био нешто друго:

„Колико год то цинично звучало, AIDS нам нуди прилику, ма колико кратку, да се представимо као прогоњена мањина која легитимно заслужује посебну заштиту и бригу у Америци“.

Затим следи пасус који сажима целу сврху овог централног стратешког документа модерног „геј“ покрета: „Кампања коју излажемо у овој књизи, мада сложена, има свој средишњи ослонац у голој пропаганди, чврсто утемељеној у давно установљеним начелима психологије и рекламирања“.

Другим речима, како у својој студији „Продаја хомосексуалности Америци“ наводи стручњак за маркетинг Пол Рандо са америчког Ричент универзитета, „ратни циљ“ хомосексуалних активиста окупљених у Вирџинији 1988, био је „наметнути прихватање хомосексуалне културе од стране мејнстрима, ућуткивање противника и коначно преобраћање америчког друштва“. Звучи познато? Дежа ви, двадесет година касније у Србији? Наравно.“(5)

Како су политички содомити постали весели?

Павић наставља: „Ми мислимо на преобраћање емоција, ума и воље просечног Американца, путем планираног психолошког напада, у облику пропаганде којом ће медији хранити нацију,“ пишу у својој студији Кирк и Медсен. И, потврђујући да висока интелигенција нужно не подразумева и високу моралност, настављају: *Није важно то што ће рекламе бити лажи, бар не нама, јер их ми користимо у етички добре сврхе.* А једна од тих лажи је и та, као што смо видели, да су људи рођени као хомосексуалци.

Да би се још боље схватило зашто је толико важно у свест јавности уградити концепт да је хомосексуалност нешто што је урођено, аутори нуде следеће објашњење: *Када би се јавности сугерисало да је хомосексуалност нешто што је избор, то онда отвара Пандорину кутију са етикетом ‘морални избори*

и грех', дајући онима који су религиозно непопустљиви штап с којим могу да нас ударају. „Стрејтови“ морају бити научени да је исто толико природно за некога да буде хомосексуалан колико и да буде хетеросексуалан: зло и завођење немају ништа са тим. Запамтите добро: „стрејтови“ – тј. огромна већина популације, „морају да буду научени“ да је нешто, тј. хомосексуалност, заправо оно што, по признању ауторима највероватније није – урођена. Други израз за овако нешто могао би бити „испирање мозга“. А да и то није странно харвардским идеолозима хомосексуализма, показује следећи навод:

У мањој или већој мери, раздвојивост и могућност манипулације вербалном етикетом чини основу свих апстрактних начела на којима се темељи наша предложена кампања.

Заправо, како нам објашњава Дејвид Купелијан у „Маркетингу зла“, аутори отворено саопштавају следеће: „Можемо да утичемо на то што људи истински мисле и осећају, тако што ћемо раскинути њихове негативне асоцијације са нашом ствари и заменити их позитивним асоцијацијама“.

Једна од таквих асоцијација тиче се замене термина „хомосексуалац“, или „хомосексуално“ за реч „геј“ (која на енглеском изворно значи „радостан“, „весео“). Јер, „геј“ – иако суштински нема никакве везе са концептом којег треба да етикетира – звучи неупоредиво позитивније од речи „хомосексуалац“. Дакле, већ у старту је много теже бити против некога ко је „радостан“ и „весео“, него против некога ко асоцира на нешто настрано или прокажено. А онда већ иду и даље, махом подсвесне асоцијације, типа „ко нормалан може да буде против весељака“, или „ко је против весељака, тај мора да је мрачњак.“ (5)

Које су стратегије и тактике поробљавања ума? Ево Павића: „Три кључне технике испирања мозга које користе Кирк и Медсен су „десенситизација“, „ометање“ и „преобраћање“.

Десенситизација се описује као бомбардовање јавности „константном навалом геј-повезаног рекламирања на начин који не делује нападно.“ Али то није обично рекламирање, већ следећа техника: *Главна ствар је да се о гејевима говори толико да ствар постане заморна... Само циљај на десенситизацију и*

ништа више... ако можеш да наведеш („стрејтове“) да почну да мисле да је (хомосексуалност) само још једна обична ствар, која не заслужује реакцију јачу од слегања раменима, онда си већ малтене добио своју битку за законска и друштвена права. (Приметићемо да се иста техника користи и када је реч о, на пример, прикључењу Европској унији).

Ометање се, по речима професора Рондоа односи на „психолошки тероризам који треба да уђутка изражавање другачијег мишљења или чак подршку истом“. Купелијан као пример ометања наводи масовну кампању коју је хомосексуални лоби организовао против познатог америчког психолога Лоре Шле-синцер, због тога што се једном приликом критички изразила према хомосексуалцима. Као резултат синхронизованог притиска геј-лобија на спонзоре, њена нова тв-емисија је убрзо отказана.

Преобраћање, по Кирку и Медсену, односи се на *подривање механизма предрасуда у наше сврхе – коришћење процеса путем којих су нас Американци мрзели како би њихову мржњу претворили у топле симпатије – волели они то или не... У Преобраћању, ми се бавимо мимикријом природног процеса учења стереотипа...: ми узмемо добра осећања која неко са предрасудама гаји према добрим момцима и качимо их за етикету ‘геј’, и тако или слабимо или евентуално заменимо њихова добра осећања према етикети и претходном стереотипу... Док се у Ометању наша мета приказује као неко ко је пун предрасуда и кога његово друштво одбацује због предрасуда према гејевима, у Преобраћању ми нашој мети показујемо како се његово друштво лепо дружи са гејевима. Опет, веома је тешко за просечну особу која, по природи и одгоју, скоро увек осећа оно што осећа и њено друштво, да не реагује рефлексно на довољно добро срачунату рекламу. Можда је читаоцима сада нешто јасније колико је маркетинг постао озбиљна, да не кажемо ђаволска наука.“(5)*

Никола Маловић се, у Црној Гори, нашао на удару тзв. стратегије ометања. Треба га тући по глави зарад опомене другима.

Оцрнити противнике, лагати о следбеницима

Павић наставља: „Још неке омиљене технике које предлажу Кирк и Медсен су прављење асоцијација између њихових противника и нациста, припадника Кју клукс клана и неотесаних примитиваца, као и можда најјединичнија од свих – наметање тезе о разним и, ово је посебно важно, мртвим познатим личностима које су наводно биле „геј“. У Америци су у последњих пар деценија личности од Чајковског, Леонарда да Винчија, Александра Великог, Елеаноре Рузвелт, па све до песника Волта Витмена и Абрахама Линколна, биле етикетиране као „хомосексуалци“ или „бисексуалци“, без правих доказа. У држави Њу Хемпшир је Џин Робинсон, отворено хомосексуални бискуп епископалијанске „цркве“, отишао толико далеко да сугерише да је и сам Исус Христос био хомосексуалац. На срећу, тамошња хришћанска јавност још увек није била довољно „десенситизована“, па је бискуп убрзо био приморан да повуче своју тврдњу.

Како Кирк и Медсен правдају своје безобзирно етикетирање мртвих? Ево како: *Познате историјске личности се сматрају посебно корисним из два разлога: прво, они су несумњиво мртви, па према томе нису у позицији да демантују тврдњу и туже за клевету. Друго, и важније – врлине и достигнућа, које ове историјске геј личности чине вредним поштовања не могу бити пренебрегнуте од стране јавности, пошто су им средњошколски учбеници историје већ зацементирали статус.*“ (5)

Стижу педофили

На крају, ето и педофила, какав је био Холанђанин Ван Дален који је води параду наших ЕУ поносника пре скоро једне деценије. Павић нас је, још онда, упозорио: „За крај овог прегледа, вреди приказати и тактику поступности која се приказује у овој фасцинантно-дегугтантној студији: *Када си веома различит и људи те због тога мрзе, ево шта треба да урадиш: прво углеви своју ногу у врата тако што ћеш изгледати што сличније њима, и, тек онда – када само једна од твојих различитости буде коначно прихваћена – можеш почети да показујеш своје*

друге особености, једну по једну... Како каже стара изрека, дозволи камили да промоли нос у твој шатор и ускоро ће следити и цела камила.

Дакле, не треба очекивати да би, ако се, не дај Боже, одрже, прве „параде поноса“ у Србији, личиле на фестивале настраности и промискуитета из Сан Франциска или Њу Орлеанса. Прво „камила треба да промоли нос“ у наш град и наше друштво. А тек онда, када „десенситизација“ узме потпуни мах, може да следи и „цела камила“. То могу да буду и мушкарци одевени у оскудну женску одећу који се љубакају на сред улице, у „геј-веселачком“ фазону. Али може да буде и нешто много горе. Као на пример учешће деце узраста од 12 до 16 година, за шта су се успешно изборили холандски „веселаци“. Мислите да претерујемо? За информацију читалаца „Печата“, човек који је главни кривац за ту амстердамску „новину“, Франк ван Дален, био је у Београду 21. 7. 2010. и дао је организаторима београдске „Параде поноса“ личну подршку на заједничкој конференцији за штампу у Медија центру. Што је већ сасвим довољан разлог за сваког ко још увек није „десенситизован“, да са пуним правом демонстрира на београдским улицама и захтева отказивање „Параде поноса“. Јер, „камила“ у виду отвореног корумпирања деце и педофилије само што није ушла у српски „шатор“.(5)

А коначан циљ је – зна се шта: продаја и куповина деце зарад „брачних“ геј веселника, као у „напредним“ земљама Запада. (6)

Али, зар хришћани да се не боре против тога? А Никола Маловић је хришћанин, сасвим у складу са речју Осипа Мандељштама: „Данас је сваки културан човек хришћанин“. Ако под културом подразумевамо етику и памћење, као и преношење вредности утемељених у оном вечном и непролазном.

Они мрзе науку

LGBTXYZQWENMNOP идеолози мрзе науку, која показује какве штете наносе њихови „бракови“ са усвајањем деце. А наука говори, јасно и гласно.

У јесен 2010. године, професор са Универзитета у Остину, Марк Регнерус, отпочео је своје чувено истраживање на тему „Особине деце чији родитељи имају хомосексуалне односе“. Истраживање је трајало годину и по дана, до 2012. године. У истраживању је учествовало 3000 одраслих испитаника, чији родитељи су имали хомосексуалне односе. Као резултат, коначни налази су стварно узнемиравајући. Иако се може рећи да је тако нешто и било очекивано, ово је први пут да је тако нешто доказано од стране угледних научника, са угледног Универзитета, а сами резултати су објављени у ништа мање угледном научном часопису „Social Science Research“.(7)

Шта је професор закључио? Ево неких резултата:

„**Висок ниво полних инфекција.** Објављени подаци указују да 25% испитаника, васпитаних од стране хомосексуалних родитеља, имају или су имали болести преносиве сексуалним путем, као резултат специфичног начина живота. Поређења ради, број заражених међу њиховим вршњацима из добродостојних хетеросексуалних породица је на нивоу 8%.

Неуспех очувања породичне верности. То и јесте узрок високог нивоа инфизираности. Особе, васпитане од стране хомосексуалних родитеља, чешће су склоне неверности у браку, 40%. Исти индикатор за особе одрасле у хетеросексуалним породицама износи 13%.

Психолошки проблеми. Потресни подаци су добијени и у вези питања **самоубиства** – до 24% особа одраслих у испитаним „породицама“ недавно је планирало да дигне руку на себе. Поређења ради, међу лицима одраслим у нормалној хетеросексуалној породици такве склоности су утврђене код 5%. Лица васпитана у хомосексуалним породицама се обраћају за психолошку помоћ, њих 18%, док је код васпитаних у хетеросексуалним породицама тај проценат 8%.

Можда се то могло и очекивати, с обзиром да 31% одраслих уз мајку лезбејку и 25% одраслих уз оца хомосексуалца су доживели да буду присиљени на сексуални чин против своје воље (укључујући и присиљавање од стране родитеља). У случају хетеросексуалних породица, у питању је 8% испитаника.

Више од милион деце у Америци расте у хомосексуалним породицама.

Социјално-економска беспомоћност. 28% одраслих у породицама, где је мајка била лезбејка, су незапослени. Међу лицима која су одрасла у нормалним породицама тај ниво износи 8%. 69% лица, чија је мајка лезбејка, и 57%, чији је отац хомосексуалац, изјавили су да је њихова породица у прошлости примала неки вид социјалне помоћи. Међу обичним породицама тај проценат у овом тренутку износи 17%. Од лица одраслих уз мајку лезбејку, 38% и сада живи уз неку врсту социјалне помоћи, а само 26% њих имају посао са пуним радним временом. Међу лицима, чији је отац хомосексуалац, само 34% у овом тренутку имају пуно радно време. Поређења ради, деца из хомосексуалних породица, када одрасту, примају неки вид социјалне помоћи у 10% случајева, а пуним радним временом ради 50% испитаника.

Поремећај сексуалне идентификације. И на крају- цифре које потпуно руше мит о томе да васпитање у истополној породици не утиче на сексуалну оријентацију потомства. Тако, уколико су отац или мајка у хомосексуалној вези, тада само 60–70% „њихове“ деце називају себе хетеросексуалним у потпуности. Заузврат, више од 90% лица одраслих у традиционалним породицама, идентификују себе као потпуно хетеросексуалну особу.

Занимљиво је напоменути, да је против Марка Регнеруса, у тренутку када је све било спремно за објављивање, покренута агресивна пропагандна кампања. ЛГБТ-активисти нису желели да дозволе да дође до упознавања јавности са резултатима истраживања. На Регнеруса су се слиле клевете и етикетирања да је преварант и шарлатан, али и захтеви „да се отпусти са Тексашког Универзитета. Чак су и многи научници устали против свога колеге. Онда је Универзитет детаљно истражио све наводе и темељно анализирао све податке које је Регнерус сакупио. Посебно је анализирана сама методологија студије. Као резултат свега тога, Универзитет је оценио да је квалитет Регнерусовог научног рада веома висок и да је рад у складу са академским критеријумима.“(8)

Поново: о чему је реч?

Покушај ућуткивања оних који другачије мисле и у Србији и у Црној Гори саставни је део стратегије затирања хришћанских вредности. Када је србијанска повереница за заштиту равноправности, Невена Петрушић, године 2011. пробала да ућутка митрополита Амфилохија (сличан случај: митрополит је беседио у Црној Гори, а процес је покренут у Србији; Никола Маловић је објавио текст у Србији, а прекршајно га гоне у Црној Гори), умни и храбри Слободан Антонић је записао: „Наређење поверенице за заштиту равноправности, Невене Петрушић, митрополиту Амфилохију да се јавно извини учесницима геј параде, представља опасан напад на религијска права, али и на елементарну грађанску слободу у Србији.

Треба имати у виду две важне ствари. Прво, митрополит Амфилохије је своје речи о „смраду содомском“ изрекао у цркви, у литургијској беседи (у храму преподобног Харитона Исповедника, на полуострву Луштица, код Херцег Новог). И друго, митрополит Амфилохије је само подсетио шта Свето писмо каже о содомији, односно само је поновио хришћански став о „содомијском греху“.

Содомија је за хришћане грех који, из извесних разлога, Бог особито осуђује. То је једини грех због којег је Господ уништио читаву једну област (градове Содому и Гомору; Пост. 19, 1-29). Хришћанском Богу, али и јеврејском и мухамеданском, овај грех је нарочито гнусан. У Књизи Левитској (18, 22; 20, 13) каже се: „са мушкарцем не лежи као са женом; гадно је“, при чему тоеваћ (гадост, гнусоба) „буквално значи нешто што Господ презире и мрзи“. Содомију, према хришћанима, Господ види као изругивање свом најдражем делу, Човеку (Адаму). Содомија је човеково скрнављење, не само симболичко, већ и стварно, јер је њена консеквенца – ако би се универсализовала – самоуништење читавог људског рода. Св. Јован Златоуст чак вели да су мужеложници, у извесном симболичком смислу, „гори од убица“ и „општи издајници“. „Огањ содомски“, каже Св. Јован Златоуст, служи да све оне који су лакомислени према овој врсти греха, „Бог уразуми“. Уништење Содоме и

Гоморе је, по хришћанима, озбиљна опомена свим људима, и свако ко содомију подржава ризикује и сам Божију казну. Зато је дужност хришћанских отаца да вернике упозоравају на опасност од овога греха.

Наравно, у либералној држави Црква нема право да свој став о хомосексуалности намеће целом друштву. Али, ни либерална држава нема право да Цркви намеће свој вредносни систем. Позивање на одговорност архијереја због проповеди у цркви, у којој се износи део традиционалног верског учења, а без вређања икога поименице, директан је напад не само на слободу вероисповести, већ и на елементарну слободу говора. Митрополит Амфилохије је изрекао извесне опште вредносне судове, који могу да нам се допадају, или не допадају. Али, он има право да изриче те вредносне судове, не само зато што су они део учења његове цркве, већ и зато што слобода говора подразумева управо слободу изрицања свих општих вредносних судова.

Стога, атак поверенице за заштиту равноправности, Невене Петрушић, на митрополита Амфилохија није само директан напад на хришћанство, као вероисповест и вредносни систем. Он је директан напад и на елементарне грађанске слободе и темељне либералне вредности. Невена Петрушић је у овом случају послужила само као проводник својеврсног НВО тоталитаризма (пошто је, како сама признаје, прихватила многобројне захтеве из НВО сектора, да се, због „говора мржње“, процесуира митрополит Амфилохије). Јавност се, наиме, још приликом доношења Закона против дискриминације, као и приликом инсталирања Повереника за заштиту равноправности, са зебњом питала да ли ће ове нове установе донети повећање стварне заштите грађана од кињења и шиканирања, или је посреди ковање још једног буздована наших грађанистичких НВО за утеривање „политички коректно“ мишљења Србима у главу.

Са овим потезом Невене Петрушић и та дилема је разрешена. Свештеници у својим црквама, професори у својим семинарима, домаћини за својим славским столом, коментатори на својим блогovima, више неће смети да изричу „политички

некоректне“ вредносне судове. Од сада ће свако од нас морати да води рачуна да нас нека НВО може пријавити, а Невена Петрушић јавно опоменути и дати на суд, само ако кажемо нешто што се у „другој Србији“, Вашингтону или Бриселу, сматра политички некоректним. Наши НВО душебрижници очигледно желе да нас све глајхшалтују – „утерају у корак“. Да мислимо исто, да верујемо исто и да радимо исто. Да ли наша власт – не само београдска, већ и бриселска и вашингтонска – заиста мисли да ће успети да тако пацификује овај народ?

То не знамо. Али, да је у питању опасан преседан, који угрожава не само нашу веру, већ и нашу слободу, то јако добро знамо. Зато је необична одбрана да се Митрополит не може гонити јер је црногорски држављанин. То је ипак, да будем груб, једна помало фишкалска гимнастика, једно извлачење недостојно озбиљности ситуације. Не, ово није питање ни држављанства, ни правне надлежности, па чак ни Цркве. Ово је питање слободе. Ово је основно, грађанско питање. Јер, слободу имамо само онолико колико смо у стању да је бранимо и упражњавамо. И ако се сада јасно не супротставимо, када ћемо то учинити?“⁽⁹⁾

Зато је и настао овај текст – хрестоматија. Јер, ако се сада јасно не супротставимо, када ћемо то учинити?

Јануар 2019.

Упутнице

Интернету приступљено 23. 1. 2019. године:

1. <https://stanjestvari.com/2019/01/16/barac-prijavio-malovica-zbog-teksta-hej-lolita/>
2. https://www.vostok.rs/index.php?option=btg_novosti&cat-novosti=0&idnovost=108422&Mitropolit-Amfilohije:-Hriscanski-osvrt-na-najavljeni-zakon-o-tzv.-registrovanom-partnerstvu
3. https://en.wikipedia.org/wiki/North_American_Man_Boy_Love_Association

4. <https://www.lifesitenews.com/blogs/pedophiles-put-themselves-under-the-lgbt-umbrella-in-rebranding-effort>).
5. <http://www.pecat.co.rs/2010/10/rodeni-u-obmani/>
6. <http://www.carsa.rs/neverovatno-sajam-dece-u-briselu-za-homoseksualce-cena-dece-od-95-000-do-160-000-dolara/>
7. <https://www.focusonthefamily.com/about/focus-findings/family-formation-trends/regnerus-family-structures-study>
8. <http://pravoslavnaporodica.org.srb/apokalipsa/697-homoseksualno-odgajanje-dece>
9. <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/opasan- napad-na-gradjansku-slobodu/stampa.html>

КАКО САМ ПОСТАО
ЈОЗЕФ КА:
ДА СЕ ЗНА,
ПОВЕРЕНИК И ЈА

У ОДБРАНУ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ

Родна равноправност и пропаганда хомосексуализма

Пред читаоцем је текст настао уочи доношења Закона о родној равноправности припремљеног за усвајање у 2018. години и низа пратећих докумената чије ће последице по нашу, ионако разорену породицу, бити огромне. С обзиром на чињеницу да се ово питање поставља са свом оштрином на нашем терену, а да већина читалаца није довољно упућена о чему је реч, он има за циљ да грађане обавести о најстрашнијем насртају тоталитарне власти на породицу, који се може поредити само са комунистичким ударцем на духовне и породичне вредности. Јер, данас су на власти (макар веронаука била у школама), следбеници „дебелог мртваца Гроза“ (како је Владика Данило звао Тита), који Србију воде у лаж звану Европска Унија (Владика Николај је Европу без Христа звао Бела Демонија), као што су је некад звали у лаж звану „бескласно друштво“.

Сада се, уместо комунизма, Србима намеће хомосексуализам, и то под видом приче о „родној равноправности“, чије су пропагаторке код нас, као што видимо, „ЛГБТ активисткиње“.(1)

Мој пријатељ, Бранислав В. Вујић, каже због чега је тако у једном од електронских писама које ми је послао:

„Поштовани господине Димитријевићу,

недавно сам погледао, на »јутјубу«, Ваше одлично предавање о порнографији и „смрти Србије“ и само бих приметити нешто што има везе са оним о чему сте говорили.

Не постоје хомосексуалне везе без секса, док се хетеросексуалне везе одржавају и без њега. Хомосексуалне везе нису искрено емотивне, него пожудне, ситносопственичке, хедонистичке и потрошачке. Оне пре свега, својом *развратношћу* проширују поље потрошње, а оно се шири тако што разара све што је препрека слободном кретању капитала, па тако уништава и породичне односе. При том – пропагандно – мења (изврће) систем вредности, као и критеријуме службене »нормалности«. Зато ЛГБТ парове не можемо да третирамо као »равноправне«, нити смемо дозволити да усвајају децу. Бити родитељ више је од поседовања детета као »људског капитала«. Уверен сам да они нису у стању да се издигну изнад тога. Овакав дух тренутно доминира у међуљудским односима производ је глобализације, ширења (и по површини и у интензитету) капитализма, односно прогресивног јачања техничког система. Двадесети век је иза нас не само *хронолошки*, него сâмом природом промена које су се догодиле у последњих двадсетак година. Реч је о »пресецању свих корена«, укидању сваке поуздане »референтне тачке«, потпуном искорењивању људи из заједнице и изоловању (индивидуализацији) појединца у друштву. Двадесет и први век је убрзано испуњенавање нашег свакодневног живота »новом геометријом«, која је у стању да ефикасно сузбије спонтани револти незадовољних маса, сузбијем сваког облика *спонтаности*. Док се једни боре за опстанак, Запад и даље вредно ради на томе да нас доведе до »краја историје«. Теза о »крају« је подстакнута њиховим уверењем да треба и да је могуће историју превести у биологију. Данас историја окреће главу од себе, и фокусира се на питања која припадају другим областима, не на питања везана за организацију нашег свакодневног живота, него на она о животу као таквом. Решева проблеме које оптерећују савременог човека, питања везана за рађање, размножавање, смрт, она које су темељ наше биологије, проблеме везане за абортус, начине удварања, »сексулано узнемиравање«, »родну равноправност« и право на еутаназију (добровољну смрт). И то ради »у складу са захтевима капитала«, одн. потребама техничког система, на начин да му „изађе у сусрет“ Данас Запад није

оптерећен »искупљењем«, или »класном борбом«, него једним измишљеним, не и стварним »конфликтом« између мушкараца и жена, као и сукобима везаним за ауторитарно наметање »родне равноправности«, при чему је ЛГБТ »популација« равноправнија од »прозаичних хетеросексуалаца«. Рат између полова и родова полако опаснији од оног хладног и многих садашњих »врелих« ратова. Он раслојава и разара друштво, тако да је та подела на полове и родове много радикалнија и деструктивнија од оних на класе и генерације, упркос томе се се то невешто покрива пропагандном причом о »једнакости«, којом се пасивизује „јавно мњење“ и људска маса претвара у публику која рефлексно сваку (квазинаучну, пропагандну) лаж «гута» као истину...”

Одбрана природне породице

Ми се морамо борити против лажи маскираних у „научне“ истине. Циљ је да се брани природна породица, за коју амерички стручњаци Алан К. Карлсон и Пол Т. Меру кажу: “Млади човек и млада жена осећају наклоност једно према другом. Желе да остану једно. Када се сретну, радосни осмех им обасја лице. Осећају наговештај радости. Када су сами, осећају се непотпуно, недовршено. Када су заједно, осећају се испуњено. Своју заједницу прослављају свадбеним весељем. Размењују брачне завете једно с другим, а заветују се и родбини и ближњима, и двоје постаје једно тело.

Временом, њихова радост и страст подлеже испиту животних околности и изненађења. Заједно ће плакати, некад од среће, некад од туге. Спознаће шта значи болест, можда се суоче и са сиромаштвом, принудном селидбом или природном катастрофом; можда их растави рат. У време туге или губитка налазиће снагу једно у другом. Суочени са смрћу, наћи ће духовну утеху која ће ублажити бол физичке растављености. Брачна веза заснована на верности, узајамној обавези и поштовању омогућиће и једном и другом да остваре пуноту своје личности, да остану, по промислу Божијем, целовито биће.

Кроз брак се рађа нова породица, дом, прва и основна јединица људског друштва. Муж и жена сада граде своје мало домаћинство. Они деле терет материјалног обезбеђења породице користећи своја интересовања, снагу и вештине. Стварају дом који за њих добија посебан значај. У претходним вековима, имаће или радионица представљали су уобичајени израз овог обједињења полног и економског аспекта живота. Данас, најчешће је у питању кућа или стан у граду или предграђу. Ипак, мало домаћинство и даље представља средиште свакодневног живота.

Муж и жена граде свој дом и као духовно место. Свесни су да су породица и вера, у суштини, неодвојиви. Суштински дом се заснива на побожности, служењу Богу и молитви.

Из ове природне заједнице рађа се нови живот. Деца су главни циљ и сврха брака. Млади родитељи с дивљењем прате како се њихово прво дете развија у мајчиној утроби. Када први пут угледају новорођено дете, плод њихове љубави, радост и дивљење потискују сумњу и страх. Обоје су уградили део себе у то дете; оно сада постаје нова и јединствена личност. Отац преузима улогу заштитника мајке која је у овом периоду посебно рањива. Након тешкоћа које порођај подразумева, следи осећање среће када мајка почиње да доји своје дете а отац први пут милује новорођенче. Усвајање детета буди слична осећања. Почевши од ових посебних тренутака родитељи постају први учитељи свог детета, а њихов дом дететова прва и најважнија школа. Они дете уче вештини живљења и упознају га са лепотом причања, читања, размишљања и истраживања света.

Надахнут љубављу, брачни пар се одлучује да свој дом увећа и испуни са још деце. Увећавајући дом, они увећавају и човечанство. Ови родитељи знају каква је радост гледати браћу и сестре како узрастају једни уз друге. С мешавином поноса и бриге посматраће како њихова деца праве прве кораке, покушавају да обаве прве кућне послове, преузимају прву одговорност. Наравно, биће и модрица на коленима, препирке око играчака, изгубљених мечева, суза и смеха. Узрастајући, деца постепено

постају део ширег света, родитељи постају водичи и чувари, а дом уточиште и средиште њиховог заједничког живота.

Природна породица спремно прихвата и друге ближње. Љубав и брига којима родитељи обасипају малу децу налазе свој одраз у љубави и бризи коју одрасла деца пружају остарелим родитељима. Истински богата породица ослања се на снагу три или више генерација. Ова породица се стара о својим члановима. Свака наредна генерација је карика у непрекинутом ланцу, дуж којег се оваква породица простире кроз векове.

Због свега тога, природна породица представља прави пут који води у ваљан живот, истинску срећу, и благостање. Живећи у заједници, чланови овакве породице уче се човекољубљу, дајући се без размишљања о себи. Доброта се узвраћа добротом, из чега настаје домострој љубави. Рођаци деле све што имају, не очекујући ништа за узврат, а самим тим добијају више него што су икад могли очекивати. То је љубав која мајкама мами блистав осмех на лице и која очеве чини поносним што њихова деца израстају у карактерне младе људе. То је љубав која подстиче милосрђе, добра дела, истинску заједницу. И то је благодат која ублажава тугу оних чији су ближњи прешли у вечни живот.

Оваква породица је и извориште исправног политичког живота. Управо овде је корен суверенитета. Овакав дом извор је уређене слободе, праве демократије, расадник врлина. Комшије и село представљају првобитни израз ширег политичког живота, где породице надгледају једне друге а аутономија њихових домова остаје нетакнута.

У том смислу, идеално управљање и јесте локалног карактера. Чак је и нација „само скуп породица унутар граница једне земље.“ Државе постоје с циљем да заштите породице и да подстакну њихов развој и интегритет.“

То је и пут Србије: одбрана природне породице. Другог пута нема!

Шест година после Антонићеве књиге

Још 2011, наш угледни социолог Слободан Антонић објавио је књигу „Критика радикалног феминизма“, у којој је сјајно протумачио граматiku савремене лажи о „родној равноправности“. (2) А шта се дешава у Србији шест година после Антонићеве књиге? Радикални феминизам иде даље у освајању власти. Он је прошао кроз више фаза. У почетку, он је тражио да се полови изједначе у правима – од активног и пасивног бирачког права до права на запошљавање, и то је могло да се разуме. Међутим, на Западу, пре свега у САД, јавио се нови талас феминизма, иза кога су стајале радикалне феминисткиње, од којих су многе биле лезбејке и активисткиње покрета за лезбејска права. Њихова основна идеја је да је биолошки пол неважан, а да је битан „џендер“ (наше феминисткиње су ту реч превеле као „род“, иако реч „род“ у српском језику има сасвим друго значења, и језгро је из кога потичу многе кључне речи: од породице до родољубља). „Род“ је друштвено конструисани пол. Ми изворно као да нисмо мушко ни женско, него нас таквима конструишу. У својој „Теорији књижевности“ Џонатан Калер став Џудит Батлер овако објашњава: „Именовање девојчице покреће читав процес *девојчења*, стварања девојчице, прописивањем *компулзивног* понављања родних норми, *моћног цитирања норми*.“

Шта то конкретно значи у друштву на Западу?

Ево шта, између осталог: у многим вртићима западних земаља дечаке од три године приморавају да носе хаљинице и играју се луткама, и обрнуто, а затим деци дају могућност да мењају пол већ са петнаест година, чиме је Ципрас недавно изненадио Грке, и довео до буре у Грчкој Цркви и на Светој Гори.

Циљ им је улазак у школе

У оквиру новог Закона о родној равноправности, тражи се наметање „џендер“ идеологије читавом друштву. Главни циљ је да се душе освоје кроз школу. Ево шта пише у нацрту Закона: „3.1. *Обезбеђивање родне равноправности у области образовања и науке*

Члан 35.

Органи јавне власти који обављају послове у области образовања и васпитања, науке и технолошког развоја дужни су да: обезбеде поштовање родне равноправности у поступку доношења наставних планова и програма, односно студијских програма, приликом утврђивања стандарда уџбеника, наставних метода и норматива школског простора и опреме и да у наставне програме и материјале, на свим нивоима образовања и васпитања, укључују садржаје везане за родну равноправност у циљу превазилажења родних стереотипа и предрасуда, неговања узајамног поштовања, ненасилног разрешења сукоба у међуљудским односима, спречавања и сузбијања родно заснованог насиља и поштовања права на лични интегритет, на начин прилагођен узрасту ученика;1) обезбеде подршку образовним програмима који се финансирају из јавних средстава који доприносе промовисању родне равноправности и деконструкцији родних стереотипа;3)обезбеде измену садржаја наставних планова и програма, односно студијских програма и уџбеника и другог наставног материјала тако да афирмишу равноправност и повећавају видљивост женског доприноса науци и технолошком развоју и 4) предузимају, у складу са законом, мере које обухватају:(1) интегрисање родне равноправности у наставне планове и програме укључујући препознавање и охрабривање за пријаву родно заснованог насиља и насиља према женама, у оквиру: а) редовних наставних предмета и ваннаставних активности,б) планирања и организације различитих облика обуке у свим образовним установама, центрима или организацијама у којима се школује наставни кадар;(2) коришћење родно осетљивог језика у уџбеницима и наставном материјалу, као и у сведочанствима, дипломама, квалификацијама, звањима, занимањима и лиценцама, као и у другим облицима васпитног рада; (3) *процењивање садржаја уџбеника и другог наставног материјала са аспекта њиховог утицаја на промоцију родне равноправности*;(4) континуирано стручно усавршавање и оспособљавање запослених у образовању за подстицање родне равноправности, препознавање и заштиту од дискриминације

како по основу пола односно рода, тако и по другим личним својствима, повећање осетљивости на садржај наставног плана и програма и наставног материјала, људских права, родне дискриминације, положаја и заштите особа са инвалидитетом, вршњачког насиља, родно заснованог насиља и насиља према женама и сл.“

Кад ЛГБТ – цендеристи уђу у школе, добиће подлогу за своју пропаганду какву никад до сада нису имали. А сви знамо како су изгледали њихови „образовни пакети“ маја 2016. године.

Имамо право!

Родитељи имају право да подижу своју децу и да их штите од тоталитарних уплива и лажних идеологија. Зато кључна светска и домаћа правна документа на то подсећају:

1. Универзална декларација о људским правима УН, члан 26, став 3 - Родитељи имају првенствено право да бирају врсту образовања за своју децу.

2. Устав Републике Србије, члан 43, став 5 – Родитељи и законски стараоци имају право да својој деци обезбеде **верско и морално образовање у складу са својим уверењима**.

3. Устав Републике Србије, члан 64, став 1 – Деца уживају људска права **примерено свом узрасту и душевној зрелости**.

4. Устав Републике Србије, члан 64, став 3 – Деца су **заштићена од психичког, физичког, економског** и сваког другог искоришћавања или **злоупотребљавања**.

5. Устав Републике Србије, члан 65, став 1 - Родитељи имају **право** и дужност да издржавају, **васпитавају и образују** своју децу, и у томе су равноправни.

6. Кривични закон Републике Србије, члан 185, став 1 – Ко малолетнику прода, прикаже или јавним излагањем или на други начин учини доступним **текстове, слике**, аудио-визуелне или друге предмете **порнографске садржине** или му прикаже порнографску представу, казниће се новчаном казном или затвором до шест месеци.

7. Међународни пакт о грађанским и политичким правима, члан 18, став 4 - Државе уговорнице овог Пакта се обавезују на поштовање **слободе родитеља**, односно законских старатеља, да обезбеде **верско и морално васпитање своје деце у складу са својим убеђењима**.

8. Конвенција о правима детета, члан 14, став 2 - Стране уговорнице ће поштовати **права и обавезе родитеља** и, у одређеним случајевима законских старатеља, **ради усмеравања детета на остваривање његовог права на начин који је у складу с развојним способностима детета**.

У Србији, земљи у којој је, од пописа 2002. године до данас, преко 400 000 људи мање, и у којој сваке године умре 34 000 људи више него што их се роди, и у којој има преко милион незапослених и ко зна колико оних који су на ивици да изгубе посао, породица, као основна ћелија друштва, захтева нарочиту пажњу и заштиту, што је у складу са Универзалном декларацијом о људским правима (Члан 16, став 3: *„Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва“*), са Конвенцијом УН о правима детета (*„Породици, као основној јединици друштва и природној средини за развој свих њених чланова, а посебно деце, треба да буде пружена неопходна заштита и помоћ како би могла у потпуности да преузме одговорност у заједници“*), као и чланом 5 исте Конвенције, у коме јасно стоји да ће *„стране уговорнице поштовати одговорности, права и дужности родитеља, чланова шире породице или заједнице, како је предвиђено локалним обичајима“*, Уставом Републике Србије и њеним Законом о породици.

Зато свим силама устанимо у одбрану породице и породичних вредности. Како радили, тако нам Бог помогао!

12. јануара 2018.

Упутнице

1. <http://borbazaveru.info/content/view/10261/1>
2. <https://fedora.bg.ac.rs/fedora/get/o:2783/bdef:Content/get>).

ОДГОВОР НА ТУЖБУ „ЛГБТ ЗАШТИТАРА“: AS LONG AS THERE IS ONE HUNDRED ПОНОВО

Став православног верника

Као православни хришћанин, припадник вере из чије догматике извире и етика, свој став о природној породици заснивам на Светом Предању Црква од Истока, изложеног, између осталог, у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“: „Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: *И створи Бог човека по образу Својему, по образу Божијем створи га; мушко и женско створи их* (1. Мојс. 1; 27). Будући да су у истом степену носиоци образа Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: *Зато ће човек оставити оца својега и матер своју и прилепиће се к жени својој, и биће двоје једно тело* (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продужетка и умножавања људског рода: *Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њома* (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не свде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање. Међутим, у палом свету односи међу половима могу да се изопаче и да престану да буду израз богодане љубави, изродивши се у испољавање

грешне пристрасности палого човека према сопственом “ја”. Високо ценећи подвиг добровољне целомудрене безбрачности, прихваћене ради Христа и Еванђеља и признајући посебну улогу монаштва у својој историји и савременом животу, Црква никада није била немарна према браку и осуђивала је оне, који су из погрешно схваћене тежње ка чистоти унижавали (презрели) брачни однос.“

Ако је учење Цркве о односима полова такво какво јесте, онда је и сасвим јасно зашто у „Основима социјалне концепције“ о хомосексуализму пише следеће: „Свето Писмо и учење Цркве недвосмислено осуђују хомосексуалне полне везе, будући да у њима виде порочно изопачење од Бога створене човекове природе. *Ко би мушкарица облежао као жену, учинише гадну ствар обојица* (3. Мојс. 20; 13). Библија сведочи о тешкој казни коју је, како тумаче Свети Оци, управо због греха мужелoштва Бог послао на житеље Содома (в. 1. Мојс. 19; 1-29). Карактеришући морално стање паганског света, апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти“ и „развратности“ које скрнавe људско тело: *И жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно. А исто тако и мушкарици оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарици са мушкарицима чинећи срам, примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду* (Римљ. 1; 26-27). *Не варајте се... ни рукоблудници ни мужелoжници... неће наследити Царство Божије*, писао је апостол житељима развратног Коринта (1. Кор. 6; 9-10). Светоотачко предање јасно и одређено осуђује свако испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице апостола”, дела св. Василија Великог, Јована Златоустог, Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована Посника изражавају непоколебиво учење Цркве: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у њих уплетени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30. правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: „*Познајте, несрећници, каквој сте се нечистој*

наслади предали! Потрудите се да што пре одустанете од те најнечистије и најсмрадније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечној анатеми као противника Еванђеља Христа Спаситеља и као онога који га изопачује. Очистите се искреним покајањем, топлим сузама, молитвом и давањем милостиње колико год је то у вашој моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечне пропасти.“

У савременом друштву, дискусије о положају такозваних „полних мањина” показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од „сексуалних оријентација”, која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди с изопаченим испољавањима сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка исцелењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. Оне се лече Светим Тајнама, молитвом, постом, покајањем, читањем Светог Писма и светоотачких дела, као и хришћанским општењем с верујућим људима, спремнима да пруже духовну подршку.

Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма”, а утолико пре да се представи као предмет гордости и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. Не оспоравајући никоме лична права на живот, на уважавање личног достојанства и учешће у друштвеним делима, Црква, међутим, сматра да лицима, која пропагирају хомосексуални начин живота, не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким сличним послом везаним за децу и омладину (адолесценте), као што не би требало ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним установама.

Повремено се изопачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол (транссексуализам). Тежња за одрицањем од припадности оном полу који је Творац подарио човеку може да има искључиво погубне последице за даљи развој личности. „Промена пола“ посредством хормонског дејства и спровођење хируршког захвата у највећем броју случајева не доводи до решавања психолошких проблема него до њиховог удвостручења, рађајући дубоку унутрашњу кризу. Црква не може да одобри ту врсту „побуне против Творца“ и да за стварну призна вештачки измењену полну припадност. Ако је човек извршио „промену пола“ пре крштења, он може приступити овој Св. Тајни као и сваки други грешник. Међутим, Црква га крсти као припадника оног пола, у којем је рођен. Рукоположење таквог човека и његово ступање у црквени брак су недопустиви.“ (Основи социјалне концепције Руске Православне Цркве, Беседа, Нови Сад, 2007).

Дакле, Православна Црква нема и не може имати никаквих компромиса са савременом идеологијом политичког хомосексуализма.

Став јавног делатника

Такође, своја политичка уверења заснивам на јасном ставу о породици, због чега, као члан Политичког савета Српског покрета Двери, подржавам Породичну повељу Србије која каже:

Имајући у виду демографску катастрофу и вишедеценијску небригу владајућих структура о породици као темељу друштва Србије, а ослањајући се на Манифест природне породице и одлуке Светског конгреса породица, Покрет Двери обзнањује:

ПОРОДИЧНУ ПОВЕЉУ СРБИЈЕ

као свој основни програмски документ, из кога проистиче целокупни друштвено-политички програм нашег породично-патриотског покрета који се залаже за одбрану живота, породице и слободе вероисповести.

1. Тврдимо да природна породица, а не појединац, представља основну ћелију друштва.

2. Тврдимо да природна породица представља брачну заједницу мушкарца и жене у којој они деле љубав и радост, рађају децу, старају се о њиховом моралном образовању, граде виталну домаћинску економију, обезбеђују уточиште у тешким временима и повезују генерације.

3. Тврдимо да природна породица представља идеални и непроменљиви облик брачне заједнице, урођен људској природи.

4. Тврдимо да брачна заједница представља једину праву сексуалну заједницу која отвара могућност за природно и одговорно настајање новог живота.

5. Потврђујемо светост људског живота од зачећа до природне смрти; свака зачета личност има право да живи, да расте, да буде рођена и да дели дом са својим природним родитељима који су повезани брачним заветом.

6. Тврдимо да највећа опасност са којом се Србија суочава јесте одумирање људске популације. Свака легитимна власт постоји са циљем да поспеши наталитет и да заштити и охрабри вишедетне природне породице.

7. Тврдимо да су мушкарци и жене равноправни по достојанству и урођеним људским правима, али да се њихове функције разликују. Култура, закон и политика требало би да узму у обзир ове разлике.

8. Тврдимо да допуњавање између полова представља извор снаге. Мушкарци и жене испољавају дубоке биолошке и психолошке разлике. Када су уједињени у брачној вези, та целина постаје већа од збира њених делова.

9. Тврдимо да је економски обезбеђена природна породица основа за економски развој читавог друштва. Потврђујемо неопходну улогу приватног власништва над земљом, местом становања и производним капиталом као основом породичне независности и гаранцијом демократије. У правичном и добром друштву, све породице треба да буду власници реалне имовине. Порески систем мора бити у функцији јачања породичне самосталности.

10. Тврдимо да Србија располаже читавим богатством ресурса. Уништење природне породице, морални пад, распродаја друштвених и природних ресурса, као и индивидуалистичко-потрошачка култура, јесу главни узрочници сиромаштва, глади и пропадања српског друштва.

На основу ових принципа, израдили смо једноставну, конкретну породичну платформу. Ево наше поруке Србији и свету:

– Изградићемо нову културу брака, насупротив онима који брак називају изумрлом институцијом.

– Поздравићемо и постицати већи број деце и велике породице, насупротив онима који настављају рат против рађања деце.

– Наћи ћемо начин да мајке, очеве и децу вратимо у окриље дома, насупротив онима који настоје да децу одвоје од њихових родитеља.

– Створићемо предуслове за истинску домаћу економију, насупротив онима који се труде да породицу подреде потпуној контроли великих влада и огромних корпорација.

Двери су први породични политички покрет у Србији и свету, који ће стати у заштиту свих наших породица које су данас угрожене у духовном, моралном, социјалном, образовном, здравственом, еколошком и економском погледу.

Изборићемо се да породична политика постане владајућа државна политика у Србији. Одбранићемо породични морал и породични живот у Србији – неуморно радећи на формирању породичног модела друштва. (Усвојено на редовном годишњем Сабору Покрета Двери, одржаном 24. августа 2013. године)

И ја се нађох на удару ЛГБТ заштитара

Због својих, јавно и јасно изнетих ставова, нашао сам се на удару домаћих ЛГБТ „људскоправашких“ заштитара, и то после митрополита Амфилохија(1), политичара Драгана Марковића Палме(2); професора др Милана Брдара(3); сајта „Србин. инфо“(4); др Мише Ђурковића (5); професора др Бранислава Ристивојевића(6); министра без портфеља у Влади Републике Србије Ненада Поповића (7).

Митрополит Амфилохије се на удару нашао 2011. и 2013. године, Драган Марковић Палма је тужен због свог става о геј паради изреченог 2011, професор др Милан Брдар 2012, због једне примедбе на предавању које је држао студентима, а које се тицало признавања хомосексуализма као „нормалне полне оријентације“, сајт „Србин.инфо“ 2016. године због текстова о разним врстама реакција на политички хомосексуализам у Европи и свету, Миша Ђурковић 2017. године због текста против наметања идеологије политичког хомосексуализма школској деци и омладини, Бранислав Ристивојевић ове године, због текста о безакоњима закона против насиља у породици, као и Ненад Поповић, такође ове године, због твита против увоза из Хрватске сликовница које нападају природну породицу наметањем приче о два оца и две мајке као нечем пожељном. Што се мене тиче, нападнут сам због својих верских и политичких убеђења, гарантованих Уставом, а због текста „У одбрану природне породице“ (8).

Од помоћнице поверенице за заштиту равноправности М.К. добио сам, путем електронске поште, тужбу удружења „Да се зна“ које тврди да сам својим текстом „изнетим ставовима угрозио родну равноправност, маргинализовао трансродне особе и пропагирао породицу као једину вредност“. Притужба ми је електронском поштом послата зато што је достава на адресу Политичког покрета Двери била неуспешна.

Удружење „Да се зна“ ме је тужило због неколико ставова изнетих у тексту, па ћу ја, тачку по тачку, на те ставове одговорити.

Комунизам и политички хомосексуализам

„Сада се, уместо комунизма, Србима намеће хомосексуализам и то под видом родне равноправности“.

То је апсолутно тачно. Кад говорим о хомосексуализму, мислим на идеологију политичког хомосексуализма, а не на опредељење појединаца, што се јасно види из мојих чланака на ту тему. У том смислу, наступам као православни хришћанин

који има право на свој религиозно – морални поглед на свет. У тексту „Учење Православне Цркве о хомосексуализму/Грех или полна оријентација?“, који сам својевремено објавио у часопису „Нова српска политичка мисао“ (број 1-2, 2011, стр. 121-139) јасно сам изнео своје мишљење засновано на хришћанском учењу: „Црква је, по учењу Светих Отаца и сопственој самосвести, болница, у којој су људи призвани да се лече од греха, примајући причешће Христом као „лек бесмртности“ (Свети Игњатије Богоносац). У њој је човек на путу очишћења, просветљења и обожења, са надом да од грумена иловаче постане усвојени син или кћи Божја. Грех је, дакле, болест, а аскетика и светотајински живот су двојединствена терапеутска метода: аскетиком човек надилази слабости своје пале природе, а Светим Тајнама прима исцељујућу благодат охристовљења. Само у том смислу да се разумети и став православних о хомосексуализму, једној од болести богоотуђеног живљења у палом свету. Приступајући хомосексуализму на тај начин, Црква је, као и увек, кадра да се држи своје битијне етичности, која налаже да се одбаци грех, а да се грешнику указује исцелитељска љубав и пажња. Јер, грех није саставни део људске природе, него плод изопачења; а човек, сваки човек, јесте Божја икона, којој треба приступати сећајући се да је Христос умро и васкрсао за све. Одлучност у одбијању идеологије хомосексуализма, која би да свет претвори у карневал празнине, и брижна жеља да се помогне онима који би да себе открију у изворном назначењу (а налазе се на путу заблуде): ето старог, у Предању укореењеног, става Цркве; истовремено, он је и нов, као Нови Завет Бога са људима, заснован на крсној жртви и победи над смрћу. Одбацивати грех, а с љубављу помоћи грешнику који се каје: такав је однос Цркве према хомосексуализму и хомосексуалцима. Ни више, ни мање од тога.“

Шта рећи о ставу да сада идеологија политичког хомосексуализма замењује идеологију комунизма (а обе су тоталитарне)? Пре свега, комунизам, као антихришћански утопизам, био је наметан Србима од стране клике револуционарних терориста, која је, уз помоћ совјетских тенкова и енглеске издаје савезника

– Краља Петра Другог, освојила власт у Србији и Југославији 1944, укинула слободу и демократију и кренула да разара хришћанске вредности у друштву, у име „скока из царства нужности у царство слободе“ (Енгелс). Ова идеологија је народ коме припадам коштала невиђених жртава, а од њених последица он се још није опоравио, што доказује делатност бивших комуниста, попут Латинке Перовић, сада маскираних у другосрбијанске „грађанисте“ у служби НАТО Империје. Што је комунизам био некад, то је политички хомосексуализам данас. И њега намеће једна домаћа клика, без демократског легитимитета и подршке бирачког тела, коју потпомаже Империја Вашингтон – Брисел, са циљем разарања духовног и националног идентитета Срба (и не само њих, наравно). Ова клика инфилтрирала се у институције државе Србије, и изнутра их разграђује, и то, наравно, о трошку пореских обвезника.

Шта је политички хомосексуализам?

Целокупни мој досадашњи рад који се бави проблемом породице и одбраном породичних вредности темељи се, између осталог, на јасним хришћанским ставовима. Према томе, у мојим текстовима не поставља се питање о хомосексуалцима кроз причу о начину на који упражњавају своју сексуалну оријентацију. Њихово опредељење није моја тема, нити тражим криминализацију њиховог сексуалног избора. Оно чиме се бавим је питање о противпородичној идеологији политичког хомосексуализма, о којој сам 2014. писао и ово: “Појам „политичког хомосексуализма“ је у употребу увела др Наталија Нарочница, угледна руска историчарка и челница Фонда демократске перспективе, да би нагласила да савремена борба ЛГБТ покрета нема никакве везе са правима хомосексуалаца, него је реч о политичкој идеологији коју намеће глобалистичка Империја Вашингтон - Брисел, с тим да разори природну породицу, оствари планове о тзв. „златној милијарди“ и наметне културу смрти уместо културе живота.

Иза наметања политичког хомосексуализма, рекосмо, стоји Империја. То је јасно из изјаве једног од гаулајтера Новог светског поретка, Џозефа Бајдена, онога што је тврдио да су Срби „убице и силоватељи беба“, који је јуна 2014. рекао да је циљ власти САД да у целом свету наметну ЛГБТ идеологију као саму срж „демократије“, и да се Империје не тиче какве су традиционалне оријентације појединих народа и држава. Државе које не поштују права хомосексуалаца платиће цену своје „нехуманости“, додао је Бајден.

Али, од пре неколико година, свему томе постављена је препрека. И та препрека се зове Русија. Још 2009, Русија је у УН тражила да се људска права тумаче у контексту традиционалних моралних норми, у чему су је подржале многе земље света. У Русији се води одлучна борба за заштиту породичних вредности, почев од државне подршке рађању, која је имала утицаја на поправку демографске слике. Рецимо, за свако друго дете добија се родитељски додатак у противвредности десет хиљада долара, а за свако треће дете држава даје бесплатно земљиште за изградњу стамбеног објекта. Такође, 2013. донет је закон о забрани рекламирања абортуса, као и закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима.

Због тог закона амерички председник Обама и британски премијер Камерон бојкотовали су отварање Олимпијаде у Сочију 2014. Није реч ни о каквом прогону хомосексуалаца, јер у Русији је ова врста сексуалног понашања декриминализована. Реч је само о томе да они своје ставове не могу да пропагирају међу МАЛОЛЕТНИЦИМА, као што се то ради у САД и ЕУ. Агресивност идеологије хомосексуализма огледа се, између осталог, и у томе што тзв. ЛГБТ популације нигде у свету нема више од 2-3%, а они покушавају да свој начин понашања силом наметну већинској популацији.

У земљама Европске уније почео је сурови прогон свих који се не слажу са идеологијом политичког хомосексуализма. Године 2013, када су у Француској легализовали „истополне бракове“, полиција је изашла да гуши вишемилионске демонстрације, а људи су хапшени и затварани. Има низ случајева

да су представници традиционалних хришћанских конфесија, који се не слажу са ЕУкратском ЛГБТфилијом, извођени на суд и приморавани да се одрекну својих ставова.“(9)

Политички хомосексуализам, неолиберални капитализам и спречавање слободе говора

Политички хомосексуализам је противпородично становиште чији је циљ разарање темеља друштва зарад тријумфа канцер-капитализма, о чему изврсно пише италијански философ Дијео Фузаро. По њему, породица је на удару глобализма да би људи били претворени у изоловане шрафове огромног механизма експлоатације. Уместо радничких права, која су погажена и укинута, проглашавају се права политичких хомосексуалаца.(10) Фузаро саопштава став који јасно каже шта је циљ борбе против тзв. „хомофобије“: „Будимо јасни одмах, да избегнемо нову оптужбу за хомофобију (јер категорија хомофобије има баш ту специфичност да се користи против било кога ко се усуди да критички говори о хомофобији): ако под борбом против „хомофобије“ подразумевамо борбу против дискриминација, против нетолеранције и против насиља над особама због њихове сексуалне оријентације, онда је праведно и свето борити се против хомофобије. Као што је, на крају крајева, свето право борба против свих облика дискриминације и насиља. Ако, међутим, као што се све више и чешће дешава, категорија „хомофобије“ и сама постаје нова категорија нетолеранције, која не прихвата постојање различитих перспектива, на пример, неподударних с онима које емитује ЛГБТ покрет, онда је питање сасвим другачије. Указујем да је данас довољна и нека занемарљива ситница да се неко означи као хомофобичан: довољно је само напоменути – на пример – да постоје по законима природе мушкарци и жене, или да када се роди дете, оно жели оца и мајку; или, опет, да се људски род одувек, у својој јединствености, репродуковао путем мушко-женске различитости. Ту не видим никакву „хомофобију“, било какву дискриминацију. Ње би било ако бих рекао – и то би била чиста

лудост – да због овога што сам рекао треба дискриминисати хомосексуалце.“(11)

Кључ борбе против тзв. „хомофобије“ у Србији је ућуткивање већине која верује да је природна породица пут који је, вековима, био пут човечанства, и која верује да и данас природна породица чини темељ сваког друштва које жели да остане и опстане на том путу.

Хиперсексуализација деце и омладине као пут ка разарању породице

Један од разлога моје борбе против политичког хомосексуализма је настојање да се деца и омладина сачувају од идеолошке пропаганде коју овај покрет намеће, служећи неолибералном капитализму и његовом походу против људске слободе и заједнице. Од 5. октобра 2000. наовамо, под утицајем приче о сталном приближавању Европској Унији, код нас се ради на раној сексуализацији деце и ученика, под изговором учења о „репродуктивном здрављу“. Још 2002, у камповима Министарства просвете Србије било је појава пропаганде „новог сексуалног морала“, па се СА Синод СПЦ тим поводом огласио: „На свом редовном заседању, 30. августа 2002. године, Свети архијерејски синод у склопу теме црквене просвете и веронауке у школама, обратио је посебну пажњу на бестидне скандале о којима пише штампа, који су се догађали у омладинским летњим камповима Министарства просвете и спорта Владе Србије (Сремска Митровица, Митровац на Тари, Дивчибаре и други). Очеvidно, под видом модерне едукације и развијања „нове свести“ код средњошколаца, спроводи се у едукаторским радионицама перфидно прање мозга деце а њихово дружење и комуникација покушава да се сведе на ниво биолошке бесловесности, кроз убијање стида у детињој души и уништавање сваког моралног чула и осећања.“

Ствари су се наставиле уџбеником о „репродуктивном здрављу“ који је уведен у Војводини 2013: „Људи могу имати више од једне везе истовремено“; „Људи могу живети, заједно

повремено или стално, договорити се да буду моногамни или да имају друге сексуалне партнере“; „Не постоје препоруке ни границе када се може најраније почети са сексуалним односом. У данашње време разне земље имају различите норме. Најнижа је у Холандији, и износи 12 година“; „Појам НОРМАЛАН у сексу је релативан“; „Да ли ћете имати секс како бисте добили неки поклон или новац“; „Људи би требало да имају право да траже развод. Он, међутим, може донети осећај олакшања и среће“; „Планирање породице у ужем смислу је: Право људи да имају жељени број деце (не више од 4)“; „Хомосексуалност је романтична и позитивна варијација људске сексуалности“.

Министарство просвете је, 2017, под изговором борбе против насиља, покушало да уведе у школе уџбенике који пропагирају антипородичну причу. Др Миша Ђурковић у „Политици“ од 13. априла 2017. подиже свој глас у одбрану здравог разума: „Када је прошле године у новембру по хитном поступку, без икакве јавне расправе, усвајан такозвани Закон о заштити од насиља у породици, указао сам на то да ће он бити искоришћен за даље разарање породице и породичних односа у Србији. У земљи у којој је просечна старост 43 године и у којој се с правом кука да одумиремо као нација, донет је још један закон који дестимулише ступање у брак и заснивање породице. Но доношење овог закона је искоришћено и као одскочна даска да се у просветни систем Србије провуку и разне друге ствари које са темом насиља у породици углавном немају ништа./.../Припремљени су посебни приручници за ову врсту наставе кроз десетак предмета, а учитељима и наставницима је стигла инструкција да се ова врста „наставе“ убацује уместо редовних часова.

Кад се, међутим, отворе ове позамашне књиге уочава се да је такозвана борба против насиља у породици заправо замишљена и реализована као борба за промоцију хомосексуализма и порнографије, за подстицање дечје сексуалности, за подстицање експеримената у том пољу, као и за опањкавање традиционалне породице. Око 50% материјала промовише хомосексуализам и порнографију. У приручнику за биологију деца могу да науче

какао се правилно изводи француски пољубац, али и следеће: на питање „Да ли је тачно да постоји мушки и женски кондом? Чему служи женски кондом?“ даје се одговор: „И девојке које воле девојке користе заштиту кад воде љубав. Некада је важно имати у виду да се жене лезбејске оријентације можда нису увек идентификовале као лезбејке, те имају и своју сексуалну предисторију као „стрејт“ особе. У оквиру лезбејског љубавног односа, средство заштите су фолије од латекса или полиуретанске (врло танке, од меке пластике), квадратног облика, које се користе да се покрију женске гениталије или анус током оралног секса. Помажу као баријера да се спрече полно преносиве болести.“ Затим се детаљно описују орални и анални секс и оргазам.“

Ђурковић додаје да се у овим идеолошким „пакетићима“ налазе веома чудни „поклони“: „Религија се одређује као један од основних извора мушког насиља над женама, а мастурбација препоручује као нешто сасвим природно и потребно. Деци се објашњава да су сексуалност и сексуални избор динамичне и несталне категорије које стално треба преиспитивати итд./.../ На крају треба рећи да на питање да ли је породица сигурно место, аутори одговарају да је породични дом у ствари најопасније место у данашњем друштву!“ (12)

Да ли неко мисли да треба ћутати на покушаје хиперсексуализације наше деце који воде даљој дестабилизацији, ионако крхке, породице у нашем друштву? Човек који има савести не може да ћути, и због тога се и нађе на удару „тужибаба“ из разних НВО, на чијој страни стоји државни апарат у служби неолибералне Империје. Али, наравно, то је цена слободе у окупираној Србији.

Главни циљ политичког хомосексуализма

Борим се против политичког хомосексуализма јер знам шта је циљ његових кључних идеолога. То је, ни више, ни мање, УНИШТЕЊЕ ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ. Ево вести која о томе сведочи: *Сиднеј – Хомосексуални активиста Маиша Гесен, која*

је уз то и новинар, руски писац и бивши директор руског издања „Радио Слобода“, која, како сама тврди, има и америчко држављанство, представила је јавности планове, реалне борбе за увођење истополних „бракова“. Током дискусије у Сиднеју, у којој је и она учествовала и том приликом, у једном моменту, она отворено признаје, да је сврха овог „рата“, не борба за добијање једнакости у друштву, лезбо и геј популације, већ је позадина свега, циљ, који тражи: пуну демонтажу породице! „Овде се не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе, да институцију и брак, као такав, односно породицу, треба – демонтирати! Породица не треба даље постојати у класичном облику. Борба хомосексуалаца „за брак“ обично крије оно, шта планирамо да урадимо супружанском пару, када постигнемо циљ. Приче о томе, да институција породице при томе, неће претрпети никаквих измена и промена, нису истините“. Гесенова верује, да се ова институција мора променити. „По мом мишљењу, породица даље, уопште не би требала да постоји,“ – директно и без околишења је изјавила и додала, да јој се веома допада узимати учешћа у стварању митова, чији је циљ, другачији од уобичајеног. Да би илустровала потребу елиминисања породице, она је као пример навела своју „породицу“, где троје деце, имају петоро одраслих родитеља, који их гаје и подижу ... Према њеним прорачунима, „петоро родитеља су подељени у две групе од по три“. Маша Гесен даље каже да: „жели да живи у таквом правном систему који ће имати способност да легализује ту реалност, тако да се не слаже са институцијом брака и породице“! (13)

Као православни хришћанин и Србин, дужан сам да будем активан у заштити својих ближњих од противородичних идеологија, ма са које стране долазиле.

А сада ћу прећи на анализу притужби које су на мој рачун изнели чланови удружења „Да се зна“.

Став Бранислава В. Вујића

Удружење „Да се зна“ критиковало је мишљења изнета у писму мислиоца Бранислава В. Вујића, које сам објавио у свом

тексту „У одбрану природне породице“, при чему је деконтекстуализовало целину његовог става. Ја ћу у његовом писму подвући оне реченице које ЛГБТ „заштитарима“ сметају, и које су „гужбабе“ употребиле жалећи се на мој текст: „Поштовани господине Димитријевићу, недавно сам погледао, на ’јутјубу’, Ваше одлично предавање о порнографији и „смрти Србије“ и само бих приметио нешто што има везе са оним о чему сте говорили.

1. Не постоје хомосексуалне везе без секса, док се хетеросексуалне везе одржавају и без њега. *Хомосексуалне везе нису искрено емотивне, негопожудне, ситносопственичке, хедонистичке и потрошачке.*

2. Оне пре свега, својом *развратношћу* проширују поље потрошње, а оно се шири тако што разара све што је препрека слободном кретању капитала, па тако уништава и породичне односе. При том – пропагандно – мења (изврће) систем вредности, као и критеријуме службене »нормалности«. *Зато ЛГБТ парове не можемо да третирамо као »равноправне«, нити смемо дозволити да усвајају децу.* Бити родитељ више је од поседовања детета као »људског капитала«. Уверен сам да они нису у стању да се издигну изнад тога. Овакав дух тренутно доминира у међуљудским односима производ је глобализације, ширења (и по површини и у интензитету) капитализма, односно прогресивног јачању техничког система. Двадесети век је иза нас не само *хронолошки*, него сâмом природом промена које су се догодиле у последњих двадсетак година. Реч је о »пресецању свих корена«, укидању сваке поуздане »референтне тачке«, потпуном искорењивању људи из заједнице и изоловању (индивидуализацији) појединца у друштву. Двадесет и први век је убрзано испуњенавање нашег свакодневног живота »новом геометријом«, која је у стању да ефикасно сузбије спонтани револти незадовољних маса, сузбијем сваког облика *спонтаности*. Док се једни боре за опстанак, Запад и даље вредно ради на томе да нас доведе до »краја историје«. Теза о»крају« је подстакнута њиховим уверењем да треба и да је могуће историју превести у биологију. Данас историја окреће главу од себе, и фокусира

се на питања која припадају другим областима, не на питања везана за организацији нашег свакодневног живота, него на она о животу као таквом. Решава проблеме које оптерећују савременог човека, питања везана за рађање, размножавање, смрт, она које су темељ наше биологије, проблеме везане за абортус, начина удварања, »сексуално узнемиравања«, »родну равноправност« и право на еутаназију (добровољну смрт). И то ради »у складу са захтевима капитала«, одн. потребама техничког система, на начин да му »изађе у сусрет“ Данас Запад није оптерећен »искупљењем«, или »класном борбом«, него једним измишљеним, не и стварним »конфликтом« између мушкараца и жена, као и сукобима везаним за ауторитарно наметање »родне равноправности«, при чему је ЛГБТ »популација« равноправнија од »прозаичних хетеросексуалаца«. Рат између полова и родова полако опаснији од оног хладног и многих садашњих »врелих« ратова. Он раслојава и разара друштво, тако да је та подела на полове и родове много радикалнија и деструктивнија од оних на класе и генерације, упркос томе се се то невешто покрива пропагандном причом о »једнакости«, којом се пасивизује »јавно мњење“ и људска маса претвара у публику која рефлексно сваку (квазинаучну, пропагандну) лаж »гута“ као истину...”

„Тужибаве“ из удружења „Да се зна“ измистиле су Вујићеве речи из контекста: овде је у питању прича о слугерањском односу политичког хомосексуализма према неолибералном капитализму, чији је циљ уништење породице зарад „тржишног“ поробљавања човечанства. О томе постоје анализе које уопште не припадају „хришћанским фундаменталистима“, него су плод размишљања људи сасвим другачијег погледа на свет него што је хришћанство(13). Чак и хомосексуалци који нису припадали политичком хомосексуализму, попут режисера и писца Пјера Паола Пазолинија, видели су везу између нихилистичког капитализма и тог, ЛГБТ идеолошког, правца западног мишљења и делања(15).

Засметала им је и Вујићева теза да ЛГБТ парове не можемо да третирамо као равноправне, при чему су „тужибаве“

реч „равноправне“ оставила без знакова наводника, иако у изворном тексту Вујићевом ту стоје наводници. О чему је реч? Наводници су стављени да би се указало на чињеницу да у питању није истинска равноправност, него тежња политичких хомосексуалаца да почну да доминирају у друштву и да свима наметну своје „вредности“. (16) О томе како изгледа тај процес стицања друштвене моћи и утицаја писао је Слободан Антонић у књизи „Моћ и сексуалност: социологија геј покрета“ (17), која је наишла на велику пажњу публике, али и признања стручне јавности. (18)

Дотичнима из „Да се зна“ смета и реченица да „природна породица представља прави пут који води у ваљан живот, истинску срећу и благостање“. Ова реченица потиче из текста Алана Карлсона и Пола Т. Меруа, *Манифест природне породице*, једног од кључних докумената Светског конгреса породица, организације која постоји у преко осамдесет држава света и бори се за заштиту породичних вредности. (19). И она је деконтекстуализована, што није никакво чудо: „ЛГБТ заштитари“ су мајстори деконтекстуализације. Довољно ће бити да читаоци прелистају овај манифест, па ће им бити јасно да ту нема никакве дискриминације, него се природна породица истиче као основ сваке друштвености и темељ будућности човечанства.

Неписмењаци из „Да се зна“ у оквиру своје тужбе наводе и следеће: „У делу текста *Шест година после Антонићеве књиге* аутор износи идеје о роду које искључују постојање трансродних особа, док у делу *Циљ им је улазак у школе* наводи да им (радикалним феминисткињама) је циљ улазак у школу, и да се у оквиру новог Закона о родној равноправности, тражи наметање „жендер“ идеологије читавом друштву. Аутор даље наводи (sic!) да када ЛГБТ жандаристи уђу у школе, добиће подлогу за своју пропаганду какву никада до сада нису имали, а да родитељи имају право да подижу своју децу и да их штите од тоталитарних уплива и лажних идеологија.“

Ја нисам писао ни о каквој „жендер“ идеологији, нити о „ЛГБТ жандаристима“ (мада је то одличан израз, и од сада ћу га користити - хвала неписмењацима из „Да се зна“), него

сам писао ово: “А шта се дешава у Србији шест година после Антонићеве књиге? Радикални феминизам иде даље у освајању власти. Он је прошао кроз више фаза. У почетку, он је тражио да се полови изједначе у правима – од активног и пасивног бирачког права до права на запошљавање, и то је могло да се разуме. Међутим, на Западу, пре свега у САД, јавио се нови талас феминизма, иза кога су стајале радикалне феминисткиње, од којих су многе биле лезбејке и активисткиње покрета за лезбејска права. Њихова основна идеја је да је биолошки пол неважан, а да је битан „гендер“ (наше феминисткиње су ту реч превеле као „род“, иако реч „род“ у српском језику има сасвим друго значења, и језгро је из кога потичу многе кључне речи: од породице до родољубља). „Род“ је друштвено конструисани пол. Ми изворно као да нисмо мушко ни женско, него нас таквима конструишу. У својој „Теорији књижевности“ Џонатан Калер став Џудит Батлер овако објашњава: “Именовање девојчице покреће читав процес *девојчења*, стварања девојчице, прописивањем *компулзивног* понављања родних норми, *моћног цитирања норми*.”

Шта то конкретно значи у друштву на Западу? Ево шта, између осталог: у многим вртићима западних земаља дечаци од три године приморавају да носе хаљинице и играју се луткама, и обрнуто, а затим деци дају могућност да мењају пол већ са петнаест година, чиме је Ципрас недавно изненадио Грке, и довео до буре у Грчкој Цркви и на Светој Гори.“

Својим ставовима изнетим у тексту „У одбрану природне породице“ нисам вређао никакве *трансродне особе*, него сам показао да је идеологија родног феминизма, по којој је род друштвена конструкција, а не, пре свега, плод биолошких датости пола, једна јефтина, квазинаучна „жвака за простака“ (о чему, озбиљно и без мојих вербалних „жестокости“, у студији Слободана Антонића, „Искушења радикалног феминизма“, као што је то била и лаж, срамна и недостојна наука, педофила Алфреда Кинсија, иза кога су стајали Рокфелери, да је 10% становништва – хомосексуално, о чему постоји изврсна

студија Џудит Рајсман(20). На основу Кинсијеве лажи, између осталог, политички хомосексуалци су кренули у поход за освајање власти и моћи.

Сада се, у „просвећеној Еуропи“, тврди да има на десетине „родова“ и „оријентација“, што је извргао руглу немачки посланик Стефан Кенигер, обраћајући се Бундестагу поводом тзв. „Истамбулске декларације“(21)

Наравно да је ЛГБТ *родним жандаристима* циљ улазак у школе, и у свом тексту сам навео чланове предлога Закона о родној равноправности који траже усклађивање читавог система образовања Србије са радикално феминистичком идеологијом „рода“. *Жандаристи* ће чак имати право да прегледају и пресуђују учбеницима из којих ће наша деца учити. Зато ме „тужибабе“ из удружења „Да се зна“ нису ни цитирали, него су, полуписменим препричавањем, изразили своје „револуционерно негодовање“.

А родитељи, наравно, имају право да бране своју децу од лажних идеологија, каква је некад била комунистичко-атеистичка и какве су данас, између осталог, „родни феминизам“ и политички хомосексуализам. Та права су им гарантована међународним и домаћим документима. И ја их у свом тексту цитирам, и цитате понављам: „Универзална декларација о људским правима УН, члан 26, став 3 - Родитељи имају првенствено право да бирају врсту образовања за своју децу.2. Устав Републике Србије, члан 43, став 5 – Родитељи и законски староци имају **право** да својој деци обезбеде *верско и морално образовање у складу са својим уверењима*.

3. Устав Републике Србије, члан 64, став 1 – Деца уживају људска права **примерено свом узрасту и душевној зрелости**.

4. Устав Републике Србије, члан 64, став 3 – Деца су **заштита од психичког, физичког, економског и сваког другог искоришћавања или злоупотребавања**.

5. Устав Републике Србије, члан 65, став 1 - Родитељи имају **прав** ои дужност да издржавају, **васпитавају и образују** своју децу, и у томе су равноправни.

6. Кривични закон Републике Србије, члан 185, став 1 – Ко малолетнику прода, прикаже или јавним излагањем или на други начин учини доступним **текстове, слике**, аудио-визуелне или друге предмете **порнографске садржине** или му прикаже порнографску представу, казниће се новчаном казном или затвором до шест месеци.

7. Међународни пакт о грађанским и политичким правима, члан 18, став 4 - Државе уговорнице овог Пакта се обавезују на поштовање **слободе родитеља**, односно законских старатеља, **да обезбеде верско и морално васпитање своје деце у складу са својим убеђењима**.

Конвенција о правима детета, члан 14, став 2 - Стране уговорнице ће поштовати **права и обавезе родитеља** и, у одређеним случајевима законских старатеља, **ради усмеравања детета на остваривање његовог права на начин који је у складу с развојним способностима детета**.“

О научности „родног феминизма“

„Тужабабе“ **треба да знају – не можете нашем друштву наметати једну убогу идеологију као нешто што се подразумева!** Јер, понављам - идеологија родног феминизма је ненаучно брбљање, својеврсни „шаманизам“, о чему је писао Слободан Антонић: „Родни феминизам је, у основи, као што ће се видети, за узео становиште Симон де Бовоар. Према овој врсти феминизма свака жена треба да буде запослена, да ради једнаке послове као мушкарац, једнако зарађује и једнако ради у кући, затим да се једнако занима за политику, да има прописане („политички коректне“) емоције према мушкарцима и, на послетку, да на тачан („политички коректан“) начин по диже и „родно“ васпитава децу како би она попримила по жељне („андрогине“) особине.

„Перформативи“ су, по изворном схватању Џона Остина (John Austin, 1971), искази којима се нешто (ус)поставља. Тачније, перформативи су радње речима, то јест радње које се не могу обавити друкчије до речима. Остинови језички акти,

дакле, никако нису сви говорни акти, него само ванје зички акти речима обављени („doing things with words“). Рецимо, исказ „Узимам те за жену/мужа“ успоставља однос мужа и жене, што значи да овим исказом мушкарац промо више жену у супругу, а она њега у мужа. Мада, у најширем смислу, сваки исказ има извесну перформативну последицу, па Батлерова идеју о (ус) постављајућим исказима транспо нује на сваки чин који има значење. Она мисли да се род „перформативно успоставља“ (Батлер, 2010: 89) кроз наше „дискурзивне праксе“ (Батлер, 2010: 104). Рецимо, када нас неко пита ког је пола наша беба, а ми одговоримо: „То је дечак“, тим чином се такође успоставља род (Батлер, 2010: 235). Наиме, наш одговор је по облику описујући (дескриптивни, „јесте“) исказ. Али, у његовој позадини постоји и један прописујући (прескриптивни, „треба“) елемент, садржан у нашем односу према чињеници да имамо сина. Тај елемент је, рецимо, дошао до изражаја у тону с којим смо изговорили овај формално дескриптивни исказ. Зато је читав овај перформанс – питање које подразумева да је пол нешто суштински важно и одговор који ту важност потврђује, уз емоцију која га прати (рецимо, понос) – такође (ус)постављајући (перформативни) чин. Или, рецимо, када деца читају и преписују из буквара реченице: „Мама кува“, „Тата поправља ауто“, „Бака плете“, „Деда чита новине“... Наизглед, то су пуки описујући искази. Они сведоче о свакидашњици обичне породице. Али, то није само опис онога што се дешава, то је и дискурзивна потврда модела понашања преко којих се уобличавају типичне родне улоге. Ти искази у позадини, дакле, имају и скривену, прописујућу функцију. Управо понављање таквих исказа, из нараштаја у нараштај ђака, јесте (ус)постављање рода. Њиме се поједине родне улоге утврђују као „природне“, па је реч о процесу тзв. натурализације која је један од кључних начина деловања „режима моћи маскулиног и хетеросексистичког тлачења“, односно „хегемоније маскулине и хетеросексистичке моћи“ (Батлер, 2010: 105). Ово је свакако занимљива теорија. Али, рекао бих да је њена занимљивост обрнуто сразмерна њеној тачности. Она је, најпре, научно непроверљива јер јој недостаје референт ни

или разликовни део. Како проверити теорију да су сви наши значењски чинови перформативни, ако нема дискурзивног поступка који то није? Та тврдња је једнаког научног статуса као и теорија да се цео космос у секунди рашири и скупи. Нема разликовне, референтне тачке, дакле, нема проверљивости, а онда ни научности. Теорија је једноставно толико општа да је практично испражњена од информативног садржаја. Такође, шта значи тврдња да се род „перформативно успоставља“ кроз све наше „дискурзивне праксе“? Она је слична „теорији лептира“ која каже да је све на свету по везано, па замах крилима лептира у Кини има неког утицаја на појаву урагана на Флориди. Може се рећи да је све повезано. Али, задатак научника није да изриче тврдње толико опште да им је информативни садржај нула (јер, исказ „све је повезано“ може да има вредност само ако постоји бар једна ствар која није у вези са другом ствари), него је задатак научника да утврђује прецизне узрочнопоследичне везе. Још мање је задатак научника да, на основу оваквих тврдњи, плаши Флориђане кинеским лептиром./.../

У том смислу треба рећи да одговор родитеља на питање о полу бебе има утицај на уобличавање родног идентитета детета таман колико и лепршање лептира у Кини на појаву урагана на Флориди. На садржај родног идентитета детета више од те реченице утиче васпитање родитеља и околине. У том смислу је утицај школе, из другог примера, нешто значајнији. Међутим, и утицај таквих „перформатива“, као што је срицање реченица „Мама кува“ и „Бака плете“ ђака првака, феминисткиње веома прецењују, и то ћу показати у четвртој глави ове књиге. Заправо, „перформативна теорија рода“ Батлерове, која не прави разлике у степену утицаја појединих „перформатива“ на уобличење рода/пола, води рађању и ширењу типичне магијске праксе. Као што шамани верују да ће кроз одговарајућу, чврсто формализовану језичку праксу произвести жељену стварност, тако и поједине радикалне феминисткиње верују да ће кроз одговарајућу, чврсто формализовану језичку праксу произвести жељени облик друштвене једна кости полова. Такође, као што шамани мисле да онај члан племена који не поштује

њихове строге језичко-ритуалне форме производи зло за цело племе, тако и поједине радикалне феминисткиње претерују у веровању да свако ко се не држи њиховог формализованог језика тиме ојачава систем тлачења жена и наноси свим женама директну штету.“

Као филолог, не могу да подносим насиље над језиком спровођено у име идеологије „родних феминисткиња“ и ЛБГТ „тужибаба“. Дужан сам, између осталог, да браним језик којим говорим и пишем од њихових наказних вербалних конструкција, против којих су се огласили и научници из Одбора за стандардизацију српског језика при САНУ.(22)

Мој став и ставови других

Ставови које сам изнео су ставови не само моји, него и огромног дела српског друштва и наше интелектуалне елите, што се јасно види из округлог стола недељника „Печат“, објављеног крајем јануара и почетком фебруара 2018, где је низ јавних личности исказао своје оштро противљење таквој накази од „гендеристичког“ закона који се спрема.(23)

Тако је наш философ и друштвени теоретичар Миша Ђурковић рекао, између осталог: „Јавна сфера је обележена феминистичким дискурсом, подстицањем мржње према мушкарцима и очевима, промоцијом ЛГБТ-а права као важнијих од права традиционалних породица и свим облицима дискурса и пракси које воде ка одумирању и самоуништењу овог друштва и државе. Најављени Закон о наводној „родној“ равноправности, представља још један радикалан корак даље у промоцији овог суцидног лудила.“ Стручњак за међународну политику и културолог Александар Гајић је изјавио: „Закон за родну равноправност не уводи само начелне оквире «цендер» идеологије у Србију (то је већ учинио NGO сектор), већ тежи да је практично унесе у читав низ стварних друштвених односа. То се не чини како би се поспешила законска једнакост полова (која је уставно гарантована), већ како би се «преумило» друштво и преобразили све односи који у њему постоје, од школе

и куће до посла и јавног деловања. Помислимо само у шта ће се претворити ионако нестабилно српско друштво са озбиљним социјалним, економским и демографским проблемима ако се у њега практично умешају «цендер» деконструкционисти: када NGO комисије у области образовања и науке почну да «глај-шахтују» дечије уџбенике и школске програме, када почну да оцењују научне пројекте и конференције, када «антидискриминационе» мере продру у домове грађана и јавну сферу – од родно равноправних квота у свим институцијама, преко јавног информисања, до политике и спорта и тамо проузрокују све супротно од онога што наводно прокламују. Једино што могу да постигну је да нанесу озбиљну штету за све иоле јаче друштвене везе и створе масе обогаљених, отуђених «конструката» од људи који се диче својом празном слободом.“ Александар Липковски говори о погубним утицајима „родне“ идеологије на школство:“ Нажалост, „гендерна идеологија“ се нашој деци већ сад проповеда из школских уџбеника. Ево примера из уџбеника „Маша и Раша - Природа и друштво“ за четврти разред основне школе, аутора Винка Ковачевића и Бранке Бечановић, издавача Klett, који у поглављу о полним разликама кажу:“Људи се међу собом разликују по свом изгледу: висини, узрасту, боји косе, очију и коже, облику лица. Једна од разлика је и разлика у полу. **Разлику у полу условљавају материје које се луче у нашем телу.**“ У овој последњој реченици коју сам издвојио, аутори сугеришу да се појам пола (мушки или женски) опредељује не приликом зачећа односно на рођењу, већ касније, под утицајем хормона. А хормоне можемо давати и вештачки, накнадно... Каква накарадна формулација! И такви ће нам сутрадан бити сви уџбеници. Смемо ли то дозволити?“ Професор др Зоран Поњавић, стручњак за породично право, је истакао:“Закон о родној равноправности чије се усвајање најављује током ове године само је једна етапа процеса разградње породице који је, може се рећи, започео доношењем Породичног закона 2005. године. У њему су се, на жалост, иако им ту није место, нашле и одредбе којима се регулише заштита од насиља у породици. Тако се као титулари заштите помињу и лица која никако не

могу бити чланови породице. Примера ради то могу бити и лица која су била у емотивној вези, чиме се „на мала врата“ уводи и могућност да се на заштиту позову лица истог пола.“ Правни историчар др Зоран Чворовић наглашава: „Предложеним Законом о родној равноправности се једним безобалним прописом (чл. 43) проширује круг дела која имају обележје насиља, ван оног круга који је већ утврђен Кривичним законом и Законом о прекршајима. Овим се повећава могућност да грађани постану жртве арбитрерног поступања државних органа, чиме се доводи у питање постојање начела правне сигурности и владавине права уопште.“ Историчар Јован Пејин је истакао: „Проблематични покрет „родне равноправности“ треба у нашој локалној средини и овако гледати – као спрдњу са здравим разумом. Уз то, „родни“ покрет је израз жеље да се буде подложен, да се буде in. Он, у суштини, представља најпримитивнији део наше елите и тако треба да их гледамо. У ствари, подршка овом међународном покрету је показатељ жеље за ропством, нестанка морала и изласка из сопственог цивилизацијског круга. У сваком случају треба пружити отпор и одбацити наводну „родну равноправност“ и наставити учвршћење односа мушкарца и жене у оквиру породице.“ Огласили су се и песници Матија Бећковић и Мошо Одаловић, итд. Према томе, јасно је да моји ставови нису ставови усамљеног екстремисте и мрзитеља, него су „из главе цијела народа“ (Његош).

Обнова наталитета и политички хомосексуализам

Да нам буде јасно: ЛГБТ „заштитари“ нису сами своји. Они као „тужибабе“ и пропагандисти служе Империји Вашингтон – Брисел чији је циљ да нас буде што мање. И све приче и приче о државној политици за обнову наталитета у Србији у којој годишње умре много хиљада више људи него што их се роди су лаж. И читава стратегија за обнову популације, тако помпезно најављена, лаж је и само лаж. То се види и из најновијег сукоба премијерке и миљенице председника Вучића, Ане Брнабић, и министра без портфеља, Ненада Поповића, који

је исказао протест због хрватских сликовница за пропаганду политичког хомосексуализма, увезених у Србију, у којима Роко има „две маме“, а Ана „два оца“. Ана Брнабић, која је јавно, геј парадирањем, подржала политичке хомосексуалце (при чему нас се ЊЕН СЕКСУАЛНИ ЖИВОТ НИМАЛО НЕ ТИЧЕ, наравно!) критиковала је министра Поповића, кога су ЛГБТ „заштитари“ већ узели на нишан својих колаборационистичких вербално – тужибапских снајпера (јер су, понављамо, они само колаборационисти окупаторске Империје на нашем тлу.)

Наш познати медиолог Слободан Рељић, у тексту „Пелцер ЛГБТ идеологије у обнови српске нације“ о томе јасно каже: „Да ли је увреда што особа која располаже највећом легалном моћи – а који јој по законима ове земље дају грађани – може да у улози политичког оперативца највишег ранга јасно и гласно следи логику *pro domo sua*? Зашто лезбијку, што је без обзира на западне институције моћи мањина у друштву (у Немачкој се 1,3 одсто испитаника изјаснило као геј и 0,6 као лезбијке) - вређа став већине која не жели да њихова деца верују у нормалност нечега што је до 1992. године на листи Светске здравствене организације било болест? А јавно оглашавање хомосексуалца у Западној Европи још шездесетих година бејаше кривично дело? Ако је њена улога авангардна, па ми не разумемо све благодети тог пута, ваљало би да не претвара народ у авангарду. Авангарда је експеримент увек делимичних последица, народ је историја, трајање.

Могуће је, и може се разумети, да неко из света ЛБГТ популације у складу с наученим одбрамбеним механизмима те затворене групе и инструкцијама НВО институција мисли да „наталитет и то да ли сте геј или нисте нема никакве везе“ и „да им никакав министар нити влада на овом свету не могу одредити да ли ће имати децу“. Али то свакако не може бити логика премијера једне традиционалне земље која је колико јуче донела „нову стратегију“. Влада је, пре свега, репрезент општег интереса а има и обавезу да мањине штити од дискриминације.

Увести ЛБГТ логику у стратегију спасавања нације од одумирања је потпуна банализација тог великог друштвеног

проблема. Наталитет је – укупно рађање на одређеном подручју у одређеном времену. Новија историја јасно показује да кад се друштва предају политици „родне равноправности“, где ЛБГТ права постају „бич божји“, онда рађање постаје секундарно. Политика „родне равноправности“ има за последицу – одумирање народа. Не морате да чекате да прођу деценије да би то постало очигледно. Ко је од држава „старе демократије“, окованих „политичком коректношћу“, бољи доказ за то!/.../ Зато се не може без дужне пажње прећи преко полемике наше премијерке и њеног министра без портфеља, а који су ту да у име нације обављају посао којим би се зауставило њено одумирање. Зато је могуће да апсолутна грађанска већина у држави над којом се надвијају црни облаци „политичке коректности“ на премијеркино разумевање за хомосексуалну пропаганду гледа као на – занимљивост. С друге стране, организованој друштвеној мањини дозвољава се да изврши јавни линч над министром који заступа став већине. Новине јављају да је поднета и тужба „против Поповића због твита у којем... прети и дискриминише ЛБГТ популацију“ и тражи се „да се јавно извини због ‘запаљивих изјава’.“(24)

Понављање је мајка учења

У доба у коме је линч једног министра због одбране моралних вредности већине друштва у Србији постао више него могућ, није нимало чудно да су „заштитари“ из „Да се зна“ насрнули и на моју маленкост. Али, да поновим оно што сам рекао у свом тексту „У одбрану Мише Ђурковића или As long as there is one hundred“: „Уважени г. Ђурковићу, ових дана слушам сјајну песму шкотског кантаутора Брајана Мек Кеја, „Док нас је стотину“ („As Long As There s One Hundred“). У њој је реч о борби Шкота против енглеских завојевача краља Едварда. Против њих су, са својим народом, устали краљ Роберт Брус и велики јунак Виљем Волас (то је онај што, док га Енглези черече у филму „Храбро срце“ Мела Гибсона, узвикује: „Слобода!“). Рефрен ове песме ми се много свиђа: „As long as there’s

one hundred o' Scots remain alive/We'll ne'er gie in tae England, oor country will survive/ We'll fight tae keep oor freedom and for that prize alone/We'll gie oor lives for Scotland, for Robert and his throne“. Или, на србском: „Док нас бор стотину Шкота има у животу/ Никад се нећемо покорити Енглеској, наша земља ће опстати/ Бранићемо своју слободу и само због ње/ Даћемо своје животе за Шкотску, за Роберта и његов престо“. Ово је одјек речи краља Роберта на којима почива Изјава из Арброута дата, у име шкотског племства и слободних људи, 6. априла 1320: „Док год нас је бар стотину у животу, никад се при здравој памети нећемо покорити власти Енглеза, јер нити се боримо за славу, нити за богатство, нити за част, него само за слободу, коју ниједан прави човек не губи осим са својим животом“. Послушајте, драги г. Ђурковићу, ову песму, и биће Вам, мислим, лакше да наставите борбу!“ То исто, овим текстом, и ја (верујем – скупа са својим саборцима на фронту одбране слободе и здравог разума, морала и породичних вредности) поручујем глобалистима, другосрбијанцима, аутошовинистима и „иже с њими“: док нас је бар стотину (има нас и више, наравно), нећемо се предати у тзв. „културном рату“ који сте подигли против свега што су нам оставили Бог и преци, против темеља нашег постојања. Запамтите: Миша Ђурковић није сам, и нико од нас, који брани породичну Србију, није сам! Док је са вама само глобалистичка Империја, са нама су Господ и Небеска Србија, са нама су наше породице и наш народ! Па изволите!“ (<https://www.fksrb.ru/fond-strateske-kulture/politika/misa-djurkovic-na-udaru-lgbt-zastitara-ili-as-long-as-there-is-one-hundred/>)

Толико, за сада.

Мај 2018.

УПУТНИЦЕ:

1. <https://www.danas.rs/drustvo/nece-bitisudjenja-amfilohiju/>; <http://www.telegraf.rs/vesti/482822-lgbt-poruka-amfilohija-govor-mrznje>

2. <http://arhiva.alo.rs/vesti/aktuelno/palma-gospodo-homoseksualci-postujem-presudu-ali-vi-niste-normalni/60938>
3. <https://facebookreporter.org/2012/04/24/u-zemlji-srbiji-istina-je-strogo-zabraњ/>
4. <https://facebookreporter.org/2016/09/12/napadi-na-srbinn-info-promenite-ureђив/>
5. <https://facebookreporter.org/2017/06/15/misa-djurkovic-na-udaru-lgbt-zastitara-ili-as-long-as-there-is-one-hundred/>
6. <https://facebookreporter.org/2018/03/27/u-odbranu-branislava-ristivojevica-o-pravu-i-pravdi-u-srbiji-27-marta-2018-godine>
7. <http://rs.n1info.com/a384826/Vesti/Prituzba-Gej-lezbejskog-info-centra-protiv-Popovica.html>
8. <http://www.vaseljenska.com/misljenja/u-odbranu-prirodne-porodice>
9. <http://www.pecat.co.rs/2014/09/politicki-homoseksualizam-danas-i-ovde/>
10. <https://diegofusarosrbija.weebly.com/protiv-rodne-ideologije-i-jednopolnog-269oveka.html>; <http://www.pecat.co.rs/2017/03/zasto-se-proglasavaju-svecima-transrodne-osobe/>
11. <http://www.pecat.co.rs/2016/02/finansijski-genocid-u-platonovoj-zemlji/>
12. <http://sabornik.rs/index.php/autorski-pogledi/943-djurkovic-promocija-homoseksualizma>
13. <http://www.vaseljenska.com/vesti-dana/poznata-lezbejkanehoticno-je-iznela-pravu-nameru-lgtb-u-odnosu-na-druge-osobe/>
14. <https://personagratablog.wordpress.com/2015/12/31/mainstream-acceptance-of-lesbians-and-gays-has-been-driven-by-gay-commerce/>; <https://personagratablog.wordpress.com/2015/12/31/mainstream-acceptance-of-lesbians-and-gays-has-been-driven-by-gay-commerce/>
15. https://kar.kent.ac.uk/3456/1/chiesa_pasolini_ugliness.doc
16. <http://www.arheofutura.rs/besnilo/hronike-autosovinizma-homoseksualizam-kao-instrument-moci/>
17. <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:7605/bdef:Content/download>

18. <http://scindeks-clanci.ceon.rs/data/pdf/0085-6320/2015/0085-63201501109N.pdf>
19. <http://congresomundial.es/wp-content/uploads/The-Natural-Family-A-Manifesto.pdf>
20. https://electrodes.files.wordpress.com/2008/12/kinsey_crimes_and_consequences__reisman_judith.pdf
21. <https://www.youtube.com/watch?v=5CzsBokczMI>
22. <http://www.nspm.rs/hronika/sanu-psiholoskinja-vojniki-nja-sekretarka-gramaticki-neppravilno.html?alphabet=l>
23. <http://www.pecat.co.rs/tag/zakon-o-rodnoj-ravnopravnosti/>
24. <http://www.ceopom-istina.rs/politika-i-drustvo/pelcer-lgbt-ideologi-e-u-obnovi-srpske-naci-e/>

АКО СМО ОКУПИРАНИ, НИСМО ЛУДИ

Антонић, Чворовић, Ломпар

Покушај да се потписник ових редова ућутка јер настоји да, по мери својих снага (само вербалних, наравно), одбрани истину о природној породици, наишао је на озбиљан отпор, о чему сведочи низ чињеница. „Заштитари“ наводне равноправности (не истинске, него „родне“) нису успели да застраше јавност. Пре свега, угледни интелектуалци, професор др Слободан Антонић и доц. др Зоран Чворовић написали су текстове у којима су, темељено и озбиљно, показали да у питању није појединачни случај публицисте Димитријевића, него настојање да се Србија претвори у колонију у којој ће, сваком ко позва на отпор ропству, бити стављен фластер на уста. (1) Слободан Антонић је, као и увек, показао како је мислилац који изврсно прелази са појединачног на опште, а Зоран Чворовић је још једном утемељио своју тезу да је основа сваког родољубља правни патриотизам, без кога нема слободне отаџбине.

Професор др Мило Ломпар је, у емисији на краљевачкој КА ТВ, указао на „случај Димитријевић“ као још један пример у каквој неслободи живимо. У једном свом медијском наступу огласио се и професор др Милош Ковић.

Наравно, част ми је што су господа Антонић, Чворовић, Ломпар и Ковић нашли за сходно да подрже моје право на слободу мисли и изражавања у тренутку кад хоминтерновско – гејстаповски колаборационисти покушавају да наметну тоталитарни мрак нашем јавном простору. Међутим, још ми је

драже што њихова реакција означава спремност да не дозволимо да већинска, морална Србија буде ућуткана.

Боуленброков закон и пачији колаборационизам

Стизала су ми, приватно и јавно, писма подршке. Тако се мој пријатељ, Бранислав В. Вујић, кога сам цитирао у тексту „У одбрану природне породице“, јавио електронском поштом: „Поштовани господине Димитријевићу, управо сам на *Стању ствари*, прочитао ваш одговор на тужбу „ЛГБТ заштитара“. Видим да их је иритирао и мој текст који сте Ви објавили „Тероризам дугиних боја“, као и онај који сте цитирали у свом тексту. Сигурно и сами знате да их Ваш разуман одговор не може уразумити, с обзиром да су суманути, а и крајње агресивни, јер иза њих стоји политичка моћ. Макар сте им још једном рекли шта мислите о томе. Нећу да Вас гњавим, али само да подсетим како данас сви који износе свој став, и тако иду против „главног тока“, се аутоматски проглашавају преступницима (а то иде толико далеко, да их због „вербалног деликта“ чак проглашавају „терористима“). Могу вас окривити и без икакве кривице (коју ће онда глатко „доказати“ у судском поступку) и осудити, не што сте заиста криви, него зато јер сте непокорни, што се супротстављате ономе што је наређено (ма колико да је то сумануто, као што је и ово друштванце које жели да опогани све што је људима свето). Да вас подсетим на оно што је рекао још Томас Хобс, изражавајући сажето западно схватање права и праведности: „Право није оно што је праведно, него оно што је наређено“ (*Ius non est iustum, sed iussum*). Поред тога смо отерени још и тиме што смо људи Источне Европе, па нас Запад третира као Индијанце. Скренућу Вам пажњу на „Боуленброков закон“, ако се нисте већ са њим сусрели. Хенри Боуленброук (1678-1751), енглески министар иностраних послова, у својој историји Европе (*Од пиринејског мира до смрти Луја XIV*) формулише познати „Боуленброуков закон“, који каже да проблеми имају различиту тежину у зависности од тога да ли се односе на Западну или Источну Европу. Односно, европски

политички систем важи једино за Запад, а изван тога, важно је само оно што њега може да угрози. Свиђа ми се што је у оптицају ушао израз „тужибаба“, којим се на најбољи квалификује суштина њиховог пачијег колаборационизма. Сећам се када сам полазио у први разред, отац ми је дао један од неколико најважнијих савета у животу. Рекао ми је: „Сине, никада немој да будеш тужибаба, ништа није горе од тога“. Има, наравно, и горих ствари, али је „цинкарење“ једна од најгорих и најпотуљенијих људских поступака, посебно када то прерасте у „лов на вештице“, типичан манир обрачуна Запада са својим неистомишљеницима.“

Пачији колаборационизам – ето, то је прави израз, израз који нам је био потребан да покажемо сву дводимензионалну карикатуралност оних који покушавају да нас ућуткају.

На Балкану ништа ново

Једна озбиљна и темељна особа ме је, својим мејлом, подсетила на чињеницу да је ово што се дешава код нас оно што се већ дешавало у тзв. „земљама региона“. Она је истакла да је, 1. професор у Сплиту др Иван Пољаковић, по мом мишљењу најбољи критичар цендер идеологије на Балкану добио ИСТУ ПРИТУЖБУ пре ОСАМ ГОДИНА као и Ви. Њихова „Повјереница“ за раноправност је такође на основу жалбе неке хрватске ЛГБТ „удруге“ упутила притужбу на делове текста у којима Пољаковић разматра хомосексуалност износећи своје ставове као хришћанин. Ево тог дописа: <http://www.katolik.hr/wp-content/uploads/2010/11/Dopis-pravobraniteljice-od-22.10.2010.pdf>

2. Ево конкретног текста за који се „Повјереница“ ухватила: <http://www.katolik.hr/krsanstvomnu/moralietikamnu/269-homoseksualnost/>

3. САД ИДЕ ОНО ГЛАВНО - ево га и правни одговор адвоката удруге „Католик“, г. Дарија Чехића упућеног Повјереници: <http://www.katolik.hr/wp-content/uploads/2010/11/Dopis-pravobraniteljici-11.11.2010.pdf>“.

Дакле, то је то: нико, ни на Балкану, ни у Европи, не сме да каже мишљење супротно ономе које нам намећу LBGTQGMО-ЕТСХYZ жандаристи и џендер жандаруше у служби Колонијелног Газде из Вашингтона и Брисела. Али, очито је да се пристојни људи са тиме не слажу, и да настоје да свим средствима правне државе одбране право на слободу.

Џендер против пола

Јавио ми се, мејлом, и професор др Бранислав Ристивојевић, кога су слични жандаристи и жандаруше бацили на суд. Поред подршке, он је изнео и своја размишљања о „џендер идеологији“, па из преписке са овим аутором наводим оно што ће бити занимљиво и читаоцу: „Заиста, појам *gender* они користе као механизам за растурање појма *пол*. Појам *gender* треба да замени појам *sex* у енглеском. Мишљења сам да је то због тога што желе да униште појам *пол* јер је он први индентит који се стиче, још на рођењу, и није могуће мењати га (осим операцијом!). Они што они желе је да замењујући појам *пол* појмом *род* потпуно елиминишу појам *пол* и да покажу како он не треба уопште да буде битан. Да би раширили идеологију према којој је пол „друштвени конструкт“, како они кажу, а не биолошка датост, као што сви можемо да видимо при рођењу детета, они морају да дезавуишу појам *пол*, да га деградирају. Мишљења сам да томе служи појам *род*. За разлику од пола који се стиче зачећем, род се бира, самостално или га бирају родитељи. Идеја је, верујем, да се човек потпуно обезличи и сведе на најмању могућу јединицу, огољену индивидуу, која нема корен нити у једном колективном идентитету осим оном који одабере - а који ће му они наметати медијима (или на силу?). *Деидентитетизован* (надам се да ће појам заживети) односно обезличен човек је најслабије биће у живом свету, јер не ужива заштиту нити једног колективног идентитетa, односно његових припадника. Оно нема свог сапомагача, сапатника, сапутника, сабеседника, саборца, сарадника, сународника, суграђанина, сусељана, чак ни саучесника... Верујем да ће ово покушати да спроведу

усавршавањем медицине. На крају овог процеса, када усаврше медицину, људима би се пол мењао као делови на аутомобилу. Али не зато да би човек био другог пола. Не. Већ зато да докажу да пол уопште није важан. Ако је могуће пол заменити лаком операцијом као што је замене зуба, каква је његова важност? Никаква. *Род* ће постати све. А он се не стиче зачећем него бира у току живота. И мења. Паралелан са овим током је ток развоја вештачке материце и вештачке сперме. Ако у томе успеју, сви будући припадници ко зна каквих родова (које ће сами бирати) неће више морати да склопе брак и формирају породицу да би имали порода. Све ће обавити у предузећу за прављење деце. Тиме ће добити шта хоће. Обезличен и незаштићен појединац, припадник само и искључиво рода који одабре и мења како хоће, на дневном нивоу, ако му то одговара, биће подложен манипулацији, слаб, поводљив, уплашен и послушан ... али ипак способан за биолошку репродукцију. Само не у породици већ у предузећу за зачеће и рађање (можда и гајење такве исте обезличене деце?).

Ово што се нама дешава, прогони због вербалног деликта, јесте само почетак тог процеса. Како ће увести појам *род*, ако се неко томе опиरे или ако неко о томе прича, дебатује, мисли...?“

А онда у „Блицу“, кога држи Рингијер, члан миле нам Бил-дерберг групе, читамо како неки наши „прогресивци“ („Напред, па у кречану“, рекао би народ) хитају да жени преседе пенис, како би убрзали будућност о којој пише Ристивојевић.(2)

Брозомора се поново рађа

На сајту „Борба за веру“, г. Милан Ц. Исаиловић објавио је писмо подршке, сасвим јасно уочавајући континуитет који води од Лењина и Броза до LBGTQGMОЕТСХYZ револуционара: „Као поштовалац Вашег рада, оштроумности и бритког пера изражавам пре свега људску солидарност са Вашом борбом за ЕЛЕМЕНТАРНУ истину. Ови „ЛГБТ жандаристи“, како су сами себе прозвали, тотално нас потцењују, вређајући нам интелигенцију, замењујући тезе, подмећући лажи, а ево

сада видимо и застрашују отвореним судским прогоном уз асистенцију „државе”. Човек не може да се отме утиску да нам се вратило оно „време Бронзо” када су и за најмању критику комунизма људи робијали годинама и били стигматизовани доживотно. У ствари и није било прекида, види се континуитет, чак и у симболима. Црвену петокраку са Кремља, само су обојили у жуто и преселили у Брисел. Чак су и назив „комесар” задржали, тако су се називали бољшевички министри у време најтврђег комунизма у СССР-у, и ево данас видимо их како „шетају поносно” бриселске колонијалне бирократе, „КОМЕСАРЕ” и нашом окупираном и напаћеном Србијицом. Фале им само кожни мантили. С тим у вези предлажем да „ЛГБТ жандаристи”, како су сами себе назвали, а ви најавили да ћете прихватити тај термин, замените термином “БУЉШЕВИСТИ” јер и идеолошки (богоборци и присилни усрећитељи) и методолошки (терор мањине над већином), и крајњи циљ им је исти (уништење породице, тотално поробљавање људи и припрема за долазак Антихриста) а изворни назив био им је “БОЉШЕВИЦИ”. Дакле, “законита чеда” „БОЉШЕВИКА” јесу “БУЉШЕВИСТИ” и ред је да понесу “очево име”, да се зна од чијег су идеолошког и методолошког семена и рода настали. Свако добро од Бога и снагу да истрајате Вам желим. Братски поздрав, Милан Ц. Исаиловић, мрав пешадинач. „СРБ ЈЕ ХРИСТОВ, НЕ ПЛАШИ СЕ СМРТИ!”

Тако Исаиловић.

Хришћанска утеха

Господин Милоје Стевановић се позвао на хришћанско учење о греху содомском и записао, између осталог: “Подсетимо се: Максим Грк људима који су у греху хомосексуализма, каже: „Познајте себе несрећни, каквој сте се прљавој наслади ви предали. Потрудите се да се што пре удаљите од те ваше најнечистије и најсмрадније насладе, замрзите је. Ко буде говорио да то није ништа предајте га вечној анатеми као противника Јеванђеља Христа Спаситеља, као противника који развраћа

ту науку. Очистите себе искреним покајањем, топлим сузама и појачаном милостињом уз чисту молитву. Замрзите из све душе ту бежбожност да не бисте били синови проклетства и вечне смрти.“

Сајт „Православна породица“ упутио је следеће речи подршке: „Поштовани читаоци, сведоци смо новог прогона правоверних и правомислећих људи у Србији, од стране људи-грешника који, да би га сакрили - хоће свој грех да прогласе за врлину и прогањају оне „претече Господње“, који им говоре да „не могу они имати жене брата свога“. Недавно је наш брат у Христу, Владимир Димитријевић добио притужбу од поверенице за заштиту равноправности јер је „пропагирао породицу као једину вредност“(?!), у тексту у коме је ствари назвао својим именом, у складу са учењем Цркве. Ово је такође и позив Цркви да заштити своје учење, као и оне који то учење јавно исповедају, што би и сама Црква требало да чини а не да ћути или даје изјаве у лицу појединачних клирика, мада и то ретко. Питање је и имамо ли ми право у овом друштву да јавно исповедамо учење наше вере или то право имају само наши неистомишеници, јер Свети старац Пајсије Светогорац отворено каже: „Једина животна вредност је породица. Кад пропадне породица, пропашће све, и свештенство и монаштво. Кад пропадне породица, пропашће и свет.“?

Такође, будући да је брат Владе један од неколико србских првака, који су се нашли на удару овог савеза грешника (митр. Амфилохије Радовић, професор др Милан Брдар, др Миша Ђурковић, професор др Бранислав Ристивојевић, министар без портфеља у Влади Републике Србије Ненад Поповић, сајт „Србин.инфо“, Драган Марковић Палма...), чини се да је у Србији у току неки вид духовне „сече кнезова“. А то значи да је духовни Устанак близу и да ће се, дај Боже, ускоро појавити и неки нови Вожд. Има ли у Србији „седам хиљада, који не приклонише колена своја пред Ваалом“?

За крај, само да поручимо брату Влади и свим осталим прогањанима на правди Бога да се радују у Христу, јер Јеванђеље каже: „Блажени есте, егда поносят вам, и изженут, и рекут всяк

зол глагол на вы, лжуще Мене ради. Радуйтесе и веселитесе, яко мзда ваша многа на небесех.“ (Мт. 5:11) (Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојакe рђаве ријечи, због мене. Радуйте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке прије вас.)

А затим Писмо говори: „Ви сте со земљи; ако со обљутави, чиме ће се осолити? Она већ неће бити ни за шта, осим да се проспе напоље и да је људи погазе. Ви сте свјетлост свијету; не може се град сакрити кад на гори стоји. Нити се ужиже свјетиљка и меће под суд него на свијећњак, те свијетли свима који су у кући. Тако да се свијетли свјетлост ваша пред људима, да виде ваша добра дјела и прославе Оца нашега који је на небесима. Не мислите да сам дошао да укинем Закон или Пророке; нисам дошао да укинем него да испуним.“ (Мт. 5, 13-17) Помолимо се, братије, за све ове прогањане, да их Господ укрепи у сведочењу истине пред „курвом Вавилонском, која се опија крвљу светих“ и да нам свима да победу над „седмоглавом звери“, која хоће да прогута и нас и нашу децу.

Сви страдалци и сви други који желе, за њих могу да читају *Молитвено правило у време скорби и искушења*, св. Старца Амвросија Оптинског, који каже: „Уздај се у милост и помоћ Божију и веруј да је Господ силан да те избави од свих напада људских и вражијих. Речено је у Псалмима: “Господь разоряет советы языков и отметаает мысли людей; совет же Господень пребывает во век”. (Господ разбија намјере незнабошцима, уништава помисли народима. Намјера је Господња тврда довијека.) Преписујем ти Псалме, којима се молио свети Давид, кад су га гонили непријатељи: **3; 53; 58 и 142**. Изабери из тих псалама речи које ти одговарају и чешће их ишчитавај, обраћајући се Богу са вером и смирењем. А кад те нападне униније или ти обузме душу необјашњива туга, ишчитавај **101. псалам**.“ (Из писама св. Амвросија Оптинског, <http://www.pravoslavie.ru/6028.html>) Такође, неки који су тај пут прошли, из искуства препоручују да се читају **катизме 5. и 18.** кад вас неправедно гоне на суд. **Помолимо се, братије, за гоњене, да би сутра имао ко да се моли за нас!**“(3)

Ad leones

Наравно, у Србији још нема претњи смрћу хришћанима. Али, крећемо се ка том циљу, зар не? Јер, нови паганизам ће, као и онај стари, римски, тражити да се хришћани бацају ад leones. О томе ко заиста води ово коло смрти писао је, још средином последње деценије прошлог века, Матеј Арсенијевић, у свом тексту „Амерички мир и битка за Православље“: „*Православни Срби, није вам допуштено да постојите у америчком свету уколико се не одрекнете Христа и Цркве, Крста Часног и Слободе Златне и не поклоните се и принесете жртву америчком богу!* Или прихватите невидиву Унију „америчке религије“ (америчка демократија, „амерички сан“, „амерички мир“, „америчке вредности“, „амерички интереси“) или ћете бити погубљени пред очима света (медијски, економски, војно, политички). Или ћете амерички бити, или вас неће бити!“. И то је порука којом антихристовска Америка, кроз распете Србе, прети читавом свету и историји. Није вам допуштено да постојите у својој сувереној држави и у своме хришћанско-националном идентитету, као своји на своме: морате се поклонити и приклонити *идолу Америчке идеје*, тј. *прихватити унију новог паганизма*, клекнути пред америчким председником као пред папом мундијализма – религије будућности и као пред цезаром новог хиљадугодишњег царства светске демократије под знаком *сатанског Пентаграма*.“

А ми то, ето, одбијамо. И чудно ли је што LBGTQGMО-ЕТСХYZ и џендер жандаруше насрћу на нас?

Политичке последице

Потписник ових редова је, годинама, члан Политичког савета Српског покрета Двери, и то, пре свега и изнад свега, зато што је реч о покрету који брани породичне вредности у српском друштву. Информативна служба Српског покрета Двери се поводом „мог случаја“ обратила јавности: „Проф. др Владимиру Димитријевићу је, преко поверенице за заштиту равноправности, достављена тужба удружења „Да се зна“ које

тврди да је својим текстом „угрозио родну равноправност, маргинализовао трансродне особе и пропагирао породицу као једину вредност“. Постављамо питање и да ли се то поново уводи вербални деликт као кривично дело и да ли се у овој земљи на мала врата уводи забрана слободе говора. Оштро се противимо оваквим тужбама и притисцима, с обзиром да је проф. др Владимир Димитријевић само изнео свој став, који при том не садржи говор мржње према било коме и нема разлога да буде правно гоњен. Због својих, јавно и јасно изнетих ставова, он се нашао на удару домаћих ЛГБТ лобија, и то после митрополита Амфилохија, политичара Драгана Марковића Палме, професора др Милана Брдара, сајта „Србин.инфо“, др Мише Ђурковића, професора др Бранислава Ристивојевића, министра без портфеља у Влади Републике Србије Ненада Поповића.“ (4)

У Скупштини Србије, народна посланица Марија Јањушевић упутила је посланичко питање владајућој већини. Питање је стављено у шири контекст претварања Србије у колонију: **„Марија Јањушевић је питала председника да ли ће бити на челу геј параде, а Владу да ли ће повући погубан закон о несталим бебама, како ће решити проблем закона који забрањује улазак у образовне установе невакцинисаној деци и зашто забрањују скупове.** Она је представнике власти питала и да ли планирају да у Србији легализују геј бракове и **како је могуће да су геј параде дозвољене, а сверодитељски протест забрањен.** Јањушевић је питала и **када ће из скупштинске процедуре бити повучен погубан закон о несталим бебама.** Истакла је да су родитељи који сумњају да су им бебе украдене протестовали испред зграде Владе у Немањиној, али нико није изашао пред родитеље да са њима разговара. **„На који начин ћете решити примену репресивног закона који забрањује упис у образовне установе невакцинисаној деци, и предвиђа репресивне мере и новчане казне? Да ли родитељи имају право да на увид добију порекло и састав вакцине која се даје њиховој деци? Да ли је министар здравља одржао обећање дато у овом високом дому да ће сачувати Торлак и да ће се тамо производити вакцине за нашу децу?“** – питала је посланица Двери. Посланица Двери је

питала докле ће они који мисле другачије трпети забране скупова и тужбе и истакла да је члану Политичког савета Двери Владимиру Димитријевићу уручена тужба због промовисања искључиво породичног модела друштва. „Да ли сматрате да слободан човек у Србији има право да изнесе свој став и да ли то на мала врата уводите вербални деликт као кривично дело?“ – питала је она.“(5)

Коментари читалаца

После мог текста „Одговор на тужбу ЛГБТ заштитара“, неки читаоци су дали коментаре. Тако Србски пише: „Пошто се нисам упуштао у читање изворног текста г. Димитријевића, на основу онога што пише у почетку овог текста рекао бих да се ради о тежњи ка обичном тоталитаризму, о контроли мишљења и укидању слободе изражавања. Њихово је добро и тачно, а нечије различито није. Допада ми се фраза „политички хомосексуализам“, мислим да тачно изражава нови тоталитаризам. Никада ми нису сметали хомосексуалци, и у Србији нисам никада био сведок њиховог отвореног прогона. На факултету који сам завршио један професор је био хомосексуалац и то никоме није сметало, било их је и у политици, на истакнутим местима у позоришном животу, на естради, међу глумцима, у археологији и другим областима. У Београду (ту поуздано знам) имају своје кафиће и места састајања где слободно излазе. Али, стицајем околности знам за случај (пријатељ мог рођака) у којем је хомосексуалац као шеф мале фирме уцењивао подређеног сексуалним односом с њим. Због малтретирања човек је оболео, дао отказ, и на крају умро у горим животним околностима него да је неометано остао на старом радном месту. Исто тако, својевремено сам читао статистику према којој су хомосексуалци знатно нестабилније особе од просека, знатно у просеку склоније пороцима (дрога, промискуитетне везе, насиље у вези, егзибиционизам), и тамо где имају право на брак, њихови трају много краће од просека. Нека цвета хиљаду цветова, али не тако да један гуши друге вичући да је подређен, јер објективно то није“. *Грешан* је

забележио, између осталог: “И не треба никада заборавити речи једног дивног угодника кога је Он који је Пут, Истина и Живот прославио: “Једина животна вредност је породица. Када пропадне породица пропаће све, и свештенство и монаштво. Када пропадне породица, пропаће и свет”.

После Антонијевог текста, читалац на „Стању ствари“, под псеудонимом *Гулаг Бејби*, записао је: „Гулаг, а не колонија. Логораши, а не магарци“. *Јован* је забележио: “Слобода је привилегија храбрих људи а не право кукавица. Слобода се узима а не добија „на лепе очи“. Све се ово дешава јер су се Срби одрекли Господа Христа и свемоћне Божје руке. Безбожни род нестаје заувек са лица земље. Док се не покаје и истински у срцу не врати Богу и моралу Хришћанства тешко ће проћи овај род Срба.“ *Никола* је додао: „Стање ствари“ би требало да размисли о покретању часописа или новина... и то са неким застрашујућим називом „Антиколонијалне новине“ – тако некако... Тек тако би народ могао да буде константно подсећан, освешћиван и охрабриван у принципијелној антиколонијалној борби. Просто анти-напредњаштво, антивучићевство не даје резултате, треба понудити нови концепт, а заправо стари – „слободарство“ и „антиколонијализам“ морају бити најбитније речи... њих је немогуће нападати као „патриотизам“ и „национализам“. Велико хвала г-дину Антонићу и „Стању ствари“ на текстовима.“ *Вербални делинквент* расуђује: “И С. Антонић ће вероватно потпасти под суд због свог трезвеног и истинитог писања. Зато морамо да подржимо њега и све друге сулудо оптужене за изношење ноторне истине. Подршка подразумева саучешће и солидарисање са њима. Мора се упутити јавна петиција којом се захтева да се сваки потписник третира као саучесник у изношењу става оптужених. Лепо нам је паметни Антонић објаснио да овде актуелни закони не важе и да свако од нас може бити оптужен (па и осуђен) због поштовања истих. Загушивањем поверенице и судова силним случајевима „угожавања права содомиста“ обесмислићемо иживљавање власти над сопственим народом. Главни непријатељ свега српског је српска власт. И као што они блокирају Скупштину, тако ми треба да блокирамо њих. Само не смемо да испаднемо педери (права

српска реч) и да се после не одазовемо на суд. У редовима треба да чекамо да нам се суди! Па нека нас и оптуже. Без спремности на жртву, нема нам опстанка.“

Било је порука да се, попут Јоване Стојковић, треба придружити уличним протестима монаха Антонија. И да треба покренути тужбе против хетерофобије. Драган је истакао:“ Др Јована Стојковић је лекар психијатар и Мајка, и Она сасвим добро знашашто се обратила монаху Антонију.Мајци је све дозвољено, када је су у питању ЗДРАВЉЕ и ЖИВОТ њене деце!“

Вербални делинквент је, после Чвровићевог текста, додао: „Сада је време тоталног бесмисла. Онај који тврди оно што пише у Уставу треба да се правда ономе који је увређен због тога. Потпуно је јасно колики значај има тај Устав. Ако се он промени, „заштитари“ ће да постану врховне судије, содомисти родитељи, Шиптари градитељи Грачанице, окупатори пријатељи, произвођачи вакцина продавци шећерне вуне, лудило пример памети... Све се то већ догађа, али ако постане уставна категорија, онда нам нема спаса. Него, у праву је онај који помену да нормална Србија, док још има законског основа, треба масовно да тужи настране за малтретирање, прогон и дискриминацију. Један митинг и једно 10-15 хиљада потписника тужбе. Не сме-мо озваничити ненормално стање. Ако смо окупирани, нисмо луди.“ Извесна Оливера пише:“ Коме треба да поднесем тужбу против Повереника за заштиту равноправности, зато што мени, као грађанину Републике Србије, је забрањено да имам своје мишљење и да га могу јавно исказати? Да, и ја сам Владимир Димитријевић, оптужи ме, јер делим и јавно исповедам исте ставове о браку, породици и политичком хомосексуализму.“ Драган је дао овакав предлог:“Само непрекидни митинзи решавају ствар!Обједињено: ГИ за заштиту породице, Војни синдикати, Полицијски синдикати, антикуменисти, СПЦ /ако се одазове/, “Стражари потопљене Ваљевске Грачанице“, заговорници здраве исхране без ГМО, поборници против кејмтрејла /запрашивања из ваздуха којекаквим супстанцама из необележених авиона/, борци за очување КиМ у саставу Србије /по садашњем Уставу/, борци за забрану ширења неморала преко медија, борци

против нарко мафије, фармако мафије, трговине децом, силом наметања деци ЛГБТ идеологије /од вртића до факултета/силоу наметања Дарвинове теорије о мајмуноликом пореклу човека...“

О чему је реч?

„Случај Димитријевић“ је још једном показао да је Србија колонија, и да је наша неопходност борба за деколонијализацију. У својој „Расправи о колонијализму“, велики песник и борац за слободу са Мартиника, Еме Сезар, рекао је да прво морамо да се сложимо око тога шта колонијализам није: „Нити је мисионарска делатност, нити подухват подузет у славу човека, нити у циљу померања граница незнања, болести и тираније, нити пројекат подузет у славу Бога, нити покушај да се продужи владавина закона. Потребно је признати једном за свагда, без околишања и избегавања последица, да су пресудни актери овде авантуристи и пирати, трговци на велико, и бродовласници, копачи злата, жеља и сила, иза којих се помаља злокобна сенка цивилизације, која се у одређеном моменту у својој историји проглашава обавезном, из само себи знаних разлога, да на светском нивоу шири своју непријатељску економију.“

Да би светски разбојници, маскирани у „демократију и људска права“, могли да опљачкају Србију, морају прво да је ућуткају. Али, то им не смемо дозволити. И зато ова борба није борба појединаца и за појединца (то је само повод), него је борба свих нас и за све нас. И у тој борби треба да будемо солидарни. Јер, како рече Џорџ Вашингтон свом саборцу: „Ако данас не будемо јахали заједно, сутра ћемо висити одвојено“. Или, како рече онај читалац, АКО СМО ОКУПИРАНИ, НИСМО ЛУДИ.

Почетак јуна 2018.

Упутнице:

1. <https://stanjestvari.com/2018/05/29/anton-nema-slobode-u-srbiji/>; <https://www.anfor.org/i-ja-sam-vladimir-dimitrijevic-optuzi-me/>.
2. <https://www.blic.rs/vesti/drustvo/ekskluzivno-srpski-lekari-ce-prvi-na-svetu-zeni-transplantirati-penis/1slx67t>
3. <http://православнапородица.org.срб/index.php/ctenie/nebeska-srbija/1753-progon-pravovernih-slucaj-dr-vlade-dimitrijevica>
4. <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/1/politika/3144630/dveri-tuzba-protiv-dimitrijevica--uvodjenje-verbalnog-delikta.html>
5. <https://srbin.info/2018/05/22/pitanja-za-vladu-zasto-se-dozvoljava-gej-parada-a-zabranjuju-roditeljski-skupovi/>

**ШТА СЕ ЗГОДИ
КАД СЕ ЦЕНДЕР РОДИ?**

Слободан Антонић

НЕМА СЛОБОДЕ У СРБИЈИ: А У КОЈОЈ КОЛОНИЈИ ЈЕ ИМА?

Владимир Димитријевић добио је ових дана писмо из канцеларије Поверенице за заштиту равноправности у ком се каже да се на њега жали извесна НВО. Крив је што је на свом сајту vladimirdimitrijevic.com објавио текст (<https://vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/tekstovi/202-u-odbranu-prirodne-porodice.html>) у ком, између осталог, стоји да је „једино природна заједница између мушкарца и жене”. Тиме се, ето, „врши дискриминација на основу брачног и породичног статуса, родног идентитета и сексуалне оријентације”.

У Повереничином писму се др Димитријевић позива да, као први корак у процесу који се води против њега, одговори на ову оптужбу, с тим што му је на крају писма изричито напоменуто да, према одговарајућем Закону (https://www.paragraf.rs/propisi/zakon_o_zabrani_diskriminacije.html) (чл. 45, ст. 2), када је неко оптужен да је извршио акт дискриминације, тада „терет доказивања – да услед тог акта није дошло до повреде начела једнакости, односно начела једнаких права и обавеза – сноси онај за кога се тврди да је извршио дискриминацију”.

Дакле, чињенице су следеће:

1. др Димитријевић нема никакву државну функцију да би могао било кога да дискриминише у стварном значењу те речи: ускратити некоме право које му припада;

2. др Димитријевић објавио је текст на свом личном сајту који се тако и зове „Владимир Димитријевић”;

3. др Димитријевић изнео је чисто вредносне судове и то општег карактера („једино је природно”, у датом контексту – пошто није реч о биологији – није дескриптивни већ вредносни исказ и не односи се директно, у смислу *клевете* као неистинитог исказа, ни на ког појединца, нити на групу);

4. др Димитријевић није ни из једног свог вредносног суда извео захтев за било каквим насиљем или противуставном радњом;

5. др Димитријевић је, међутим, оптужен да је његов текст, објављен на његовом личном сајту, довео до дискриминације ЛГБТ особа;

6. др Димитријевић не може да се брани тако да, рецимо, захтева конкретан доказ да је његов текст произвео дискриминацију – на пример: Петар Петровић је прочитао текст др Димитријевића и онда је ускратио то-и-то право Николи Николићу;

7. за др Димитријевића, заправо, не важи *презумпција невиности*; напротив, управо он као оптужени дужан је да докаже своју невиност;

8. др Димитријевић, стога, мора да докаже, како би се одбранио, да из његовог текста није произашла никаква конкретна дискриминација.

Како др Димитријевић то може да уради? Како се уопште може доказати да се нешто није десило?

Елементарно правило логике и епистемологије је да онај који тврди да нешто *јесте* то треба и да докаже. На пример, мој комшија може да каже да га узнемиравају патуљци који станују у мом дворишту, јер ноћу улазе код њега и гласно певају. Зар није на њему да докаже постојање мојих патуљака, а не на мени да доказујем да таква створења не постоје?

Заправо, када боље размислимо, схватићемо да др Димитријевић уопште *не може* да се одбрани, или бар не може на логичан начин.

Др Димитријевић би, вероватно, требало да изврши попис свих случајева дискриминације ЛГБТ особа који су се у Србији

десили између 12. јануара 2018. године, када је поставио свој текст на сајт, и 4. маја 2018. године, када је канцеларија Поверенице повела поступак против њега. Онда би морао да, као сведоке одбране, позове све оптужене у тим процесима, те да од њих тражи да посведоче да спорну радњу нису извршили под утицајем његовог текста.

Али, др Димитријевић не може ни на који начин да има увид у све тужилачке или судске списе 58 тужилаштава и 66 судова у Србији. Па чак и да постоји јединствена и доступна база података из које би се он могао обавестити, др Димитријевић би заправо морао да убеди *све* оптужене да дођу и посведоче у његову корист. Уколико само једног од њих не би успео да придобије за сведочење, Повереница би и даље могла да тврди да др Димитријевић фактички није успео да *докаже* да његов текст није довео до дискриминације неке ЛГБТ особе.

Наравно, ово би била логика доказивања у случајевима када се појам дискриминације колико-толико узима у стварном значењу. Проблем је, међутим, у томе што је у *људскоправшком* законодавству и правној пракси колоније каква је Србија појам дискриминације одређен *безобално*.

Тако практично *све* што нека од компрадорских НВО прогласи дискриминацијом – укључив и опште вредносне исказе – *самом оптужбом* да је реч о дискриминацији *аутоматски* постаје дискриминација.

Резимирајмо још једном чињенице:

1. др Димитријевић није прекршио право неке конкретне особе да склопи брак са другом особом истог пола – јер нити је др Димитријевић матичар, нити такво право у Србији постоји.

2. др Димитријевић није агитовао да се прекрши ниједан закон, нити је позивао матичаре да одбијају да венчају мушкарца са мушкарцем, или жену са женом – јер у актуелном Закону о браку и породичним односима такво право и не постоји.

3. др Димитријевић само је изнео свој *вредносни суд* који имплицира одбијање иницијативе да се промене Устав и закони како би се извршила *редефиниција друштвене установе брака*

и омогућило хомосексуалним мушкарцима да се међусобно „жене” и хомосексуалним женама да се међусобно „удају”.

Па како је онда др Димитријевић извршио дискриминацију? Могуће је некога тако оптужити зато што Србија није суверена демократија у којој су неповредиве елементарне вредности цивилизованог друштва, попут слободе мишљења (<http://mojustav.rs/category/ljudska-i-manjinska-prava-i-slobode/clan-46-sloboda-misljenja-i-izrazavanja/>) или презумпције невиности (<https://www.pravniportal.com/pretpostavka-nevinosti/>)

Србија је, као што сам показивао овде (<https://stanjestvari.com/2018/02/06/antonic-razumeti-sta-smo/>), овде (<https://stanjestvari.com/2018/02/13/antonic-kolonijalni-establiment/>), овде (<https://stanjestvari.com/2018/02/20/antonic-kolonijalna-poliarhija/>) или овде (<https://stanjestvari.com/2018/03/06/antonic-bele-crncuge/>) колонија у којој је, онда, и национално позитивно право *секундарно*, док је виртуелно право колонизатора – које није позитивноправна већ идеолошка норма – *примарно*.

„Право на геј брак”, наиме, *задата је норма* којом се потчињеној земљи *налаже* да свој правни систем, у наредном раздобљу, промени тако да идеолошки привилегованој групацији омогући улазак у друштвену установу каква је брак (о томе сам опширније писао у својој књизи *Моћ и сексуалност*; пдф целе књиге: <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:7605/bdef:Content/download>).

По тој идеолошкој матрици, Србија ће, као колонизовани под-домен, *кад-тад* морати да прихвати геј бракове. Стога је право на геј брак јача норма – иако виртуелна – него све норме српског позитивног права. Та норма се, наиме, узима као да је већ донета у будућности, те она данас, ретроспективно, има *апсолутно суверено дејство*.

Дакле, дискриминација за наше колонијалне идеологе није кршење неке позитивноправне норме. Не, „истинска дискриминација” заправо је *свако* супротстављање некој од *над-норми* хегемоног *над-права*, а које нам, као културно инфериорном народу, онтолошки еманира *велики бели господар*.

Случај др Владимира Димитријевића управо је један од бројних примера кршења елементарне слободе говора (https://en.wikipedia.org/wiki/Freedom_of_speech). Овде ћу да подсетим на још три слична примера:

1. проф. др Милан Брдар кажњен је *јавном опоменом* Поверенице зато што је током предавања на универзитету указао на *епистемолошку необичност* да се једном одлуком хомосексуално понашање може преквалификовати из болести у не-болест; тиме је, по Повереници, „допринео стварању понижавајућег и увредљивог окружења у односу на ЛГБТ особе”; штавише, Повереница је негирала чак и право универзитетских професора да студентима износе властито мишљење, јер се, по њеној пресуди, „научна расправа која се односи на поједине осетљиве, актуелне и акутне проблеме друштвене стварности, не води са студентима на предавањима”.

2. др Миша Ђурковић јавно је укорен од стране Поверенице да је „дискриминисао ЛГБТ популацију” зато што је у „Политици” објавио текст у коме је „целокупним контекстом”, „терминима који се доводе у везу са хомосексуалном оријентацијом”, као и „оспоровањем доношења Закона о заштити од насиља у породици” – бојећи се да ће Закон „бити искоришћен за даље разарање породице” – „прекршио Закон о забрани дискриминације”.

3. проф. др Бранислав Ристивојевић објавио је на сајту НСПМ критику „медијске кампање која прати нови Закон о спречавању насиља у породици”. Иста НВО која је тужила др Димитријевића Повереници, жалила се и на проф. Ристивојевића да је „окривио Параду поноса и *хомосексуални лоби* за пораст насиља у породици”. Спорна реченица проф. Ристивојевића, међутим, гласи: „Можда су за пораст обима насиља у породици (делумично или претежно) заслужни и манично приказивање тзв. ријалити шоу програма на ТВ каналима са националном покривеношћу у којима се најнепосредније подстичу акти насиља међу људима који живе у истом домаћинству; или полицијска заштита свечаним шетњама хомосексуалаца којом приликом се отворено слави примитивна насилничка, приземна,

огољена и простачка сексуалност?”. Ова упитна реченица – која из реторичких разлога набраја различите *могуће* факторе неке појаве – за Повереницу је била толико *ужасна* да је одмах поднела тужбу Вишем суду у Новом Саду „због повреде Закона о забрани дискриминације”. Процес је у току.

И није само слобода говора у Србији бачена под ноге. Слично је и са *слободом окупљања*.

У Београду је полиција забранила скуп покрета „Одбрана деце и породице” (у оквиру кога делује и „Грађанска иницијатива за необавезну вакцинацију”), заказан за 19. мај 2018. године, на Тргу Републике. Образложење је било „да на наведеном простору свакодневно транзитира велики број грађана Србије и туриста из иностранства, те постоји могућност да се на месту окупљања окупи већи број лица који су супротних ставова од активиста Грађанске иницијативе за необавезну вакцинацију, те стога постоји опасност да дође до сукоба, чиме би се угрозила безбедност људи и имовине на наведеном простору” (https://facebookreporter.files.wordpress.com/2018/05/32565068_10213683065683220_3337130266903707648_n.jpg).

„Како се то образложење не примени када Београдом шетају професионални хомосексуалци, које због негодовања целе нормалне Србије чува 5000 полицајаца, а имају подршку само шачице плаћеника из западних невладиних организација и колонијалне евроунијатске управе?” – упитали су се чланови Покрета (<http://srbinaokup.info/?p=92732>).

Е, па то је зато што су учесници дозвољене шетње *нормативно привилегована групација* – у смислу примата идеолошке норме над позитивноправном. Напротив, ови којима се ускраћује право на шетњу заправо су *нормативно дисквалификована групација*. Због тога ће о њиховој *илегалној* шетњи рингијеровски „Блиц”, 21. маја 2018, да извести на првој страни (<http://www.nspm.rs/images/stories/02-15MAJA/blic-21-05.jpg>):

(наднаслов) „Осилили се – опасни покрет све више узима маха”;

(наслов) „Антивакцинаши величали Младића, вређали гејеве и изазивали хаос”;

(поднаслов) „Неколико стотина антивакцинаша је шетало градом. Предвођени рашчињеним попом Арсенијем, узвикивали су погрдне паролe на рачун ЛГБТ популације и позивали на насиље”.

Зар не примећујете како наше државне установе (Повeреница и полиција), као и наша „слободна” штампа, делују координисано по типичној *стратегии застрашивања* (https://en.wikipedia.org/wiki/Chilling_effect)?

Професори и научници, несумњиво, уочиће оно што је снашло проф. Ристивојевића, др Ђурковића и др Димитријевића. Они ће се надаље трудити да избегавају спорне теме („Шта ће ми то у животу, не желим компликације!”).

Опозиционо настројени појединци, пак – опозициони у антиимперијалном и антиколонијалном смислу – уочиће топлот зeца кроз који пролази Грађанска иницијатива за необавезну вакцинацију, као и тзв. *антивакцинашки лоби* („Тужилаштво за високотехнолошки криминал покренуло је поступак за утврђивање кривичне одговорности више јавних личности које су се противиле вакцинацији деце“; <https://www.blic.rs/vesti/drustvo/tuzba-protiv-sarlatana-zbog-vaccine-loncar-verujte-lekarima-a-ne-estradnim-zvezdama/n6cf7f1>). Зато ће и они тежити да избегну међусобно повезивање или заједничке јавне наступе.

„Обрати пажњу на ту подлу игру”, упозорио ме је колега с Универзитета. „Најпре, народ убедиш да се сам одрекне социјализма и његове огромне корпе социјалних права – а све с причом да у социјализму нема слободе. Потом, када се социјализам уруши, а сви главни ресурси пређу у твоје руке, лепо почнеш да укидаш једну по једну слободу. И тако дођеш до тога да Србе угураш у ЕУ не само социјално незаштићене, већ и без икаквих слобода”.

Е па тако вам је то у колонији: лажу нас, корумпирају, застрашују и пљачкају.

А ми им ипак верујемо. Магарци, зар не?

29. мај 2018.

Зоран Чворовић

И ЈА САМ
ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ:
ОПТУЖИ МЕ

Повереник за заштиту равноправности је затражио од др Владимира Димитријевића да се изјасни о притужби коју је Поверенику поднело ЛГБТ Удружења „Да се зна“ (<https://stanjestvari.com/2018/05/19/dimitrijevic-odgovor-na-tuzbu-lgbt-zastitara/>).

Притужбом се др Владимиру Димитријевићу ставља на терет извршење дискриминације „по основу родног идентитета, сексуалне оријентације и породичног стања“. Као дискриминаторски оцењени су његови вредносни ставови изнети у ауторском тексту *У одбрану природне породице* који је објављен на Димитријевићевом сајту vladimirdimitrijevic.com, јер они према оцени Удружења *Да се зна* стварају „непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење“ за припаднике ЛГБТ заједнице.

Поступајући по притужби Удружења *Да се зна*, Повереник је против др Димитријевића покренуо управни поступак (чл. 40. ст. 4. Закон о забрани дискриминације, https://www.paragraf.rs/propisi/zakon_o_zabrani_diskriminacije.html). Члан 36 став 2 Закон о забрани дискриминације овлашћује Повереника да не поступи по притужби „ако је очигледно да нема повреде права на коју подносилац указује“. Следствено, тиме што је покренуо поступак против др Димитријевића Повереник је наводе из

притужбе морао да оцени као доказ који на први поглед (*prima facie*) са одговарајућим степеном вероватноће чини основаном претпоставку да је дошло до дискриминације. Снагу таквих *prima facie* доказа потенцијалне дискриминације за Повереника имају, између осталог, следећи Димитријевићеви ставови који су наведени у притужби: „Хомосексуалне везе нису емотивне и да су развратне“, „мењају систем вредности“, „да је једино природна заједница између мужа и жене“.

Да би могли да оценимо да ли је Повереник за заштиту равноправности уопште могао да на основу навода из притужбе ЛГБТ Удружења покрене поступка против др Димитријевић, претходно треба да утврдимо шта се у правном поретку Републике Србије сматра дискриминацијом.

Првенство треба дати уставном одређењу дискриминације и то из најмање два разлога. Као прво, Устав је акт највеће правне снаге, због чега сви остали општи правни акти морају да буду у сагласности са Уставом, а као такав Устав је и основни извор овлашћења за рад свих државних органа. Као друго, одредба о забрани дискриминације (чл. 21. Устава РС) се налази у уставном одељку о људским и мањинским правима и тиче се ових права, а управо одредбе о људским и мањинским правима спадају у једине одредбе Устава које судови и управа могу непосредно да примењују решавајући конкретни случај (чл. 18. Устава РС).

Зато Повереник за заштиту равноправности у свакој фази поступка мора, пре свега, да има у виду појмовно одређење и нормативне оквире дискриминације из чл. 21. Устава Републике Србије. Ова његова везаност за уставну одредбу о дискриминацији, добија апсолутно значење када се доведе у везу са чл. 16. Устава РС, према коме и ратификоване међународне конвенције мора да буду у складу са Уставом. Од уставног одређења дискриминације Повереник је морао да пође и када је наводе из притужбе ЛГБТ Удружења узимао као *prima facie* доказе за оцену основаности покретања управног поступка, који државни орган који се финансира парама пореских обвезника увек мора да води у јавном, а не у било ком партикуларном интересу.

Устав Републике Србије дискриминацију дефинише као правну неједнакост, тиме што прокламује да су „пред Уставом и законом сви грађани једнаки и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације“ (чл. 21). Према тумачењу М. Пајванчић, „смисао уставне забране дискриминације јесте да се обезбеде основне претпоставке да се сва друга људска права која Устав гарантује остварују под једнаким условима“ (<http://mojustav.rs/wp-content/uploads/2013/03/Komentar-Ustava-RS-dr-Marijana-Pajvancic.pdf>).

Овакво одређење дискриминације које се налази у Уставу Србије, сасвим је у складу са класичним либералним залагањем за правну, али не и друштвену једнакост. Закон „мора бити исти за све, било да штити, било да кажњава“, истиче се у Декларација права човека и грађанина од 1789. године. О разлици између друштвене („природне“) и правне („политичке“) једнакости и штети која би настала уколико би држава принудним мерама покушала да успостави друштвену једнакост, француски либерал Сен-Жист је говорио: „Једнакост какву је установио Ликург, разделивши земљу, поудавши девојке без мираза, наредивши да сви једу јавно и да носе исту одећу – таква једнакост, која је везана за корисно сиромаштво државе, изазвала би у Француској само побуну или лењост; једино је једнакост политичких права мудра у овој држави“ (Л. Сен-Жист, Републиканске установе, Београд, 1987, 46).

Уколико се јавно изнети вредносни ставови др Владимира Димитријевића, који су од стране Повереника оцењени као *prima facie* доказ потенцијалне дискриминације, подведу под уставни појам дискриминације као правне неједнакости, очито произилази да др Димитријевић, како је то кристално јасно образложио проф. С. Антонић, није могао да изврши дискриминацију (<https://stanjestvari.com/2018/05/29/antonic-nema-slobode-u-srbiji/>). Објављивањем својих вредносних судова грађанин Димитријевић није могао другом грађанину да по основу сексуалне оријентације или породичног статуса ускрати једно од Уставом загарантованих личних и политичких права или да га због наведених личних својстава доведе

у неједнак положај према другима када остварује такво право, што је према чл. 21. Устава РС неопходно да би постојала дискриминација. Јер, грађанин Димитријевић не врши јавно овлашћење, па самим тим није ни могао да дође у ситуацију да изврши дискриминацију. Уз то, како истиче проф. Антонић, у јавно изнетим вредносним ставовима др Димитријевића нема ни једног противправног елемента, који би чинио биће неког кривичног дела које може да се изврши на вербални начин. Нити је позивао на насиље, нити је пропагирао ускраћивање било ког права припадницима ЛГБТ заједнице, осим оног које им већ не припада по Уставу РС – права на закључење брака (чл. 62. ст. 2).

Поступајући против др Димитријевића по притужби ЛГБТ Удружења Повереник за заштиту равноправности је већ у првој фази поступка за постојање дискриминације тражио мање од онога што захтева Устав Србије, јер уставни појам дискриминације, као нарушавања правне једнакости, проширује на нарушавање друштвене или речју Сен-Жиста – природне једнакости. При том се вредносни ставови В. Димитријевића квалификују као противправни, иако они у погледу права на закључење брака представљају парафразу важеће уставне норме. Овим је Повереник изашао ван граница права и од заштитника равноправности, под велом јавне функција и са парама пореских обвезника, постао дискриминатор грађана.

Тражећи мање од онога што Устав захтева да би постојала дискриминација, Повереник је самовољно снизио стандард доказа *prima facie* и тиме учинио привилегованим процесни положај ЛГБТ Удружења. С друге стране, проширивањем дискриминације ван нормативног оквира чл. 21. Устава, Повереник је противправно отежао процесни положај грађанина Димитријевића и већ сада му повредио право на слободу мисли, савести и вероисповести из чл. 43. Устава Србије. Наиме, В. Димитријевић у свом „Одговору на тужбу ЛГБТ заштитара“ јасно истиче да су његови вредносни судови о природној породици проистекли из хришћанске етике, да она извире из догматике православног хришћанства, а да је верник који

исповеда православно хришћанство. Устав Републике Србије гарантује грађанину не само „право да остане при свом уверењу или вероисповести“, већ и да је „слободан да јавно испољава своју веру или убеђење вероисповедања“ и то, између осталог, и тако што може „јавно да изнесе своја верска убеђења“ (чл. 43). При томе, слобода вероисповести према Уставу РС спада у апсолутно заштићена права, која су изузета од режима ограничења чак и у рату и ванредном стању (чл. 202. ст. 4). Пошто је покретањем управног поступка од стране Повереника већ повређено Димитријевићево право да слободно и јавно испољава своја верска убеђења, држава Србија је дужна да га заштити и надокнади му штету коју је он претрпео због противуставног поступања једног државног органа.

Не би, међутим, Србија, како нас упозорава С. Антонић, била колонија у свим сферама људског живота, да је противправна позиција Повереника за заштиту равноправности у поступку који води против др Владимира Димитријевића тако једноставна. Устав је акт који изражава сувереност државе, односно њену способност да се правно самоорганизује. Колонија није суверена, стога је њен „устав“ само покушај да се за „унутрашњу употребу“ имитира статус независне државе. Иако „устав“ колоније има формално обележје акта највеће правне снаге, у пракси се његова супрематија најчешће подрива преписивањем противуставних закона из метрополе. Јер, при рецепцији закона метрополе нормативни критеријум правне снаге постаје другоразредан у односу на критеријум цивилизацијске супериорности. То што таква рецепција ствара потпуни беспоредак у хијерархијски уређеном правном систему, а још већи и опаснији беспоредак у националном етосу и правној свести - радује метрополу, јер ствара услове за постојање сталног контролисаног хаоса у колонији.

Све ово је видљиво и у Србији, која као колонија Брисела од 2008. године убрзано, потпуно и некритички преписује нормативу ЕУ. Србијино законодавно тело се од сувереног законодавца претворило у колонијалног оверивача закона презети из метрополе. Тако је 2009. године донет Закон о забрани

дискриминације, који је увео нова лична својства која чл. 21. Устава не познаје као основе за посебну бригу државе када је у питању заштита од дискриминације. Наиме, Устав забрањује „сваку дискриминацију“, а „нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета“. Језичко тумачење ове норме упућује на закључак да је уставотворац, изражавајући доминантно друштвено уверење, обавезао државне органе да посебну пажњу поклоне спречавању и сузбијању дискриминације по једном од наведених основа. Овим личним својствима Закон је накнадно додао и „породични статус“, „родни идентитет“ и „сексуалну оријентацију“ (чл. 2. тач. 1). Посебна брига државе да штити од дискриминације лица са свим или бар неким од наведених личних својстава из Закона о забрани дискриминације у сукобу је са обавезом државе да пружи посебну заштиту породици из чл. 67. Устава Србије. Ипак, најпроблематичнији је то што Закон о дискриминацији проширује уставни појам дискриминације као правне неједнакости на неодређени појам „свако неоправдано прављење разлике“, који у пракси може да доведе до арбитрерног поступања државних органа и потпуног гушења слободе говора. С тим у вези, овим првенствено административним Законом, којим се установљава Повереник за заштиту равноправности који решава у управном поступку, дефинишу се бића различитих облика дискриминације као својеврсни квазиделикти. Поједини од њих, као што су „говор мржње“ и „узнемиравање и понижавајуће поступање“, далеко превазилазе уставни и либерални појам и оквир дискриминације као правне неједнакости. Њиховим прописивањем законодавац административним мерама додатно ограничава и задире у суштину неких других Уставом прокламованих права, као што је право на слободу мисли, уверења и вероисповести, што је изричито забрањено чл. 18. Устава РС.

Управо се др Владимир Димитријевић у поступку пред Повереником терети да је извршио прекршај (квазиделикт) који

је у Закону о забрани дискриминације дефинисан као „узнемиравање и понижавајуће поступање“ (чл. 12). Тако смо добили ситуацију да један орган извршне власти, под оправдањем борбе против дискриминације, може грађанину у административном поступку да ограничи или одузме неко основно људско право. Тековина да само суд у законитом судском поступку може да лиши човека његових основних права, за коју су се Енглези изборили далеке 1215. године доношењем Велике повеље слободе, а Срби 1354. године доношењем другог дела Душановог законика, у данашњој колонији Србији је погажена у име глобалистичке „људскоправашке“ идеологије.

Једном речју, поједини облици дискриминације предвиђени Законом о забрани дискриминације су и противуставни и антилиберални. Међутим, за Повереника и „заштитаре“ ЛГБТ потпуно је неважно како је дискриминација регулисана у Уставу Србије, јер у глобалистичком дискурсу постоје облици дискриминације који су зло по себи (*mala in se*), независно од тога да ли је једно понашање у националном правном поретку означено као деликтно (*mala prohibita*). Шта је зло, то одређују у складу са својом идеологијом и интересима глобалистичке структуре, између осталог, и структуре политичког хомосексуализма. Овакво одређивање деликта, како је указивао Х. Келзен, није ништа друго него доказ идеологизације права.

Мада противуставан, Закон о забрани дискриминације и даље важи у правном систему Србије, јер садржи начела преузета из права колонизатора, директива ЕУ и праксе Европског суда за људска права. И то је, како примећује и С. Антонић, постало правило у колонији Србији, а одраз је наметнутог основног постулата хармонизације права према коме наше национално право, а тиме и наш национални систем вредности, треба да се по сваку цену уподоби праву ЕУ и њеном наднационалном, хибридном идеолошком систему. Уз то, у колонијама каква је Србија Уставни суд је по правилу састављен од представника компрадорске елите (част изузетима, као што су у случају оцене Бриселског споразума били проф. др Оливера Вучић, проф. др Драган Стојановић, проф. др Боса

Ненадић и Катарина Манојловић-Андрић). Због свега тога не треба да чуди што Уставни суд Србије или други државни орган, какав је и Повереник за заштиту равноправности, надлежан да покрене оцену уставности закона, већ девет година ћути над очигледном неуставношћу Закона о забрани дискриминације. Зашто би чудио „нечасни мук“ Уставног суда над Закона о забрани дискриминације, ако се уз мук истог Суда од 2008. године примењује ратификовани Споразум о стабилизацији и придруживању између Србије и ЕУ, који Косово и Метохија не третира као саставни део Републике Србије.

Случај др Димитријевића отвара и питање насилног наметања вредносног система посредством противуставног Закона о забрани дискриминације и кроз рад Повереника за заштиту равноправности који је противан етосу огромне већине грађана Србије, независно од њихове националне припадности и вероисповести. Наметање закона који су противни уверењима народа, противно је начелу народне суверености и демократији као владавине већине, јер, речју америчке Декларације независности, „влада изводе своја законита овлашћења из сагласности оних над којима се влада“. Истовремено, да би закони били делотворни, а од делотворности закона зависи и њихово важење, закони мора да буду прихваћени од стране народа, а да би били прихваћени између нормираних вредности и морала једне заједнице не сме да постоји провалија. Истовремено, класично либерално схватање не поистовећује владавину права са законитошћу, односно владавином било каквих закона, већ само оних закона који који могу да очувају или унапреде слободу људи. Поступак који је Повереник за заштиту равноправности повео против др Владимира Димитријевића показује да циљ доношења Закона о забрани дискриминације, није, да парафразирамо Џона Лока, да очува и увећа слободу, већ да је укине или ограничи. Међутим, како нас опомиње и подсећа проф. Антонић, зашто би у данашој Србији и било слободе, када ње нема ни у једној колонији.

Слобода је услов опстанка народа и појединца, ако је поново не освојимо нестаћемо и као народ и као људи. Освајање

слободе је повезано са превладавањем страха. Ако мало боље погледамо видећемо да смо после свих отимачина остали једино сигурни власници страха, те да нас компрадорска елита још једино тим иметком уцењује. Да би данас тиха, национално и људски понижена, обесправљена и опљачкана већина могла да постане свесна своје стварне снаге мора да се ратосиља и тог последњег земаљског иметка. Зато одмах изјавимо јавно, именом и презименом, право у лице Повернику за заштиту (не) равноправности и осталим криптотитоистичким «заштитари-ма» глобалистичке „људскоправашке“ идеологије:

И ја сам Владимир Димитријевић, оптужи ме, јер делим и јавно исповедам исте ставове о браку, породици и политичком хомосексуализму!

Јуна 2018.

Жељко Перовић

И ЈА САМ ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

И ја сам Владимир Димитријевић! И ја, као Владимир, без имало мржње ка грешнику а са пуно презира ка греху, како оном који се угнездио у мојој души, тако и овом који се осилио у наше дане, научно прогласивши себе природним те сада жели да парадира, да се руга српским свецима и мученицима, да скрнави просвету и децу Светога Саве, са Свима Светима изјављујем да је хомосексуализам по учењу наше свете православне вере opak грех – страст, духовна болест, излечива једино молитвом, постом, сузама покајања, животворним тајнама и врлинама Христовим којима Он већ вековима лечи, исправља и спасава нас грешнике, развратнике, прождрљивце, гордељивце, среброљубце, насилнике, очајнике, убице, па и ове несретне мужеломнике од свакога греха и сваке смрти у својој болници спасења, у Цркви коју ни врата ада, ни једна лажна наука, ни један лоби светских моћника неће разрушити до свршетка века.

Апологији православне породице Владимира Димитријевића придодајем три поуке великог српског патријарха господина Павла:

– У Содому и Гомору био је тежак грех хомосексуализма. Лот је покушао да их уразуми, али није вредело. Лот се спасао, а остали су пропали.

– Има о томе у Старом завету. На јужној обали Мртвог мора у Палестини био је град Содом, у коме се покварило и мушко и женско, и деца, у томе погледу. И Бог пошаље три анђела, да се тај град сатре...И онда паде с неба дажд од сумпора и огња и сагоре Содом и сву околину. Ето шта значи тај грех. Бог је створио мушко и женско, и рекао: „Рађајте и множите се.“ А овде нема никакве могућности зачећа, нема никакве везе са оним због чега је Бог створио мушко и женско. То је само једна развращеност.

– Очински и матерински нагон је један од најјачих нагона који је дат и има свој дубок смисао. У његовом присуству нема ничег злог, али је зло у његовој злоупотреби. Вајнингер каже да постоји апсолутно мушко и апсолутно женско, не у физиолошком, већ психичком погледу. Ако је човек три четвртине мушко, а остало женско, он тражи жену која је једну четвртину мушко и остало женско, а они су идеална допуна. Хомосексуалци су пола мушко, а пола женско, по Вајнингеру, али нису апсолутно, што значи да могу да се боре против те слабости. Мушко – женски нагон је природан јер је дат од Бога, али ово је потпуна девијација, то је на једној линији која нема везе са Богом. Данас сви хоће само уживање а нико неће да носи свој крст. Није та сексуална енергија посебна енергија. Она је део опште енергије коју ми користимо овако или онако. Калуђери је, на пример, такође поседују, јер су они нормални људи, али је сублимирају и концентришу на духовни правац.

Као православни верник, од свих најгори, молим своје пастире, српске архијереје да у име Светога Саве устану у одбрану српских интелектуалаца који у наше дане трпе невоље због исповедања хришћанских породичних вредности. У току је сеча академских кнезова након чега ће, сасвим је извесно, уследити и сеча владика, непокорних гнусоби опустошења која је све очигледнија.

Жељко Перовић из Пирота

Јун 2018.

Срђан Воларевић

СРБИЈА – ЗЕМЉА ЛУДАКА ИЛИ: СИЛОВАЊЕ ПАМЕТИ

Кад, како, и шта год да говоримо, ми се кријемо у речима. Оне су слика и прилика нашег бића, али и највернија наша друштвена легитимација. Независно од тога на ком смо положају у друштву.

Ако смо се с тиме сложили, онда су природни и редови који следе.

Данас, по томе шта се и где све по земљи Србији говори, Србија је земља лудака, чиста лудница. А као што се зна у лудници нема лудака. Јер онај који није луд, међу лудацима је луд, односно није нормалан, њима сродан, и лудаци ће се потрудити да га одстране и сасвим изолују, са свим њима расположивим средствима. По потреби ће га и убити. На веома спектакуларан начин. Другима на опомену и наук. И то ће покренути крвопролиће великих размера – како нас и историја опомиње.

Ево, сада смо сведоци тога како се покренула хајка против Владимира Димитријевића због тога што је својим писањем (на интернету) угрозио некаква права педера и лезбијки. Као лице на платном списку наших пара (буџет Републике Србије), носилац хајке је Повереница за заштиту родне равноправности, шта год то значило по новоговору, веома, веома далеко од српског језика. А да Она себе схвата веома озбиљно и одговорно у

држави Србији, тврди и Њена тужба против професора права из Новог Сада, Бранислава Ристивојевића, пред Вишим судом у Новом Саду. Тужба Ристивојевића терети због текста (на интернету) о накарадном закону против насиља у породици – чиме је указао на револуционарно – феминистичку „утемељеност“ таквог закона (ово је цитат из текста „Педофилија и дечија права“ Владимира Димитријевића).

Иако у оквирима своје канцеларије и редовне месечне плате, по свом наслову Повереница је фиктивна у односу на сувисло и традиционално уважавање српског језика, али су инстанције које она укључује у своју делатност веома, веома постојеће. Јер како би она доказала да постоји, ако из своје фикције не удари по ономе што постоји. Што је као начело сродно енглеско-немачкој расној теорији, односно фикцији о надчовеку који је, узгред буди речено, 1945. доживео потпуни пораз, од постојеће словенске подрасе, Руса.

Ту памет стаје. А види се само и само насиље.

Да би нам ово насиље постало јасно по својим порукама, поsegнућемо за недавним догађајем који се одиграо у самој влади Републике Србије у коју спадају установе пред којима Ристивојевић и Димитријевић треба да докажу да фиктивна Повереница за родну равноправност постоји. Догађај је у духу истородан са тужбама ове фиктивне Поверенице, а веома је сликовит и захвалан пример како се силује памет и извршава насиље над сувислим расуђивањем – чиме се ките тужбе и украшавају за неког новог човека, што ми веома личи на оно када су комунисти међу Србима стали да стварају новог човека. А као што се зна најуспешнији у том свом лику новог човека били су најватренији уништитељи Срба и српског духовног наслеђа, односно основне претње за ту њихову замисао. Да их не именујемо. Довољно је рећи да је један од њих недавно добио улицу у самом центру Београда, а не бих се зачудио и да споменик добије онај кога је поново увео међу Србе, и пазио као рођеног оца, песник академик са биографијом из које брише да је основао и уређивао први српски порнографски часопис.

Да ли има сродности између комунистичког и овог човека под барјаком дугиних боја? Сами закључите.

А догађај следи овако: министар без портфеља, Ненад Поповић је на интернет страници свог имена и презимена (на енглеском твит) прокоментарисао увоз књиге која препоручује преобликовање свести у деце: „Морамо да станемо на пут онима који желе да нас убеде да је у реду да ‘Роко има две маме, а Ана двојицу тата’“ (како су комунисти и деци и старцима, и свима одреда пеглали мозак о новом човеку).

Ана Брнабић, председница владе Републике Србије, овако му је одговорила: „Волела бих да се моји министри баве својим послом, а не да износе ставове за које их нико није питао“. Веома, веома, веома сликовито!

Осим ароганције, бахатости и надмености, што спада у особине оних који се сматрају надмоћнима пред људским родом, Брнабићка овде износи најпре једну дебелу лаж. Лаж тешку као Трепча!

Министар без портфеља Ненад Поповић се управо „бави својим послом“ – јер шта је посао министра једне владе него да се стара о бољитку и добру народа који представља! Је л’ зато и полагао заклетву пред Скупштином и народом, или није? И шта је посао владе, свеукупно са свим министарствима, него да старатељски воде рачуна о свима у држави Република Србија, на шта се и своди заклетва коју влада полаже пред народом.

Затим: Брнабићка са ставом „да се моји министри баве својим послом“ слагодобитно ставља своју шапу на владу Републике Србије – као на сопствену прђију, свој ексклузивни посед, са решеношћу да рачун за своју делатност полаже пред самом собом, да би лично њена заклетва била „пуј пике не важи“. Као да хоће да нам каже: са мном, на свом челу, Србија је педерланд (на задовољство и срећу Жељка Цвијановића), и ако тако не може да буде „ја ћу поднети оставку“ – како је то у једном тренутку и понудила.

Али ово је само увод у оно главно.

А пре тога да се сетимо тренутка када је Ана Брнабић ступила на трон председника владе. Одмах је рекла, и не трепнувши:

Ја сам лезбијка. Могуће да је употребила израз ГЕЈ, или ЛГБТ, што одскора циркулише кроз српски језик, али како то још увек значи некакву језичку муљавину, ја сам склонији речи лезбијка, речи која баштини више од две хиљаде година постојања.

Када нека жена, на ћошку, у некој улици (раније у парку пред Економским факултетом), или на Плавом мосту, каже пролазнику или пролазници, „ја сам лезбијка“ то значи: ево га моје тело и стављам ти га на располагање, за договорену суму. Али сада имамо и огласе те врсте преко интернета и са понудама без икакве новчане надокнаде, најпросто се каже такве сам и такве сексуалне оријентације, или ти лезбијка, и занимају ме такве и такве сродне особе, па изволте. Као што се то ради и у нарочитим кућама.

Али Ана Брнабић није била на улици када је то рекла, као ни на оном мосту, а најмање да је то, уверен сам, саопштила преко неке друштвене мреже. Или у некој посебној кући. Она је ту своју понуду изговорила са трона председника владе Републике Србије, чиме је не само злоупотребила ту своју друштвену позицију и урушила достојанство те највише друштвене инстанције у држави, него је и озваничила да земља Србија постаје педерланд – како се и образлаже њена иритираност пред Поповићевим речима и комешањем међу министарствима, али и по спремност да поднесе оставку. Или ће бити како ја кажем, или ја ту нећу бити.

Или претпоставимо да ја постанем председник владе Републике Србије и чим положим заклетву, одмах у микрофоне, камере и пред новинарима и новинаркама кажем: „Ја сам сексуално незајажљив, треба ми најмање три жене дневно!“ Што је по духу исто као и Брнабићкина реч. И како би то звучало? Да ли би медији пренели ту моју реченицу?

А сад да пређемо на главно.

У даљем одвијању догађаја који је узнемирио Ану Брнабић, чиме је утерала страх у кости Ненаду Поповићу, уследиле су Брнабићкине речи: „Мислим да је (Поповић) у тој изјави помешао све теме. Између наталитета и тога да ли је неко геј, нема узрочно-последичне везе. И геј особе имају репродуктивне

органа и нико, ни једна влада на свету не може да одреди да ли ће они имати децу“.

Потом следи њена нова аргументација, али сада омекшаним тоном: „Да пробамо да ставимо тачку на ту за мене невероватну тему. Пробаћу да замолим Славицу Ђукић Дејановић да појединачно објасни министру да наталитет нема никакве везе са тим да ли је неко геј или није.“

Одбацимо све сувишно и задржимо се на извору иританости Ане Брнабић, јавно легитимисане лезбијке, а она се базира у речима: „геј особе имају репродуктивне органе и нико (...) не може да одреди да ли ће они имати децу“; и у другом ставу (да не улазимо у њену бестидну и дебелу увреду Ненада Поповића, с позивом на лекара који ће доказати њену тврдњу): „наталитет нема никакве везе са тим да ли је неко геј или није“.

Занемаримо то да Брнабићка лаже када каже да „између наталитета и тога да ли је неко геј, нема узрочно последичне везе“. Да је то истина, онда би педери између себе правили децу, што важи и за лезбијке. Како знамо такав случај није забележен, осим можда у Ковину, или у „Лазу Лазаревићу“.

Међутим, ако пажљивије погледамо шта стоји у овим Брнабићкиним речима видећемо да се оне не могу довести у везу са ставом који износи Поповић.

Поповић посредно поставља питање тога да педери и лезбијке не треба да имају право на децу – а Брнабићка тврди да они треба да имају то право.

Ни Славица Ђукић Дејановић са свог дипломираног медицинског знања никог на овом свету не може уверити да два педера (двојица тата), или две лезбијке (две маме), у свом сексуалном општењу могу зачети дете – иако и једни и други поседују репродуктивне органе. Осим у каквој прикладној установи која се популарно зове лудница.

Па о чему се онда овде ради, ако су и Поповић и Брнабићка у праву.

О томе да Брнабићка истополност вредносно доводи у раван разнополности – што је чиста контрадикција ин адјекто, или у народу познато као округло, па на ћоше, или како се

описује честита варалица. Ја то зовем чиста фикција. Нећу да то зовем муљањем или дизањем прашине, јер се иза овог поравнавања крије она врста беспоговорне, недодирљиве и законима заштићене и спровођене ексклузивности која је људском роду доносила смрт, покоље, масовна страдања и велике несреће. Дакле, умереније речено то је чиста фикција.

Из свега што је рекла Ана Брнабић види се да она не подразумева што је рекао Ненад Поповић, већ прибегава нечем другом, а што је њега натерало да утекне у мишију рупу и не зуцне више ни реч.

Наравно да је то силовање памети и насиље над расуђивањем. Као и у случају Поверенице за заштиту родне равноправности, са њеним фиктивним тужбама против Владимира Димитријевића и Бранислава Ристивојевића. У оба случаја то је пример чина чистог насилног утеривања смисла у бесмисао, што одговара оном духу који експлоатише Повереница а по коме траје и дела Брнабићка.

Укратко и другим речима речено и Повереница и Ана Брнабић установљавају дух ништења а који ја зовем култ смрти.

Пошто је Ана Брнабић, уз то што је лезбијка и Хрватица, навешћу један пример капиталне фикције из Хрватске историје.

У хрватској историографији, али и у свести Хрвата, веома је присутан појам *накта конвекта*. Тај појам подразумева некакав споразумно потписан докуменат по коме се на левој обали Драве (!!!) хиљаду и неке Хрвати одричу своје државе и стављају се под круну Мађарске. Знамо да су Хрвати, од средине XIX столећа, на врелу тог појма градили сву своју културу, прошлост, државно и историјско право. У кулминацију трајања и коришћења појма *накта конвекта* Хрвати су извршили масовно клање и уништавање Срба, као и отимање њихове имовине. То је било у Другом светском рату, у оквирима њихове повјесне тежње, односно у Независној држави Хрватској, да би тај посао, на крилима те фикције, привели крају 1995. године. Међутим, недавно, пре неколико година, хрватска историографија је у потпуности одбацила појам *накта*

конвекта као чисту фикцију! Нека остане отворено питање: да ли се изгубио смисао те лажи, односно фикције?

А шта ми сад да радимо са последицама те фикције? Ако знамо да се дрво по плодовима познаје.

Колико је опасно и апсурдно играње фикцијама, показује нам парадокс који прати фиктивну Повереницу. А он се своди на то да педер има право да чопоративно иде улицом и виче *ја сам педер*, и уз то да ужива пуну заштиту полиције, жандармерије и преобучене војске, уз оклопне транспортере, хеликопетере, марице (на велику радост Жељка Цвијановића), а Владимир Димитријевић и Бранислав Ристивојевић на интернету када објаве размишљање о педерастичности и њеним модерним последицама у друштву, и сродним модерностима феминизма, изложени су репресији државе Србије која се ексклузивно ставља у службу педера и лезбијки.

Зар то није знак да је Србија постала лудница?

Хоћемо ли нашом помирљивошћу да постанемо легитимни део те луднице? Или ћемо сматрати да Лос Анђелос, из Холивуда, место је где треба да учимо шта је живот, шта су полови, шта је хуманост, а шта људска права и демократија, а да свако угледање на наше свете оце, Светог Саву, Светог Симеона Мироточивог, Светог Василија Острошког, Светог Петра Цетињског, Светог владике Николаја, Светог Кнеза Лазара, Светог Ђакона Авакума, Светог Аве Јустина Ћелијског, Светог Мардарија Либертивилског... сматрамо болесном митоманијом и затуцаним мрачњаштвом, што не може да прође ни у Лесковцу. Зна се где.

Јун 2018.

ПОВЕРНИК ДІХІТ

**МИШЉЕЊА И ПРЕПОРУКЕ:
284-18 Д.С.З. ПРОТИВ В. Д.
ЗБОГ ДИСКРИМИНАЦИЈЕ НА
ОСНОВУ СЕКСУАЛНЕ ОРИЈЕНТАЦИЈЕ
У ОБЛАСТИ ЈАВНОГ ИНФОРМИСАЊА
И МЕДИЈА**

02. авг 2018.

бр. 07-00-293/2018-02 датум: 19.6.2018.

Мишљење је донето поводом притужбе удружења „Д.С.З.“ против В.Д, а поводом текста објављеног 12. јануара 2018. године под насловом „У одбрану природне породице“ на сајту www.... Повереник за заштиту равноправности је спровео поступак у ком је разматрао наводе из притужбе и изјашњења, текст аутора В.Д, као и поруке које шаље, узимајући у обзир просторни и временски контекст. Повереник за заштиту равноправности истиче да је приликом поступања у овом предмету имао у виду значај и улогу подстицања различитих ставова и мишљења у једном друштву, али и рестриктивно прописане границе слободе говора и праксу Европског суда за људска права у сличним случајевима. Посебно је анализиран аспект јавног манифестовања вере и убеђења, односно право на слободу вероисповести у односу на право на слободу од дискриминације. Сагледавајући целокупан контекст текста аутора В.Д, посебно у односу на изјашњење које је дао, термина који се у тексту наводе, као и порука које он шаље, Повереник је дао

мишљење да су ставови у тексту „У одбрану природне породице“, узнемиравајући, понижавајући и представљају повреду достојанства групе лица на основу личног својства, чиме су прекршене одредбе члана 12. Закона о забрани дискриминације. Повереник је В.Д. дао препоруку да на свом сајту упути јавно извињење особама другачије сексуалне оријентације, као и да се убудуће суздржи од аката и изјава којима се крше прописи о забрани дискриминације.

Ток поступка

1.1. Поверенику за заштиту равноправности притужбом се обратило удружење „Д.С.З.“ против В.Д, а поводом текста објављеног 12. јануара 2018. године под насловом „У одбрану природне породице“ на сајту [www...](#)

1.2. У притужби је, између осталог, наведено:

– да је В.Д, као аутор текста „У одбрану породице“, изнетим ставовима угрозио родну равноправност, маргинализовао трансродне особе и пропагирао идеје на начин који дискриминише лица на основу брачног статуса и сексуалне оријентације;

– да се у тексту између осталог наводи да се Србима уместо комунизма, намеће хомосексуализам, под причом о родној равноправности, да хомосексуалне везе нису искрено емотивне, него појудне, ситносопственичке, хедонистичке и потрошачке, због чега ЛГБТ парове не могу да се третирају као равноправни, нити им се сме дозволити да усвајају децу;

– да је овај текст настао уочи доношења Закона о родној равноправности са циљем да грађане обавести о „насртају тоталитарне власти на породицу“, и да у делу текста „Одбрана природне породице“ аутор изражава идеје и ставове да је једина природна заједница, заједница између мушкарца и жене;

– да су посебно увредљиви делови текста који се односе на изношење става да „хомосексуалне везе нису емотивне и да су развратне“, да не постоје хомосексуалне везе без секса, док се хетеросексуалне везе одржавају и без њега;

– да се идејама које су изражене у тексту врши дискриминација на основу брачног и породичног статуса, родног идентитета и сексуалне оријентације, као и да се ствара непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење.

– Уз притужбу је достављен текст аутора В.Д. „У одбрану природне породице“, објављен 11. јануара 2018. године, на сајту www...

– Повереник за заштиту равноправности спровео је поступак у циљу утврђивања правно релевантних чињеница и околности, а у складу са чл. 35. ст. 4. и чл. 37. ст. 2. Закона о забрани дискриминације¹, па је у току поступка прибављено изјашњење В.Д.

– У изјашњењу на притужбу, које је В.Д. доставио тако што је доставио интернет адресу која води ка тексту на његовом сајту под називом „Одговор на тужбу лгбт заштитара“ је између осталог наведено:

– да свој став о породици заснива на Светом Предању Цркава од Истока које је изложено у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“, те да су мушкарац и жена створени да би се у љубави целовито сјединили једно са другим;

– да се особености полова не свODE само на разлике у телесној грађи, и да у палом свету мушкарац и жена могу да се изопаче и престану да буду израз богом дане љубави, изродивши се у испољавање грешне пристрасности палог човека према сопственом ја;

– да Библија сведочи о тешкој казни коју је управо због греха мужелoштва Бог послао на житеље, и да карактеришући морално стање паганског света апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти“ и „развратности“ које скрнавe људско тело;

– да у савременом друштву дискусије о положају тзв. „полних мањина“ показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост, него као једну од „сексуалних оријентација“ која има једнака права на изражавање и уважавање;

1 „Службени гласник РС“, број 22/09

– да се хомосексуалне тежње лече, као и остале страсти које муче савременог човека, и то постом, молитвом, покајањем, читањем Светог писма и светоотачких дела итд;

– да Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. Такође наводи да, не оспоравајући никоме лична права на живот и на уважавање личног достојанства, Црква сматра да лицима која пропагирају хомосексуални начин живота не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким другим послом везаним за децу и омладину као ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним домовима;

– да се повремено изопачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол, те та тежња може да има само погубне последице за даљи развој личности;

– да промена пола посредством хормонског дејства и спровођење хируршког захвата у највећем броју случајева доводи до удвостручења проблема, рађајући унутрашњу кризу:

– да у делу текста под насловом „Став јавног делатника“ наводи да своја политичка уверења заснива на јасном ставу о породици због чега као члан Српског покрета Двери, подржава Породичну повељу Србије чији текст је навео у целини;

– да сматра да је нападнут због својих верских и политичких убеђења гарантованих Уставом.

– да када говори о хомосексуализму, мисли на идеологију политичког хомосексуализма, а не на опредељење појединаца, и да као православни хришћанин има право на свој поглед на свет;

– да се његова одбрана породице, темељи на хришћанским ставовима, да је политички хомосексуализам противпородично становиште чији је циљ разарање темеља друштва зарад тријумфа канцер-капитализма;

– да се уместо радничких права, која су погажена и укинута, проглашавају права политичких хомосексуалаца;

– да је један од разлога његове борбе против политичког хомосексуализма, настојање да се деца и омладина сачувају од идеолошке пропаганде коју овај покрет намеће;

– да је главни циљ политичког хомосексуализма, уништење природне породице;

– да су „тужибабе“ из удружења „Д.С.З“ измистиле из контекста речи Бранислава Вујића, које је цитирао. Да им је засметало што Вујић заступа тезу да ЛГБТ парове не можемо да третирамо као равноправне, при чему реч „равноправно“ нису ставили под наводнике. Појашњења ради, наводници су стављени да би се указало на чињеницу да у питању није истинска равноправност, него тежња политичких хомосексуалаца да почну да доминирају у друштву;

– да су подносиоци притужбе, које назива „неписмењацима“ заговорници радикалног феминизма, који је имао више фаза. Најпре је тражио да се полови изједначе у правима, од активног и пасивног бирачког права до права на запошљавање, што је, како наводи, „могло да се разуме“;

– да је њихова основна идеја да је биолошки пол неважан, а да је битан „гендер“ кога наше феминисткиње преводе као род;

– да није вређао „никакве трансродне особе“ већ да је показао да је идеологија родног феминизма, према којој је род друштвена конструкција а не пре свега плод биолошких датости пола, једна јефтина квазинаучна „жвака за простака“;

– да политика „родне равноправности“ има за последицу одумирање народа;

– да поручује Миши Ђурковићу да није сам и да послуша песму „As long as there is one hundred“ у којој је реч о борби Шкота против енглеског завојевача краља Едварда, (1320. година) против кога су устали краљ Роберт Брус и велики јунак Виљем Волас, кога тумачи Мел Гибсон у филму „Храбро срце“ и који, док га черече, узвикује реч „Слобода!“.

Чињенично стање

У току поступка утврђено је да је на интернет страници [www...](#), 12. јануара 2018. године објављен текст под називом „У одбрану природне породице“, аутора В.Д.

На почетку текста под поднасловом „РОДНА РАВНОПРАВНОСТ И ПРОПАГАНДА ХОМОСЕКСУАЛИЗМА“ аутор истиче да је текст настао уочи доношења Закона о родној равноправности припремљеног за усвајање у 2018. години и низа пратећих докумената „*чије ће последице по нашу, ионако разорену породицу, бити огромне*“. Аутор даље истиче да има за циљ да грађане обавести о „*најстрашнијем насртају тоталитарне власти на породицу, који се може поредити само са комунистичким ударцем на духовне и породичне вредности*“. Напомиње да се уместо комунизма, Србима намеће хомосексуализам, и то „*под видом приче о „родној равноправности“, чије су пропагаторке код нас, као што видимо, „ЛГБТ активисткиње*“. У даљем делу текста цитира се писмо Б. В. В, у коме је, између осталог, неведено: „*не постоје хомосексуалне везе без секса, док се хетеросексуалне везе одржавају и без њега. Хомосексуалне везе нису искрено емотивне, него пожудне, ситносопственичке, хедонистичке и потрошачке. Оне пре свега, својом развратношћу проширују поље потрошње, а оно се шири тако што разара све што је препрека слободном кретању капитала, па тако уништава и породичне односе. При том – пропагандно – мења (изврће) систем вредности, као и критеријуме службене »нормалности«. Зато ЛГБТ парове не можемо да третирамо као »равноправне«, нити смемо дозволити да усвајају децу. Бити родитељ више је од поседовања детета као »људског капитала«*“.

У делу текста под поднасловом „ОДБРАНА ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ“, В.Д. пише да је циљ да се брани природна породица и да је то пут Србије. Аутор цитира америчке стручњаке Алан К. Карлсона и Пол Т. Мер, који кажу да су вера и породица неодвојиви и да се дом заснива на побожности, служењу Богу и молитви, да су деца главни циљ и сврха брака.

У наставку текста, под поднасловом „ШЕСТ ГОДИНА ПОСЛЕ АНТОНИЋЕВЕ КЊИГЕ“ аутор говори да је социолог Слободан Антонић објавио књигу „Критика радикалног феминизма“, у којој је *сјајно протумачио граматiku савремене лажи о „родној равноправности*“. Даље констатује „*Радикални феминизам иде даље у освајању власти. Он је прошао кроз*

више фаза. У почетку, он је тражио да се полови изједначе у правима – од активног и пасивног бирачког права до права на запошљавање, и то је могло да се разуме. Међутим, на Западу, пре свега у САД, јавио се нови талас феминизма, иза кога су стајале радикалне феминисткиње, од којих су многе биле лезбејке и активисткиње покрета за лезбејска права. Њихова основна идеја је да је биолошки пол неважан, а да је битан „гендер“ (наше феминисткиње су ту реч превеле као „род“, иако реч „род“ у српском језику има сасвим друго значења, и језгро је из кога потичу многе кључне речи: од породице до родољубља). „Род“ је друштвено конструисани пол. Ми изворно као да нисмо мушко ни женско, него нас таквима конструишу.“ Сматра да то конкретно значи да се „дечаџи од три године приморавају да носе хаљинице и играју се луткама, и обрнуто, а затим деџи дају могућност да мењају пол већ са петнаест година“.

Након тога, аутор текста, у поднаслову „ЦИЉ ИМ ЈЕ УЛА-ЗАК У ШКОЛЕ“ даље, наводи: „ У оквиру новог Закона о родној равноправности, тражи се наметање „цендер“ идеологије читавом друштву. Главни циљ је да се душе освоје кроз школу. Кад ЛГБТ – цендеристи уђу у школе, добиће подлогу за своју пропаганду какву никад до сада нису имали. А сви знамо како су изгледали њихови „образовни пакети“ маја 2016. године.“

На крају, у поднаслову текста „ИМАМО ПРАВО!“ наводи да „родитељи имају право да подижу своју деџу и да их штите од тоталитарних уплива и лажних идеологија“. Аутор закључује: „ У Србији, земљи у којој је, од пописа 2002. године до данас, преко 400 000 људи мање, и у којој сваке године умре 34 000 људи више него што их се роди, и у којој има преко милион незапослених и ко зна колико оних који су на ивици да изгубе посао, породица, као основна ћелија друштва, захтева нарочиту пажњу и заштиту, што је у складу са Универзалном декларацијом о људским правима УН... Аутор указује и на то да родитељи и законски стараоци имају право да обезбеде верско и морално образовање деџе у складу са својим уверењима, према одредбама Устава РС. На крају закључује: Зато свим силама устанимо у одбрану породице и породичних вредности. Како радили, тако нам Бог помогао!“

Мотиви и разлози за доношење мишљења

Повереник за заштиту равноправности, приликом одлучивања у овом предмету, разматрао је наводе из притужбе и изјашњења, као и текст аутора В.Д. под називом „У одбрану природне породице“, објављен 12. јануара 2018. године, на интернет страници www...

Правни оквир

Повереник за заштиту равноправности је установљен Законом о забрани дискриминације² као самосталан државни орган, независан у обављању послова утврђених законом. Одредбама члана 33. Закона о забрани дискриминације прописана је надлежност Повереника за заштиту равноправности. Једна од основних надлежности Повереника јесте да прима и разматра притужбе због дискриминације, даје мишљења и препоруке у конкретним случајевима дискриминације и изриче законом утврђене мере. Поред тога, Повереник је овлашћен да предлаже поступак мирења, као и да покреће судске поступке за заштиту од дискриминације и подноси прекршајне пријаве због аката дискриминације прописаних антидискриминационим прописима. Повереник је, такође, овлашћен да упозорава јавност на најчешће, типичне и тешке случајеве дискриминације и да органима јавне власти препоручује мере за остваривање равноправности³.

Устав Републике Србије⁴ у члану 21. забрањује сваку дискриминацију, непосредну или посредну, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета. Такође, Устав Републике

2 Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/09), члан 1. став 2.

3 Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/09), члан 33.

4 Устав Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06)

Србије јемчи слободу мишљења и изражавања, као и слободу да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје и прописује да се слобода изражавања може законом ограничити, ако је то, поред осталог, неопходно и ради заштите права и угледа других⁵.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода из 1950. године⁶, у члану 14. забрањује дискриминацију и прописује да се уживање права и слобода прописаних у овој Конвенцији обезбеђује без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, веза са неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус. Поред тога, чланом 10. Конвенције прописано је да свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе. Пошто коришћење ових слобода повлачи за собом дужности и одговорности, оно се може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом и неопходним у демократском друштву у интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне безбедности, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, заштите угледа или права других, спречавања откривања обавештења добијених у поверењу, или ради очувања ауторитета и непристрасности судства.

3.5. Уставна забрана дискриминације ближе је разрађена Законом о забрани дискриминације, који у члану 2. став 1. тачка 1, прописује да дискриминација и дискриминаторно поступање означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на

5 Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), члан 46.

6 „Службени лист СЦГ- Међународни уговори“, број 9/03

отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима. С обзиром на околности конкретног случаја, за његово разматрање релевантна је и одредба члана 12. Закона о забрани дискриминације којом је забрањено узнемиравање и понижавајуће поступање које има за циљ или представља повреду достојанства лица или групе лица на основу њиховог личног својства, а нарочито ако се тиме ствара страх или непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење.

Анализа навода из притужбе, изјашњења и прилога са аспекта антидискриминационих прописа

3.6. Имајући у виду предмет ове притужбе, потребно је утврдити да ли је В.Д. ставовима израженим у тексту „У одбрану природне породице“, који је објављен 12. јануара 2018. године, на интернет страници www..., узнемирио и понизио групу лица на основу њихових личних својстава, односно да ли се ставовима израженим у овом тексту ствара страх, непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење за припаднике ЛГБТ популације.

3.7. Повереник је анализом текста „У одбрану природне породице“ утврдио да је текст подељен на четири подналова у оквиру којих је аутор изнео своје виђење породице и друштва али и преносио ставове других лица. У том смислу, потребно је и анализирати да ли се изнети ставови крећу у границама слободе изражавања која је зајемчена чланом 46. Устава Републике Србије и чланом 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Такође, имајући у виду да се аутор

бранио тиме да његови ставови представљају израз слободе вероисповести, Повереник је посебно анализирао однос између права на слободу испољавања уверења са једне стране и права на слободу од дискриминације са друге.

3.8. Потребно је најпре указати на неколико чињеница које се тичу слободе изражавања и евентуалног ограничења овог важног људског права. Наиме, Устав Републике Србије чланом 46. јемчи слободу мишљења и изражавања, као и слободу да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје, и прописује да се слобода изражавања може законом ограничити, ако је то неопходно ради заштите права и угледа других. Европском Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода⁷, чланом 10. регулисана је слобода изражавања, тако што је ставом 1. прописано да свако има право на слободу изражавања, а да то право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе, док су ставом 2. прописана ограничења, односно, да с обзиром да коришћење ових слобода повлачи за собом дужности и одговорности, оно се може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом и неопходним у демократском друштву у интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне безбедности, ради спречавања нередa или криминала, заштите здравља или морала, заштите угледа или права других, спречавања откривања обавештења добијених у поверењу, или ради очувања ауторитета и непристрасности судства

3.9. Дакле, право на слободу изражавања није неограничено. Према одребама Устава РС и Европске конвенције, заштита угледа и права других је једно од легитимних ограничења овог права. Када одлучује о томе да ли је дошло до повреде права из Конвенције, Европски суд за људска права посматра ограничења у светлу сваког конкретног случаја, што подразумева

7 Закон о ратификацији Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Сл. лист СЦГ – Међународни уговори“, - бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2005 – испр. и „Сл. гласник РС – Међународни уговори“, бр. 12/2010)

свеобухватну анализу изјава и порука које се шаљу, као и просторног и временског контекста, као и да ли је ограничење слободе изражавања било неопходно у демократском друштву и да ли је ограничење слободе изражавања било сразмерно легитимном циљу.⁸

3.10. Повереник указује да сваки појединац има право да износи своје мишљење и личне ставове, што представља основ сваког слободног демократског друштва. Међутим, слобода говора, без обзира на начин изношења и објављивања идеја и ставова никада не сме да буде изговор за дискриминацију.

3.11. Анализирајући просторни и временски контекст када је спорни текст објављен, потребно је указати на положај ЛГБТ популације која је једна од најмаргинализованих и најстигматизованијих друштвених група. Хомофобија и трансфобија имају дубоке корене у друштву. Присутна је велика социјална дистанца и негативан став јавности према ЛГБТ популацији. У прилог наведеном, говоре истраживања јавног мњења према којима чак четвртина испитаника не жели да им припадници ЛГБТ популације буду колеге, трећина њих не жели да се са њима дружи (34%), половина не жели да им припадници ЛГБТ популације буду васпитачи деце (47%), док чак 63% испитаника би имала нешто против да они сами или њихова деца буду у браку са ЛГБТ особом⁹. Особе другачије сексуалне оријентације и родног идентитета, сусрећу се са неразумевањем и осудом чак и у својим породицама, и неретко су жртве физичког и психичког насиља.

3.12. Након указивања на значај права на слободу изражавања, али и границе ове слободе, Повереник за заштиту равноправности детаљно је анализирао текст В.Д., посебно ценећи временски и просторни контекст, као и да ли се порукама које овај текст шаље ствара страх или непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење за ЛГБТ особе.

8 Surek v. Turkey, представка број 26682/95, пресуда од 8. јула 1999. године

9 Извештај о истраживању јавног мњења, „Однос грађана и грађанки према дискриминацији у Србији“, Повереник за заштиту равноправности, децембар 2016. године, Београд

3.13. У свом тексту, В.Д. је најпре критиковао одредбе Закона о родној равноправности. Повереник истиче да он, као и сви други грађани, има потпуно право и слободу да коментарише промене у законодавном систему и да се са њима не слаже, односно, да их критикује. Стога је легитимно што је В.Д. изразио своје неслагање са решењима која су се нашла у нацрту Закона о родној равноправности, посебно имајући у виду да су нека законска решења изазвала бројна противречна мишљења у друштву, те Повереник истиче да је јавна дебата о оваквим питањима увек пожељна и представља темељну вредност једног демократског друштва.

3.14. Даље, аутор је, појашњавајући своје ставове о породици и друштву, пренео и текст извесног Б. В, у коме је, поред осталог, наведено да *„не постоје хомосексуалне везе без секса, док се хетеросексуалне одржавају и без њега. Хомосексуалне везе нису искрено емотивне, него појудне, ситносопственичке и потрошачке. Оне својом развратношћу проширују поље потрошње, а оно се шири тако што разара све што је препрека слободном кретању капитала, па тако уништава и породичне односе. При том пропагандно мења (изврће) систем вредности, као и критеријуме службене „нормалности“. Зато ЛГБТ парове не можемо да третирамо као „равноправне“.*

3.15. На овај начин, истополни однос сведен је искључиво на секс, лишен других хуманих одлика као што је емоционална повезаност, за разлику од хетеросексуалних односа за које се наводи да могу постојати и без секса. Такође, хомосексуални однос је назван развратним, ситносопственичким и потрошачким уз упозорење да хомосексуалне везе уништавају породичне односе, и мењају критеријуме „нормалности“. Повереник указује да такав став најпре представља један негативан стереотип о истополним односима, а затим постаје експлицитно увредљив да би довео до закључка да ЛГБТ парове не можемо третирати као равноправне, што је у директној супротности са антидискриминационим прописима Републике Србије.

3.16. С обзиром да се акт дискриминације може састојати и у преношењу и чињењу доступним дискриминаторних текстова,

без обзира на то ко је аутор, Повереник је од В.Д. затражио изјашњење на наводе из притужбе. У изјашњењу, аутор се није оградио од писања Б.В, нити оспорио аутентичност текста. Напротив, аутор је у свом изјашњењу изнео бројне ставове којима се, под окриљем права на слободу уверења, износи низ дискриминаторних ставова према ЛГБТ особама, чиме се заправо потврђује његово саглашавање са ставовима Б. В, које је пренео.

3.17. Наиме, у свом изјашњењу В.Д. је навео да *„У савременом друштву, дискусије о положају „полних мањина“ показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од „сексуалних оријентација“ која има једнака права на јавно испољавање и уважавање.“* Аутор преноси и наводни став Цркве да се *„хомосексуалне тежње лече, и то постом, молитвом, покајањем, читањем Светог писма, општењем са верујућим људима“* и на сличне начине. Такође, наводи и да се *„повремено изопачење људске сексуалности испољава у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол (трансексуализам).“*

3.18. Иако се притужба организације „Д.С.З“ не односи на изјашњење В.Д, у њему су изнети ставови који су забрињавајући, осликавају суштинско неразумевање људске сексуалности, подстичу негативне стереотипе о ЛГБТ популацији, и показују низак степен познавања права особа другачије сексуалне оријентације. Због тога је неопходан извесни осврт на такво изјашњење, посебно имајући у виду да је изјашњење аутора јавно доступно на његовом интернет сајту.

3.19. Најпре, у вези са наводима аутора да у савременом друштву постоје *„тенденције да се хомосексуалност схвати, не као полна изопаченост него као сексуална оријентација која има једнака права на јавно испољавање и уважавање“*, Повереник указује да су такве тенденције окончане у нашем друштву и да су особе другачије сексуалне оријентације, на основу императивних прописа, једнаке у достојанству и правима са хетеросексуалним особама.

3.20. Затим, у вези са наводним *„лечењем хомосексуалности“*, треба рећи да свако има право на своја уверења, па и да у

лечењу радије приступи верским ритуалима него медицинским достигнућима, у оној мери у којој се таква пракса односи на њих и не дира у права других. Ипак, стављати особе другачије сексуалне оријентације у било какав контекст болести и ненормалности, дискриминаторно је и дубоко узнемиравајуће за суграђане чије се потребе и капацитети за емотивно-сексуалним партнерским односом ни у чему не разликују од потреба и капацитета хетеросексуалних особа.

Наиме, кроз историју су постојали покушаји „лечења“ хомосексуалности и то неретко суровим методама које нису давале никакве резултате. Лезбејке су подвргаване хистеректомији и терапији инјекција естрогена, док су геј мушкарци подвргавани кастрацији и електрошоковима. Научна заједница данас, хомосексуалност не сматра менталним поремећајем већ варијететом сексуалне оријентације. Такође, треба имати у виду и да је Светска здравствена организација уклонила категорију „поремећај родног идентитета“, и предложила нову категорију „родна инконгруенција (неусклађеност) под поглављем 6 – стања повезана са сексуалним здрављем.

3.21. Суштински, В.Д. своје ставове брани углавном правом на слободу вероисповести и уверења, па наводи да су то „ставови православног верника“. Сматра да оно што је предмет притужбе за дискриминацију, представља заправо израз његове слободе испољавања вере. Појашњава да, као православни хришћанин, из чије догматике извире и етика, своје ставове базира на „Светом предању цркава од истока“.

3.22. Због тога Повереник указује на важеће прописе који регулишу слободу вероисповести као и на релевантне ставове Европског суда за људска права. Наиме, Европска конвенција о људским правима и основним слободама¹⁰ у члану 9. гарантује слободу мисли, савести и вероисповести; прописује да ово право укључује слободу промене вере или уверења и слободу човека да, било сам, или заједно с другима, јавно или приватно, испољава веру или уверење молитвом, проповеди, обичајима и

10 „Сл. лист СЦГ – Међународни уговори“, бр. 9/03

обредом. Такође, наведено је да слобода исповедања вере или убеђења може бити подвргнута само оним ограничењима која су прописана законом и неопходна у демократском друштву у интересу јавне безбедности, ради заштите јавног реда, здравља или морала, или ради заштите права и слобода других.

На сличан начин је ово питање уређено Уставом РС¹¹ који чланом 43. јемчи слободу вероисповести и испољавања вере, обављањем верских обреда, похађањем верске службе или наставе, појединачно или у заједници са другима. Слобода исповедања вере се може ограничити законом, само ако је то неопходно у демократском друштву, ради заштите живота и здравља људи, морала демократског друштва, слобода и права грађана, јавне безбедности и јавног реда или ради спречавања изазивања националне, расне и верске мржње. Члан 44. прописује да су цркве и верске заједнице равноправне и одвојене од државе.

3.23. Дакле право на слободу вероисповести, подразумева првенствено слободу уверења и обављања верских обреда, промене вере и испољавање вере, али не сме служити као изговор за повреду права других и дискриминацију.

Из јуриспруденције Европског суда за људска права, такође проистиче да је суд у бројним случајевима дао превагу поштовању права других у односу на слободу изражавања вероисповести. У пресуди *Martins Casimiro и Cerveira Ferreira против Луксембурга*, суд је заузео став да је дужност поштовања било каквих уверења родитеља подређена *основном праву детета да добије образовање, те се стога одредба чл. 2. Протокола бр. 1. не може тумачити на начин који би захтевао признање жеље родитеља да, на пример, њихово дете добије изузеће и да му буде дозвољено да не похађа школу суботом, из верских разлога*¹².

На сличан начин суд Северне Ирске, заузео је став у случају када из верских разлога, власници посластичарнице нису хтели да направе тарту на којој је писало „Подржавам геј брак“. Наиме, иако су се власници бранили ставом да је то противно њиховом

11 „Сл. гласник РС», бр. 98/2006

12 *Martins Casimiro and Cerveira Ferreira v. Luxembourg*, br. 44888/98, 27. април 1999. године

верском уверењу, Суд је остао на становишту да тужени нису верска установа, да се баве профитном делатношћу, да за њих нема уступака и да морају све кориснике услуга да третирају на једнак начин. Суд даље наводи да они имају право на верска уверења, али само у складу са законом.¹³

3.24. Имајући у виду наведено, а у контексту изјашњења аутора текста који цитирајући Стари завет појашњава своје етичке принципе и уверења, треба указати да не постоје никакве сметње да било које лице, своје вредности и начин живота уређује према било којим етичким или религијским изворима, али када говоримо о савременом друштву, треба имати у виду да данас такође постоје и универзалне цивилизацијске вредности као и закони који су обавезујући за све. Универзална декларација о људским правима прокламује да се сви људи рађају једнаки и слободни у достојанству и правима, а Устав Републике Србије прописује да је људско достојанство неприкосновено¹⁴. Антидискриминациони прописи гарантују поштовање људског достојанства и забрањују сваку дискриминацију. Данас је недопустиво да се особе другачије сексуалне оријентације, на експлицитан или имплицитан начин називају изопаченима и болеснима, као што то у свом изјашњењу чини аутор, управо када говори о савременом друштву, цитирајући притом друга лица и преносећи наводне ставове цркве.

3.25. Такође, не постоје никакве сметње да се аутор залаже за породичне или било које друге вредности, све док не дира у права других лица. Међутим, аутор подстиче стереотип да поштовање права једне групе лица, носи са собом губитак права за друге. Односно да ће остваривање права на приватни и породични живот особама другачије сексуалне оријентације, на неки начин угрозити иста права хетеросексуалних особа. При томе, у тексту „У одбрану природне породице“, који је предмет притужбе, аутор упозорава на драматичне податке о паду natalитета, стварајући на тај начин привид да је пад natalитета у друштву

13 Вера у равноправност: вероисповест и уверења у Европи, Еквинет 2017. година, стр. 80

14 Члан 23. Устава Републике Србије

у вези са покретима за заштиту људских права особа другачије сексуалне оријентације и оснаживање жена. Такви стереотипи су погубни за друштво у целини. Наиме, Повереник указује да популациона политика, подразумева механизме подстицања рађања, који обухватају и жене и мушкарце равноправно, као и бригу о породици и одговорном родитељству, и томе ни на који начин не може бити сметња залагање мањина у друштву за поштовање свог достојанства и права на породични живот.

3.26. На послетку, аутор се у тексту који је предмет притужбе, позива и на међународне изворе права, и то најчешће на правне прописе Уједињених нација. Са тиме у вези, Повереник указује да је Генерална скупштина Уједињених нација, 2008. године донела декларацију која осуђује кршење људских права која су заснована на сексуалној оријентацији и родном идентитету¹⁵. Када су у питању правни извори Уједињених нација, важно је поменути и Принципе из Џогџакарте. Принцип бр. 3 утврђује да „свако има право да свуда буде правно признат као правни субјекат. Особе различите сексуалне оријентације и родних идентитета ће имати правну способност у свим животним аспектима. Самодефинисана сексуална оријентација и родни идентитет је интегрални део њихових личности и један је од најосновнијих суштинских аспеката самоодређења, достојанства и слободе. Нико неће бити подвргнут притиску да поништи, сузбије или одбије своју сексуалну оријентацију и родни идентитет“. Имајући у виду ставове аутора о сексуалној оријентацији и родном идентитету, важно је поменути и на који начин су ови појмови дефинисани у овом УН документу који је усвојен 2007. године. Наиме, *сексуална оријентација* се односи на способност сваке особе да осећа дубоку емоционалну, физичку или сексуалну привлачност са особама различитог и/или истог пола и/или рода. *Родни идентитет* се односи на дубоки унутрашњи осећај и властиту родну самоспознају која може али и не мора да кореспондира са полом који је особи уписан рођењем, укључујући и сопствени осећај тела (који се

15 <http://www.wluml.org/node/7296>

може мењати, уколико је слободном вољом одлучено, медицинским или хируршким путем) и остало испољавање рода укључујући и одевањем, говором и понашањем.¹⁶

3.27. Повереник за заштиту равноправности указује и на пресуду Европског суда за људска права у предмету Вејделанд и други против Шведске (пресуда од 9. фебруара 2012. године) у којој је суд истакао да је дискриминација по основу сексуалне оријентације подједнако озбиљна као и дискриминација заснована на раси, пореклу и боји коже, те да „напади“ на одређене особе почињени вређањем, исмевањем или клеветањем одређених група становништва могу бити довољни како би се власти определиле да сузбију овакав говор и у оним случајевима када у говору нема позива на чин насиља или друга кривична дела.

Обележавајући Међународни дан против хомофобије и трансфобије, УН Висока комесарка за људска права Неви Пилај је рекла да се хомофобија и трансфобија не разликују од сексизма, мизогиније, расизма и ксенофобије. „Али док су те друге форме предрасуда универзално осуђене од влада, хомофобија и трансфобија су пречесто превиђане,“ рекла је. „Историја нам показује да је огромна људска цена дискриминације и предрасуда. Нико није овлашћен да третира ни једну групу људи као мање вредне или да су мање вредни поштовања. Свако поједино људско биће има иста права, право на исто поштовање и етички третман, без обзира на сексуалну оријентацију и родни идентитет.“¹⁷

3.28. Свестраном анализом текста В.Д. „У одбрану природне породице“, посебно у контексту изјашњења које је дао, Повереник налази да су прекорачене границе слободе говора. Преношењем текста Б.В., чије је ставове присвојио, В.Д. је подржао негативне стереотипе о ЛГБТ популацији који су најчешћи узрок дискриминације и преносио идеје и мишљења које вређају достојанство групе лица на основу њиховог личног

16 http://www.rodnaravnopravnost.rs/attachments/013_Yogyakarta%20principi%20na%20srpskom.pdf

17 Проф. др Зорица Мршчевић, Међународни стандарди и искуства у регулацији права трансродних особа

својства, и стварају страх, непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење.

МИШЉЕЊЕ

Ставовима изнетим у текстом „У одбрану природне породице“, објављеном 12. јануара 2018. године на сајту www..., повређен је члан 12. Закона о забрани дискриминације.

ПРЕПОРУКА

Повереник за заштиту равноправности даје препоруку В.Д.:

5.1. Да на свом сајту јавно упути извињење особама другачије сексуалне оријентације због изнетих ставова који представљају повреду достојанства групе лица на основу личног својства.

5.2. Да се убудуће суздржи од аката и изјава које представљају дискриминацију лица на основу било ког личног својства.

Потребно је да В.Д., обавести Повереника за заштиту равноправности о спровођењу ове препоруке, у року од 30 дана од дана пријема мишљења са препоруком.

Сагласно члану 40. Закона о забрани дискриминације, уколико В.Д. не поступи по препоруци у року од 30 дана, биће донето решење о изрицању мере опомене, против којег није допуштена жалба, а за случај да ово решење не спроведе, Повереник за заштиту равноправности може о томе обавестити јавност преко средстава јавног информисања и на други погодан начин.

Против овог мишљења са препоруком није допуштена жалба нити било које друго правно средство, јер се њиме не одлучује о правима и обавезама правних субјеката.

ПОВЕРЕНИЦА ЗА ЗАШТИТУ РАВНОПРАВНОСТИ
Бранкица Јанковић

**ЗАПИСИ
ИСПОД ЕТИКЕТЕ**

ОДГОВОР ПОВЕРЕНИКУ ЗА ЗАШТИТУ РАВНОПРАВНОСТИ

Правни осврт на „Мишљење“ Повереника за заштиту равноправности у случају др Владимира Димитријевића

Поступајући по притужби ЛГБТ удружења „Да се зна“ против др Владимира Димитријевића, православног публицисте из Чачка, Повереник за заштиту равноправности донео је акт симптоматичног назива „Мишљење“.

Тим актом је Повереник „препоручио“ да „В.Д.“ „јавно упути извињење особама другачије сексуалне оријентације због изнетих ставова који представљају повреду достојанства групе лица на основу личног својства“ и да „се убудуће суздржи од аката и изјава које представљају дискриминацију лица на основу било ког личног својства.“ Уз то, Повереник „Мишљењем“ упозорава да „уколико В.Д. не поступи по препоруци у року од 30 дана, биће донето решење о изрицању мере опомене, против којег није допуштена жалба, а за случај да ово решење не спроведе, Повереник за заштиту равноправности може о томе обавестити јавност преко средстава јавног информисања и на други погодан начин.“ У поуци о правном леку стоји да „против овог мишљења са препоруком није допуштена жалба нити било које друго правно средство, јер се њиме не одлучује о правима и обавезама правних субјеката.“

Иако се из правно-технички неуредног акта Повереника не види шта је служило као правни основ за доношење „Мишљења“, очигледно је да се ради о члану 39 Закона о забрани дискриминације, који овлашћује Повереника да у поступку који се води

пред њим доноси „мишљење и препоруке“. Према члану 40 став 4 истог Закона, на поступак пред Повереником се примењују одредбе Закона о општем управном поступку.

Пошто се сваким појединачним актом који у управном поступку доноси орган који врши јавно овлашћење одлучује о правима, обавезама или правним интересима странке (чл. 16 Закона о општем управном поступку), нетачна је тврдња Повереника да се „Мишљењем“ „не одлучује о правима и обавезама правних субјеката“. На основу те лажне тврдње др Владимиру Димитријевићу је ускраћено Уставом ујемчено право на жалбу (чл. 36 став 2 Устава РС). Да се појединачним правним актом Повереника одлучује о правима и обавезама др Владимира Димитријевића, јасно показују правне последице наведеног акта.

Др Владимиру Димитријевићу се налаже, у еуфемистичкој форми „препоруке“, да се јавно одрекне својих моралних и верских ставова о пропаганди хомосексуализма и идеологији политичког хомосексуализма, да у будуће јавно не заступа такве ставове, те да због објављених текстова упути јавно извињење. Дакле, садржај „препоруке“ кристално јасно показује да је Повереник својим „Мишљењем“, као појединачним правним актом, одлучивао о праву др Владимира Димитријевића да писаном речју јавно изражава своје верско убеђење. „Мишљењем“ је Повереник др Владимира Димитријевићу ограничио обим права на слободно изражавање верског убеђења и то како у прошлости, тако и у будућности. Уколико др Владимира Димитријевић не поступи према налогу из „Мишљења“, онда је Повереник према Закону о забрани дискриминације овлашћен да донесе меру јавне опомене. Пошто се сврха опомене састоји у томе да се оглашени грађанин жигосе пред јавношћу као дискриминатор, онда је јасно да неизвршавање налога из „Мишљења“ може да произведе правне последице по лични и професионални углед грађанина Димитријевића, посебно ако се има у виду његово занимање просветног радника и његов углед јавног делатника.

Иако, садржај „Мишљења“ тангира најелементарнија људска права - слободу вероисповести, слободу мисли, слободу говора

и право на лични и професионални углед, част и достојанство, др Владимиру Димитријевићу је ускраћено право на жалбу у управном поступку. Позивање на то да се „Мишљењем“, тобоже, не одлучује о правима и обавезама правних субјеката, Повереник грађанина „В. Д.“ лишава и права на „било које друго правно средство.“ Пошто је „Мишљење“ коначни управни акт на који не може да се уложи жалба, Повереник има намеру да „В. Д.“ одузме право на вођење управног спора пред Управним судом (чл. 3 *Закона о управном спору*). Једном речју, у поступку пред Повереником грађанин оцинкарен од ЛГТБ ухода и потказивача је остављен не само без права на жалбу у управном поступку, већ и без права на тужбу у управном спору, односно без судске контроле законитости појединачног правног акта органа управе.

Овим се не завршава ланац процесно-правне обесправљености грађанина који је оптужен пред Повереником за заштиту равноправности. На крају тог својеврсног врзиног кола, Повереник, који је у управном поступку одлучивао о ограничењу најелементарнијих људских права и слобода др Владимира Димитријевића, може да се јави у улози тужиоца против истог др Владимира Димитријевића у судском поступку покренутом по овлашћењу ЛГТБ ухода и потказивача (чл. 46 ст. 1 *Закона о забрани дискриминације*). У таквом судском поступку процесни положај туженог Димитријевића био би неповољнији у односу на Повереника као тужиоца, јер би суд квалификацију из „Мишљења“ Повереника да је Димитријевић извршио дискриминаторски акт из члана 12 *Закона о забрани дискриминације* сасвим извесно узео као доказ „на први поглед“ којим је извршење дискриминације учињено вероватним, што би аутоматски довело до пребацивања терета доказивања на туженог (чл. 45 ст. 2 *Закона о забрани дискриминације*).

Тако је у колонији Србији у вези са применом *Закона о забрани дискриминације* успостављен управни и судски процесни механизам који представља комбинацију османске и римокатоличке процесне традиције. Кадија, у лику Повереника из управног, а заправо по последицама једног квазисудског

поступка у коме је странка лишена права на жалбу, постаје тужилац у судском поступку. У судском поступку грађанин тужен због деликта мишљења има исти статус какав је имао јеретик оптужен пред римокатоличком Инквизицијом, он се од почетка суђења сматра *дифамним* (нечасним). Иако се у праву доказују само позитивне чињенице, у судском поступку који се води по тужби Повереника или ЛГТБ потказивача тужени мора да доказује негативну чињеницу да није извршио акт дискриминација и то само зато што суд наводе из Поверениковог „Мишљења“ узима као *prima facie* доказе којима је учињено вероватним да је тужени извршио акт дискриминације. Такав османско-римокатолички процесни механизам, у коме нису гарантована основна процесна права – доступност управног поступка (чл. 36 ст. 2 *Устава РС*), право на правично суђење (чл. 32 ст. 1 *Устава РС*), једнаку правну заштиту (чл. 36 ст. 1 *Устава РС*) и право на контролу законитости појединачних аката органа управе (чл. 198 ст. 2 *Устава РС*), обезбеђује институционалне услове за ефикасан прогон и асимилацију православне српске већине од стране различитих екстремних мањинских група у служби западних метропола.

Једном речју, одредбе *Закона о забрани дискриминацији* које уређују управни и судски поступак супротне су Уставу Републике Србије и то оним његовим одредбама којима се гарантују поједина основна људска права и слободе. Ради се о оним одредбама Устава које је суд и сваки други орган дужан непосредно да примењује (члан 18 *Устава РС*) на сваки конкретни случај, што у предмету др Владимира Димитријевића „независни“ Повереник за заштиту равноправности није учинио. Овим се још једном показује да су неуставни *Закон о забрани дискриминације* и Повереник за заштиту равноправности, заправо, главни инструменти за рушење владавине права у Србији.

Да се Повереник за заштиту равноправности сматра ослобођеним од обавезе примене Устава Републике Србије, показује не само игнорисање уставних процесних права др Владимира Димитријевића, већ и начин на који је у овом конкретном случају Повереник применио материјално право.

На чињенице које су од стране ЛГТБ ухода и потказивача наведене као доказ да је др Владимир Димитријевић извршио акт дискриминације, Повереник је морао, најпре, да примени одредбу члана 21 *Устава РС* о забрани дискриминације, пошто она дефинише појам дискриминације у уставно-правном поретку Републике Србије, а припада групи уставних одредби које су судови и други органи дужни непосредно да примењују. Устав Републике Србије дискриминацију дефинише као правну неједнакост, тиме што прокламује да су „пред Уставом и законом сви грађани једнаки и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације“ (чл. 21).

Уколико се чињенице које су наведене као доказ да је др Владимир Димитријевић извршио акт дискриминације подведу под уставни појам дискриминације као правне неједнакости, јасно произилази др Димитријевић није могао да изврши дискриминацију. Објављивањем својих вредносних судова грађанин Димитријевић није могао другом грађанину да по основу сексуалне оријентације или породичног статуса ускрати једно од Уставом загарантованих личних и политичких права или да га због наведених личних својстава доведе у неједнак положај према другима када остварује такво право, што је према чл. 21 *Устава РС* неопходно да би постојала дискриминација. Јер, грађанин Димитријевић не врши јавно овлашћење, па самим тим није ни могао да дође у ситуацију да изврши дискриминацију. Уз то у јавно изнетим вредносним ставовима др Димитријевића нема ни једног противправног елемента, који би чинио биће неког кривичног дела које може да се изврши на вербални начин. Нити је позивао на насиље, нити је пропагирао ускраћивање било ког права припадницима ЛГБТ заједнице, осим оног које им већ не припада по *Устава РС* – право на закључење брака (чл. 62 ст. 2).

Уместо да се држи Уставом одређеног појма дискриминације као правне неједнакости, Повереник се позива на акте који из угла члана 16 *Устава РС* не могу да буду извор права у Републици Србији. Реч је, примера ради, о *Резолуцији о правима човека, сексуалној оријентацији и џендер- идентитету*

Савета УН о правима човека 17/19 од 2011. године, која је у „Мишљењу“ Повереника погрешно навдена као „декларација“ Генералне скупштине УН од 2008. године, усвојена на Савету о правима човека (а не на Генералној скупштини УН) тесном већином гласова (23 је гласало „за“, 3 „уздржано“, 19 „против“, међу којима нпр. Русија). Потом се у „Мишљењу“ наводе *Принципи из Доџакарте* које је израдила група од 29 тзв. експерата из 25 држава и некава изјава Високог комесара за људска права УН, извесне Неви Пилај.

Покушај да се правни основ за ограничавање Уставом загарантованих права једног грађанина Србије пронађе у међународним документима, који нису ратификовани у Народној скупштини РС и у усменим изјавама функционера УН, разлог је не само за смену Повереника, већ и за покретање поступка одузимања дипломе правног факултета ове „експерткиње“, како стоји у њеној службеној биографији.

Да је „експерткиња“ Бранкица Јанковић своје „Мишљење“ позајмила из људскоправашког идеолошког табора показује не само цитирани идеолошки памфлет Зорице Мршчевић, који се нашао међу малобројним изворима права, већ, пре свега, селективно навођење пресуда Европског суда за људска права и арбитрерно тумачење одредаба Устава РС, коме су идеолошки другосрбијански комесари подједнако склони као и њихови претходници из Брзовог Агитпропа.

Тако се у „Мишљењу“ Повереника, примера ради, наводи пресуда против једне ирске посластичарнице која је одбила да послужи хомосексуалце према њиховој жељи, која је неприменљива на случај др Димитријевића, јер он није био у прилици да ускрати ЛГТБ популацији било коју услугу коју могу да добију и други грађани Србије. Православни публициста др Владимир Димитријевић не пече колаче нити филује торте. Насупрот томе, Повереник је морао да навдене оне пресуде Европског суда за људска права које потврђују да међу државама чланицама Савета Европе не постоји јединствени појам моралности, па се појединим државама оставља да одреде садржај и мере којима се штити јавни морал (*Handyside v. the United Kingdom*

од 07.12.1976.; *Müller et autres c. Suisse* од 24.05.1988.). Осим тога, Повереник је морао да цитира оне пресуде Европског суда за људска права које потврђују да међу чланицама Савета Европе не постоји јединствени европски стандард о томе шта може да повреди религиозна осећања других, па су поједине државе сходно својим верским приликама и културолошким традицијама овлашћене да самостално одреде мере заштите религиозних осећања које се потребне ради очувања јавног реда и мира (*Wingrove v. the United Kingdom* од 25.11.1996.; *Otto-Preminger-Institut v. Austria* од 1994.).

Тек из угла овакве праксе Европског суда за људска права постало би јасно да изузетна мера ограничења слободе слободе мисли, вероисповести и изражавања ради очувања „морала демократског друштва“, предвиђена члановима 43 и 46 Устава РС, не би могла да буде примењена против православног публицисте др Владимира Димитријевића, који у својим текстовима изражава традиционалне верске и моралне ставове огромне већине грађана Србије православне, исламске, римокатоличке и јеврејске вероисповести. Управо супротно, драстичној мањини која пропагира идеологију политичког хомосексуализма морало би да буде ограничено право на слободу окупљања из члана 54 Устава РС, јер се на тзв. *прајдовима* простачким, порнографским и богохулним понашањем учесника брутално вређа јавни демократски (=већински) морал и религиозна осећања огромне већине грађана, чиме се на најдиректнији начин угрожава јавни ред и мир.

Међутим, Повереник за заштиту (не)равноправности постоји само зато да би у интересу мањине обесправљивао већину грађана Србије, па стога данас, свакако не случајно, прогоне најактивнијег од нас у заштити хришћанских моралних вредности - др Владимира Димитријевића, а већ сутра сваког неућуталог православног Србина. Све док је тако, установу Повереника за заштиту (не)равноправности не треба третирати као део правног поретка Републике Србије, већ као део привремене колонијалне управе са којом се правно не општи, док се према запосленима у овој и сличним „независним“

органима и телима треба опходити као према слугама метрополе. Јер, право и правду у слободној српској држави можемо поново да васпоставимо само ако успемо да сачувамо и предамо потомству сећање на то ко је, речју кнеза Јанка, „издао пријед и послијед, обрљао образ пред свијетом, похулио вјеру праћедовску, заробио себе у туђина.“

Доц. др Зоран Чворовић
професор Правног факултета
Универзитета у Крагујевцу

Увод пре свих увода

Да унапред кажем: као православни хришћанин, знам да је сваки човек на овом свету саздан по слици и прилици Божјој, и да, ма који грех да чини (а реч „грех“ је од старе наше речи „огрех“, која значи „промашај циља“), он остаје икона Божја, макар и помрачена, и има наду за покајање, које је Господ Исус Христос човечанству даровао Својом смрћу и васкрсењем. Волети грешника, а мрзети грех – основно је становиште православних. О томе Свети Јустин Ћелијски у трећем тому своје Догматике каже: „Основна је еванђелска блавест и јединствена у земаљском свету новина, којом је Нови Завет и на земљи и на небу бесмртно нов: Не убијати грешника због греха; осуђивати грех а волети грешника спасавајући га од греха. Као боголико биће човек је увек несравњено већи од сваког свог греха, па и оног највећег. Пример и доказ? Спаситељев суд о жени грешници, ухваћеној у прељуби: „ни ја те не осуђујем, иди, и одсада више не греш“. Поред свих својих грехова, ти си ипак у суштини боголико биће; иди, и одсада више не греш: јер у боголикој души човековој увек има божанске и богочежњиве силе која покајањем може убити сваки грех и осигурати човеку бесмртност и живот вечни.“(1)

Не сматрам себе бољим од људи који пате од било које страсти, па ни од страсти противприродног блуда. Као што каже Свети цар Давид у псалмима: „Јер ја знам своје безакоње и грех је мој стално преда мном“. Има много оних који се са

својом страшћу (а сексуална страст према истом полу је греховно ропство као и остале врсте блуда, прељубе, преждеравања, пијанства, разних болести зависности) боре и настоје да себе надиђу. Таквима сам брат у борби за преумљење и пресаздање душе на путу ка Богу чистоте и чедности.

Искрено жалим оне који, уместо да у Богу надилазе себе и своје слабости, покушавају да нас убеди да је њихов пример за подражавање. У свом чланку „Геј покрет и борба за признатост“, Слободан Антонић о томе каже: “Кроз везе истоврсних нормативних прекршитеља, наима, настаје једна подзаједница, или још боље контразаједница. Основна норма те подзаједнице конституише се као норма супротна норми заједнице, те тиме фактички постаје контранорма./.../Моја савест тиме није умирена, она ми и даље говори против моје контранорме./.../Ја заправо страсно, очајнички, желим потврду ЦЕЛЕ заједнице, желим потврду СВИХ. А то је могуће једино ако моја контранорма постане нова друштвена норма. Заправо, што осећам веће узнемирење због свог деловања (греха), то ја упорније желим да моја контранорма постане норма за све – да се промене закони, да се „поправи“ језик, да се „очисти“ јавно поље од узнемирујућих критичара, да коначно и деца у школама почну да уче да је моја контранорма од сада истинска норма. Моја амбиција је тотална, јер само тотална потврда може да ућутка ону моћну, стално присутну, дубинску савест. /.../Те норме, које ме тако узнемиравају и које толико желим да променим, и не долазе од друштва које ме окружује. Оне нису „конструкција“, оне нису „конвенција“. Оне су записане – директно у нашим срцима“ (Јев. 8,10; Рим. 2,15)“. У књизи „Моћ и сексуалност“, Антонић, пак, додаје: “Зашто неки људи толико инсистирају на „поштовању“ своје „различитости“, схваћеном као врста хегеловске признатости? Зашто они упорно захтевају да њихово понашање, њихове одлуке, њихови избори, буду „прихваћени“ и „поштовани“ – иако их нико не спречава у тим радњама, само многи човек такво понашање не одобрава, сматрајући га стидним, недоличним? Одговор лежи у *узнемирености* коју производи наша сопствена савест. Без обзира што смо

(правно и друштвено) слободни да радимо то што хоћемо, и што нам те радње свакако причињавају извесно задовољство, ми, у дубини свога срца, знамо да то није у реду. И тај осећај нас истински узнемирава. Нама је потребно *смирење* (reconciliation), а њега најлакше можемо да нађемо само ако добијемо одговарајућу потврду од других. У овој „феноменологији рада савести“, дакле, ми најпре тражимо потврду код оних људи који имају исти проблем, тражимо да нам и они кажу да је са нашим поступцима заправо све у реду.“(2) Тако Антонић.

И да додам: реакције савести оних који сматрају да треба да се поносе својим грехом такође разумем, као и њихову потребу да своје понашање наметну свима, али, наравно, с тим не могу да се сложим.

Поверник за заштиту равноправности у нас је једна жена, госпођа Бранкица Јанковић, коју никад у животу нисам срео, и којој, искрено, желим, као и себи, добро од Бога. Када бих је срео, однос према њој био би нормалан, људски и хришћански. Такав би био и разговор. Бар с моје стране. Верујем и у њену учтивост, наравно.

Међутим, у тексту који следи нећу се бавити ни боголиким потенцијалима грешника којима је могуће покајање – ако га желе, ни Бранкицом Јанковић као личношћу. Ово је одговор на притиске представника идеологије политичког хомосексуализма, и њихове, по службеној дужности, заштитнице која је, на месту на које ју је поставила држава Србија, Поверник за заштиту равноправности. Реч је о начелном, а не личном приступу. И читалац то треба да има у виду.

Уместо увода

Више пута опоменут да одговори на захтев Повереника за заштиту равноправности да се извини због дискриминације LGBTXYZ популације коју је, рече Повереник, извршио својим текстом „У заштиту природне породице“, Владимир Димитријевић приступи и рече:

Пре него што одговорим на захтев Повереника за заштиту равноправности, желео бих да и сам пружим допринос истраживању онога што је Инквизиција звала „херетичким опачинама“, а што се данас зове идеологијом људских и мањинских права. Указао бих на једну опасну песму која се чује са наших ТВ и радио таласа, а којој није посвећено довољно пажње. То је песма „Мрчајевци, моје родно село“ Обрена Пјеговића у извођењу Оливере Катарине.

У песми Обрена Пјеговића, коју пева Оливера Катарина, а под насловом „Мрчајевци, моје родно село“, налазе се стихови који имају озбиљан дискриминаторни потенцијал, због чега би требало да буду предмет цењене повереничке пажње: „На обали, покрај реке наше,/ колибе нам све празне осташе./ Све је мање, скоро сваког дана,/ крај Мораве вредних баштована.// Све је мање воденица,/ удавача, љубљеница,/ па се питам, мила мати,/ ко ће са мном још певати.“

Овде се, на један прикривен, али ништа мање дискриминаторан начин, указује на тобожњу демографску кризу у Србији (Мрчајевци су свакако симбол Србије), а за то се оптужују жене – „удаваче и љубљенице“, које се доводе у везу са „воденицама“ и тиме претварају у предмете патријархалне мушке похоте (јер у воденицама најчешће међу мушкарци, који користе израз „самлети“ за сексуални однос са женом, што се види из приче Бранка Ђопића „Млин поточар“ у збирци „Башта сљезове боје“). Удаваче и љубљенице треба да рађају децу само да би неко могао да пева са Оливером Катарином, што је више него проблематичан став који угрожава право жена да одлучују о свом телу.

Нико, па ни Оливера Катарина, нема право да жене подстиче на рађање, јер оне одлучују о свом телу, чак и ако ембрион није њихово тело, него генетски и на сваки други начин посебна личност. Уосталом, покојни Пјеговић и жива Катарина би морали да се сете једног упозорења наше поверенице, донетог крајем 2017. године: „Србија је према Уставу секуларна држава у којој свако има право да слободно одлучује о рађању деце. Репродуктивна права и слободе спадају у корпус људских права

која се не смеју доводити у питање. Наметање женама рађања као обавезе и патријархалног обрасца као једино прихватљивог, штетно је за цело друштво. Популациона политика, као једна од веома важних политика у свим земљама која се суочавају са великим демографским изазовима, подразумева механизме подстицања рађања, који обухватају жене и мушкарце равноправно, као и бригу о породици и одговорном родитељству. Поштујући аутономију Српске православне цркве и других верских заједница и верска осећања грађана и грађанки Србије, сматрам да говори црквених великодостојника треба да остану у оквиру верских питања и да не прелазе у питања цивилизацијских тековина демократских друштава, међу којима је једно од најважнијих поштовање људских права и слобода. Црква има право да у оквиру својих активности и путем медија, износи своје ставове, али сматрам да су изјаве појединих црквених великодостојника непримерене и нажалост увредљиве према женама и продубљују предрасуде и стереотипе које могу довести до дискриминације. Примећујем да је култура дијалога и даље недовољно развијена и треба подсетити да изношењем ставова у јавном дискурсу доприносимо разумевању и развоју нашег друштва, или пак наносимо штету, закључила је поверница Јанковић.“(3).

Ето, као покорни грађанин из „Данге“ Радоја Домановића, и ја дадох допринос борби против дискриминације и предрасуда.

Прво о формалним разлозима

Нисам, све до сада, одговорио на захтев Повереника (због чега сам и добио опомене) зато што сам хтео да, макар симболично, укажем на првобитни поступак канцеларије, која ми је послала непотпуно мишљење, а затим није одговорила на мој захтев. Ево како је изгледало моје електронско писмо.

„Канцеларији Повереника за заштиту равноправности
Поштовани,

С обзиром да сам, на електронску адресу Покрета Двери, чији сам члан Политичког савета, у формату pdf добио непотпун

документ мишљења Повереника поводом тужбе за дискриминацију упућену на мој рачун од удружења *Да се зна*, као и с обзиром на то да се мишљење Повереника на кратко појавило на званичном сајту истог, а онда уклоњено, што сам утврдио приступањем сајту 5. и 6. августа 2018. године, очекујем да ми у најкраћем року доставите Поверениково мишљење да бих могао да на њега одговорим.

*284-18 Д.С.З. против В. Д. због дискриминације на основу ...
ravnopravnost.gov.rs/284-18-d-s-z-protiv-v-d-zbog-diskriminacije-na-osnovu-seksualne-orijentacije-i-oblasti-javnog-informisanja-i-m...
Nothing Found Here! It seems we can't find what you're looking for.
Perhaps searching can help.*

Новинар *Политике* Гвозден Оташевић је пре мене до целовитог Поверениковог мишљења дошао, али не и ја. Чим ми се господин Оташевић јавио и тражио да одговорим шта мислим тим поводом, ја сам изјаву дао, и он ју је објавио у „Политици“.

Ево текста:

Повереник за заштиту равноправности објавио је јуче мишљење да је др Владимир Димитријевић, текстом „У одбрану природне породице“, објављеним 12. јануара ове године на интернет страници vladimirdimitrijevic.com повредио 12. члан Закона о забрани дискриминације. У државном спису се изриче препорука да Димитријевић на истом месту упути „јавно извињење особама другачије сексуалне оријентације, да се убудуће суздржи од дискриминишућих изјава и да у року од 30 дана обавести повереника о спровођењу ове препоруке” - доноси данашња „Политика” у штампаном издању. Др Димитријевић, професор књижевности у чачанској гимназији и православни мислилац, каже за „Политику” како му „на памет не пада да се извињава ЛГБТ – у”, и у јучерашњој изјави за наш лист наводи: „Као православни хришћанин, у било ком тренутку сам спреман да замолим за опроштај сваког кога сам увредио и ожалостио. Али, наравно, не пада ми на памет да се извињавам због јавно изнетог става о противнородичној идеологији политичког хомосексуализма која се противуставно намеће Србији. Мој став се заснива на ставу Православне Цркве,

изнетом у Основама социјалне концепције РПЦ, где се јасно каже: „Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма“, а утолико пре да се представи као предмет поноса и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма.“

У притужби ДСЗ професору се, иначе, сврстава у грех што је реченим текстом обзнанио да се „Србима уместо комунизма намеће хомосексуализам, под причом о родној равноправности“, да „хомосексуалне везе нису емотивне и да су развратне“, што тужиоци оцењују као посебно увредљиво, те да „не постоје хомосексуалне везе без секса, док се хетеросексуалне везе одржавају и без њега“. (4)

Дакле, нисам скривао свој став, али овај шири, који сад објављујем, оставио сам да чека да бих опоменуо надлежне да у будуће не оклевају кад ономе кога се то тиче треба доставити пуноважни документ на који треба одговорити.

Званично учење Цркве или: опет признајем да тако мислим и говорим

Оптужен сам да сам у свом тексту изнео увредљиве ставове према LGBTXYZ оријентисанима, цитирајући званични документ Руске Православне Цркве „Основи социјалне концепције“. То су ставови утемељени на Светом Предању Цркве од Истока. Да, сваки православни хришћанин (а Руска Црква је изразила став сваког православног хришћанина) сматра да су мушкарац и жена створени да би се у љубави целовито сјединили једно са другим; да се особености полова не своде само на разлике у телесној грађи, и да у палом свету мушкарац и жена могу да се изопаче и престану да буду израз богом (Богом; повереница не зна да се „бог“ пише малим словом ако је у питању пагански бог, рецимо бог Зевс; али монотеистички бог је Бог, и у правопису) дане љубави, изродивши се у испољавање грешне пристрасности палог човека према сопственом ја; да Библија

сведочи о тешкој казни коју је управо због греха мужелаштва Бог послао на житеље (не било које житеље, него житеље Содоме и Гоморе), и да карактеришући морално стање паганског света апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти“ и „развратности“ које скрнавe људско тело; да у савременом друштву дискусије о положају тзв. „полних мањина“ показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост, него као једну од „сексуалних оријентација“ која има једнака права на изражавање и уважавање; да се хомосексуалне тежње лече, као и остале страсти које муче савременог човека, и то постом, молитвом, покајањем, читањем Светог писма и светоотачких дела итд; да Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма; не оспоравајући никоме лична права на живот и на уважавање личног достојанства, Црква сматра да лицима која пропагирају хомосексуални начин живота не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким другим послом везаним за децу и омладину као ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним домовима; да се повремено изопачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол, те та тежња може да има само погубне последице за даљи развој личности; да промена пола посредством хормонског дејства и спровођење хируршког захвата у највећем броју случајева доводи до удвостручења проблема, рађајући унутрашњу кризу“.

То, понављам, није став само Руске Цркве, него и сваког православног. Тако чувени православни теолог и етичар, амерички свештеник др Џон Брек, у својој књизи о биоетичким питањима јасно каже: “Православна Црква *све хомосексуалне радње (чинове) сматра морално грешнима*, јер изврћу природну намену и рад телесних органа, лишени су репродуктивне вредности и представљају пародију на сједињење двоје у „једно тело“. Врло хаотичан карактер масе хомосексуалних контаката појачава њихов доживљај као грешних по суштини, а специфични хомосексуални чиновници (укључујући аналну, орално-гениталну и орално-аналну стимулацију) код већине људи изазивају

природну одвратност и осећај гађења. Ова осећања се огледају и у низу текстова Светог Писма у којима се разобличава хомосексуализам: **1 Мојс. 19, 4-11** (прича о нападу Содомљана на Лотове госте), **3 Мојс. 18, 22** (заповест: „С мушкарцем не лези као са женом; гадно је“) и 20, 13 (одређивање смртне казне за оба учесника у овом вапијућем злочину); **Рим. 1, 26-27** (разобличавање пагана код којих су мушкарци напустили природне односе са женама чинећи уместо тога „срамоту с мушкарцима“) **1 Кор. 6, 9-11** (изузимање од наследника Царства Божијег идолслужитеља, прељубника и „мужеложника“; последњи израз у руској и црквенословенској верзији Новог Завета је калка грчког *arsenokoitai*, што специјално означава мушкарце-хомосексуалце), **1 Тим. 1, 8-11** (подсећање на то да је закон одређен за безаконике и грешнике, укључујући *pornois*, *arsenokoitais* и *andropodistais*, односно „за блуднике, мужеложнике и крадљивце људи“) и **Јуд. 7** (подсећање на неморал и противприродну похоту становника Содома и Гоморе: „који су блудничили и ишли за другим телом“). Уз ове текстове треба додати **5 Мојс. 23, 17** (осуђивање мушке и женске ритуалне проституције у Израиљу) и **1 Сам. 14, 24** и 22, 46 (убрајање мушке ритуалне проституције у „гадост“ пред Богом).

Занимљиви су напори које улажу неки проучаваоци Светог Писма и други аутори како би доказали да се наведени текстови не могу сматрати беспоговорном осудом хомосексуализма као таквог. Ови напори су делимично крунисани успехом, али пошто многоме представљају данак „политичкој коректности“ довели су до врло специфичне егзегезе. Тако по њој становници Содома нису криви због „содомије“, већ због кршења традиционалног источњачког гостопримства, прописе Левитске књиге су почели да тумаче као прописе који подразумевају само „ритуалну чистоту“, а разобличавање апостола Павла (**Рим. 1, 26-27**) као оно које је усмерено само против идолслужења и његове неизбежне последице – сластољубља „уопште“. Предлаже нам се да у одговарајућим текстовима 1 Кор. и 1 Тим. видимо осуђивање грчко-римске педерастичке, односно љубави према дечацима и младићима, али не хомосексуализма у целини (притом нисам

наишао ни на један аргумент против *prima facie* осмишљавања Посланице апостола Јуде, 7). Али ако се сви наведени одломци читају у контексту, а посебно у светлости Христовог учења о браку и библијског схватања брачног савеза – нестaje свака сумња у то да осуђују хомосексуалне радње као такве.

Разобличавање хомосексуализма се среће свуда и у светоотачким делима. Тако у „Дидахе“ (Учење дванаесторице апостола) 2:2 читамо: „Не убиј, не чини прељубу, не развраћај децу (*paidophthoreseis*), не одај се блуду.“ Теофил Антиохијски, Климент и Атанасије Александријски, Јован Дамаскин и низ других отаца и црквених писаца осуђују *paidophthoria* (развраћање деце) иако се, уколико неко то жели, њихова сведочанства могу сврстати у оно што се обично назива педофилијом или сексуалним насиљем над децом.

Много категоријније су се у овом смислу изражавали светитељ Василије Велики, а посебно светитељ Јован Златоусти. Седмо правило Василија из његове Прве канонске посланице каже: „Мужеложници и содомити, и убице, и тровачи, и идолопоклоници су достојни исте [односно једнаке] осуде <...> А о примању оних који су се кајали тридесет година (*sic!* – Ј. Б.) због нечистоте коју су починили у незнању није требало ни да сумњамо“. По 62. правилу његове канонске посланице „ономе ко је згрешио с мушким полом време покајања нека се одреди као време за безакоње прељубом“ (односно, за онога ко је крив за телесни однос са мушкарцем одређује се исто време за покајање као и прељубнику). А његово 63. правило додаје: „онима који су нечастиво поступали са стоком <...> нека буде забрањено исто толико времена“. Шездесет прво апостолско правило забрањује да се у клир примају блудници, прељубници и мужеложници: „Ако верни [односно верник] буде оптужен за прељубу или друго забрањено дело (подразумевају се хомосексуалне радње – Ј. Б.) и ако буде разобличен, нека се не уводи у клир“.

Најстрожи изгледа став Јована Златоустог, посебно у његовој 1. и 4. беседи на Посланицу Римљанима. Хомосексуално понашање је овде названо „необичном суманутошћу“, противприродном

страшћу којој се одају они који су заборавили Бога: „Шта рећи о овом безумљу које је толико горе од блуда да се ни изрећи не може...“ По Златоустом оно срозава човека много испод животиња. “ Тако каже свештеник Јован Брек.

Још о ставу Цркве

Све оно што сам изнао није МОЈ СТАВ, него УЧЕЊЕ ЦРКВЕ против које се покрет политичких хомосексуалаца бори. Рецимо, у октобру 2013, митрополит Амфилохије је, поводом организовања параде дотичних, писао властима у Црној Гори: “Пишем ово отворено писмо како вама у Црној Гори, тако и свима заговорницима вашег начина живљења у Европи и свијету, са дубоком забринутостћу али и одговорношћу, пред Богом и људима. На првом мјесту, да бих образложио свој назив тзв. „параде поноса“, желим да истакнем да у свјетлости Христове науке и еванђелског морала – свако створење, а поготово човјек, било који човјек, представља светињу над светињама. То са разлога што је сваки човјек, по својој природи и по свом призивању – боголико биће, биће створено по Божјем лику. Зато онај који би презрео човјека, па и највећег грјешника и злочинца, презире Бога који га је створио. Древни хришћански пустињак изражава следећим ријечима непролазну истину: „Видио си брата свога (а сваки човјек нам је брат и вјечни сабрат) – видио си Бога свога“. А Свети Јован Богослов каже: „Ко не љуби брата остаје у смрти.“ И још више: „Ако ко рече: Љубим Бога, а мрзи брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега којега види, како може љубити Бога, којега не види.“

Међутим, љубити и истински поштовати човјека, не значи љубити гријех, зло, злочинство, помраченост, нечовјечност у човјеку, бити незаинтересован за човјека – којим путем човјек ходи: путем живота или путем смрти (трећи пут за човјека не постоји). **Гријех** значи злоупотребу људске природе и природе уопште и њено лишавање дара напредовања ка бољем и савршенијем, ход ка смрти. Ријеч Христова жени грјешници коју су тражили да буде каменована због гријеха: „Иди и ја те

не осуђујем, али више не гријеши“, представља непролазно морално правило истинског човјекољубља, које разликује грјешника од гријеха: грјешника, као божанску икону вољети вјечном љубављу, али се борити против гријеха, то јест против свега онога, у себи и у другима, што рашчовјечује човјека и одводи га у земљу недођију; што га отуђује од његове богодане човјечности и вјечне сврсисходности његовог постојања. Проглашавање гријеха за врлину и право, нечовјечности за човјечност, зла за добро, човјекомржње за човјекољубље – то прати човјека кроз сву његову историју. То подметање рога за свијећу, проглашавање гријеха за врлину, дубље човјекомржње за човјекољубље, господо и вјечна сабраћо, очевидно, својствено је и вама, нарочито вашим учитељима. Јер упорно проглашавање сваког отпора против неприродног блуда, (а то јесте педерастичност, мужеложништво, гејство), као и било ког другог гријеха, за хомофобију, шта је друго до обмањивање себе самих и других и продавање рога за свијећу? Грјехољубље, похотољубље, самољубље, среброљубље, властољубље – одувјек су били и остали – уништавање истинске човјечности у човјеку, мржња против човјека. Проглашавати страх од гријеха, грјехофобију за хомофобију, значи не знати шта је човјек, поистовјећивати моралну посуновраћеност за врлину, човјека грјешника са гријехом. Плод тога? – Средњовјековна инквизиција, крваве револуције, стварање „нових поредака“ хитлеровских, бољшевичких и иних („сексуална револуција“ друге половине XX вијека, гледана са тачке гледишта вјечне човјечности и непролазног смисла људског живота – изданак је из тог истог античовјечног коријена). Богонадахнута пак ријеч Апостола народâ Павла: „Не варајте се, ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубници, ни рукоблудници, ни мужеложници, ни лакомци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи, неће наслиједити Царство Божије“ (1 Кор. 6, 9-10), – представља не хомофобију него истинито човјекољубље, указање на све оно што обезображује и разара човјека.

Човјек је биће које рађа слобода и које рађа за слободу, а не за робовање нагонима и пролазним стихијама овога свијета. Као

такав човјек је биће не само рађано за слободу и за задобијање слободе, него и биће призвано да управља и господари собом и свеукупном творевином, да себе и сву творевину „ослободи од робовања пропадљивости на слободу славе Божије“ (Рм. 8, 21). Тако схваћен човјек па чак и природа човјекова и њени закони (а камоли њена злоупотреба) не представљају мјеру и коначну сврху човјековог постојања. Оно што је уграђено у човјекову природу, природу мушког и женског, није сврха само себи него представља квасац и могућност узајамног усавршавања, рађања, умножавања и ка бољем напредовања рода људског. Да би то остварила, свеукупна природа, па и људска, очекује да буде употребљена на прави начин, а не злоупотребљена. Отуда сва људска култура и цивилизација, све што је човјек истински добро створио и урадио, плод је не само очувања природног поретка ствари, него представља укроћивање, усавршавање, преобликовање природе, њено ослобађање од нагона и нужности и тиме задобијање слободе и остваривање њених богоданих могућности.

Један од основних нагона човјекових јесте полни нагон, боље и прикладније речено, „дјетородни нагон“. Свеукупно религијско и дубље искуство човјеково, нарочито искуство Цркве Божије, као дубоког зналца људске природе, захтијева не робовање овом или било ком другом нагону, него укроћивање, преображавање, васпитавање, усмјеравање ка ослобађању од нагонности (насиља), ради остваривања њеног дубљег смисла и циља, како би се човјек ослободио од робовања било каквој принуди, а изнад свега од робовања смрти и пролазности. Тако, укроћивање и господарење дјетородним нагоном, његова правремена употреба, ослобађа га од бесловесности и усмјерава на плодност и родност, на богодану употребу, којом се задобија и стиче љубав и плодотворно општење са другим бићем, као прекус вјечне божанске Љубави и бесмртног човјековог заједништва у њедрима живог Бога Љубави.

Све што постоји, постоји да би постало савршеније и да би донијело плода. Дрво које не доноси плода, сијече се и у огањ баца. Управо ради задобијања истинске љубави и слободе

људског бића (духовне и тјелесне) и плодности и плодотворности човјека, Црква Христова (а и свеукупно религијско и научно човјеково искуство), непрекидно позива на укроћење и господарење човјековим нагонима. Зато она постојано призива на привремено уздржање од полних односа (јабука и сваки плод се једе кад сазрије а никад незрео и зелен), на уздржање, како прије брака, и мимо брака, тако и на чување светиње брака, рађањем дјеце и цјеломудреношћу његовом. Утолико прије, свељудски морални код, а посебно Црква Божја својим бићем и свједочењем противи се противприродном, бесловесном и јаловом распаљивању мушког на мушко, женског на женско. То је уствари позив не на мржњу човјека, него на остваривање истинске љубави, заједништва и човјекољубља; позив на истинску слободу људског бића (истинска је само ако је вјечна и бесмртна) и на подвиг човјековог ослобађања од свега онога што га чини робом нужности, смрти и ништавила.

Из одговорности за себе, за вас, за дјецу свијета и будућност човјекову осјећам обавезу да поновим ријечи знамените Габријеле Куби: савремена тзв. „сексуална револуција“ (геј парадери представљају њену авангарду), представља „уништење слободе у име слободе“. Данашња „сексуална слобода“ води уствари поробљавању човјека нагонима. Ми живимо у времену афирмације нагонског тоталитаризма, а ваше параде су јавни манифест и пропаганда тог тоталитаризма. Ова „револуција“ новог (прастарог) паганског тоталитаризма бесловесних нагона, обесмишљује светињу љубави и брака, разара и обесмишљује породицу, основну ћелију људске заједнице. У име задовољења нагонске полне жеље она претвара брачну заједницу у хибрид, материну женину утробу из радионице живота у радионицу смрти, мушкарца створеног да буде сијач сјемена за нова бесмртна бића и умножење људског рода – у просипатеља мртве сперме, која се од клице живота претвара у клицу трулежи и смрти. Кроз ову „револуцију“, нарочито кроз гејство, све функционише „природно“ али јалово. Гејством не само што се онемогућује остваривање сврсисходности уткане у природу мушког и женског, него долази до посуновраћења

саме људске природе: женско није женско, мушко није мушко. Мужелoштво (гејство) води самоуништењу, самоубиству, не само појединца него – човјечанства. Оно је „поклоњење тијелу и крви“, обоготворење „похоте плоти, похоте очију и гордости живота“, заборав „да свијет пролази и похота његова“.

Ако је полна страст, нагонска похотљивост, у овом случају и посуновраћена, „урођено“ право једне врсте људи, зашто би било забрањено родоскрвњење, инцест, а уз то и полно општење оца са сином, мајке са ћерком? Зашто би била забрањена педофилија? Уосталом, нису ли данас порнографија и њене настраности, од хомосексуализма до педофилије постали најуноснији бизнис који се мјери милијардама? На основу чињеница се тврди да је тридесет пет посто свих преузимања на Интернету порнографија и да најбрже расте тржиште са дјечјим порнографским филмовима. Говори се о најмање око два милиона дјеце која се нуде на Интернету или су приказана у сексуалном насиљу. Овај духовни отров његовања нагона, разврата и свих полних настраности од малих ногу, зар није неупоредиво заразнији и дугорочно опаснији за цјелосно људско здравље од било које дроге и затроване хране?

Ова „глобална сексуална револуција“ утолико је нечовјечнија, да не кажемо, демонскија и опаснија, уколико иза ње стоје свјетске организације с огромним финансијским зарадама и средствима којима финансирају добро плаћене активисте овог нагонског глобалног тоталитаризма моралне деструкције и примитивизма најгоре врсте. Тако бива и са тзв. „парадом поноса“ код нас и у свијету. Да није добрих пара и финансија од европских педерских друштава и појединаца, зар би било могуће њихово организовање? Сваком иоле здравомислећем човјеку данас, јасно је да се задовољењем два нагона, моћници труде да усреће и усмјере људско друштво: нагоном властољубља – саможивог и користољубивог господарења земаљским добрима, људима и народима и нагоном сластољубља – уздизањем хедонизма на пиједестал божанства. То је уствари повампирење оног древног римског начела живљења – „хљеба и игара“, због кога је пропао не само Стари Рим, него

и све досадашње цивилизације, које су завршиле том и таквом моралном декаденцијом и изгубљеношћу дубљег смисла живота. И као што „човјекоубица од искони“ узима на себе образину Бога („постаћете као богови“), тако и дубински презир праве вјечне човјечности узима на себе образину борбе за људска права, борбе против „хомофобије“ и сл. На помолу је и на дјелу тоталитаризам бесловесног хедонизма, а тиме и негирање свеукупног људског, првјенствено сверелигијског, а изнад свега хришћанског моралног кода и опита. Дарвинистичко-марксистичко схватање човјека, људске природе и смисла, није се усуђивало да изведе коначне закључке својих основних ставова и премиса. Чувало је, у битним стварима, моралне основе начина људског живљења, без обзира на свој друштвено-социјални тоталитаризам. Овај нови хедонистички тоталитаризам, који своди живот на онострано, на **похот** и **памет**, људску похот и људску памет, лишава човјека и човјечанство, што је од свега најстрашније, осјећања **гријеха** и **стида** (а стид, по Тарковском, спасава свијет), а тиме могућности и потребе покајања; наступа са тачке гледишта аморалности, с оне стране добра и зла. „Закон му је што му срце жуди“ (Његош), „што не жуди“ – у људска правила живљења и права – „не пише“.

Велика, многољудна, многонационална и многорелигијска Русија, чувајући свој изворни морални код, здравље своје дјеце и своју будућност, управо због поштовања људских права и моралних права огромне већине становништва, забранила је (кажу на сто година) јавну парадну пропаганду гријеха и бестидности. То је учинила и Србија из бојазни да не дође (као што се то већ раније догодило) до ерупције десктрукције и уличних сукоба које овакве параде изазивају. Власт у Црној Гори се очевидно налази под притиском европских педерских лобија који користе потребу Црне Горе за европским интеграцијама, а с друге стране она познаје виолентност свога народа и његову укоријењеност у исконским моралним вриједностима, па јој није нимало лако. Зато се и обраћам овим писмом, са љубављу и бригом, као наследник Св. Петра Цетињског, вама својој дјечи и браћи по људском звању и вјечном призивању. Надам се, прво, да ово што вам пишем,

нећете схватити као знак било какве мржње или презира према вама, као светим иконама Божјим. Овдје је само подсјећање и себе и вас и других, на вјечно човјеково достојанство и право на истинску човјечност као и на начин како се она задобија и остварује. Вама и мени и свима људима је „све слободно, али није све на корист“. Задобијање својих правих или лажних права, мора бити утемељено на поштовању права других. Пропагирање својих права на овај начин, гажењем моралног осјећања огромне већине људи, изазива ни од кога жељене последице, поразне како за вас, тако и за друштво, државу, увећава мржњу, немире, несрећу, насиље. Увјерен сам да сте и сами свјесни да и само називање ових парада – „парадама поноса“ скрива код оних који су их тако назвали бјекство од сопствене дубље личне трагике, бјекство од своје унутарње расцијепљености и несигурности. Било како било, Црна Гора има на претек својих диоба, свога сиромаштва, својих невоља. Зар је потребно да је и ви преоптерећујете својом муком и несрећом, за себе битно ништа не добијајући, а газећи по савјестима огромне већине своје браће? Зар је добро да вама манипулишу, Црном Гором и њеном слободом и достојанством, идеолошки интереси разних европских лобија који представљају све друго осим оне истинске и праве хришћанске Европе коју подржавамо и којој стремимо? Црногорци су одувјек били против тоталитаризма сваке врсте, па и против пропаганде овог типа моралног тоталитаризма. Зато, браћо, на вријеме размислите, не стварајте парадама бестидности невољу и себи и другима. Од свега би било најбоље: стати отвореном савјешћу пред Светог Петра Цетињскога и Светог Василија Острошког. Само оно што буде имало њихов благослов на себи било би и биће истинско добро, право и правда, за вас, за све нас, и за све људе.“(5)

Оно што је изнео у свом тексту митрополит Амфилохије, то мислим не само ја, него сваки православни хришћанин.

И ово признајем.

Повереник каже да Димитријевић у делу *текста под насловом „Став јавног делатника“* наводи да своја политичка уверења заснива на јасном ставу о породици због чега као члан

Српског покрета Двери, подржава Породичну повељу Србије чији текст је навео у целини. Ја нисам навео да сам члан Двери, него члан Политичког савета Српског покрета Двери (као нестраначка личност која подржава основне правце политичког деловања Покрета).

Кад је Димитријевић у питању, повереник тврди да дотични сматра да је нападнут због својих верских и политичких убеђења гарантованих Уставом; да када говори о хомосексуализму, мисли на идеологију политичког хомосексуализма, а не на опредељење појединаца, и да као православни хришћанин има право на свој поглед на свет; да се његова одбрана породице темељи на хришћанским ставовима, да је политички хомосексуализам противпородично становиште чији је циљ разарање темеља друштва зарад тријумфа канцер-капитализма; да се уместо радничких права, која су погажена и укинута, проглашавају права политичких хомосексуалаца; да је један од разлога његове борбе против политичког хомосексуализма, настојање да се деца и омладина сачувају од идеолошке пропаганде коју овај покрет намеће; да је главни циљ политичког хомосексуализма, уништење природне породице; да су „тужибабе“ из удружења „Д.С.З“ изместиле из контекста речи Бранислава Вујића, које је цитирао. Да им је засметало што Вујић заступа тезу да ЛГБТ парове не можемо да третирамо као равноправне, при чему реч „равноправно“ нису ставили под наводнике. Појашњења ради, наводници су стављени да би се указало на чињеницу да у питању није истинска равноправност, него тежња политичких хомосексуалаца да почну да доминирају у друштву; да су подносиоци притужбе, које назива „неписмењацима“ заговорници радикалног феминизма, који је имао више фаза. Најпре је тражио да се полови изједначе у правима, од активног и пасивног бирачког права до права на запошљавање, што је, како наводи, „могло да се разуме“; да је њихова основна идеја да је биолошки пол неважан, а да је битан „гендер“ кога наше феминисткиње преводе као род; да није вређао „никакве трансродне особе“ већ да је показао да је идеологија родног феминизма, према којој је род друштвена конструкција а не пре свега плод биолошких

датости пола, једна јефтина квазинаучна „жвака за простака“; да политика „родне равноправности“ има за последицу одумирање народа; да поручује Миши Ђурковићу да није сам и да послуша песму “As long as there is one hundred“ у којој је реч о борби Шкота против енглеског завојевача краља Едварда, (1320. година) против кога су устали краљ Роберт Брус и велики јунак Виљем Волас, кога тумачи Мел Гибсон у филму „Храбро срце“ и који, док га черече, узвикује реч „Слобода!“

И с овим се слажем. Суштински је препричано оно што сам рекао. И још ћу, ако Бог да, о томе говорити и писати. Политички хомосексуалци су се у Србији размахали: не само да парадирaju улицама Београда, него се, упорно, на тим парадама ругају србском народу и његовим традицијама. (6) Подржава их челница Владе ове јадне и у колонију претворене земље, Ана Брнабић, и сама политичка хомосексуалка (не тиче ме се њена приватност, него њен јавни ангажман на рушењу породичне Србије.) И зато овај одговор.

Да ли иза тога стоји наука?

Повереник за заштиту равноправности износи да је питање „сексуалне оријентације“ у савременој науци давно решено. Као, сва наука то зна. Да чујемо ову „проверену“ премудрост: „Затим, у вези са наводним „лечењем хомосексуалности“, треба рећи да свако има право на своја уверења, па и да у лечењу радије приступи верским ритуалима него медицинским достигнућима, у оној мери у којој се таква пракса односи на њих и не дира у права других. Ипак, стављати особе другачије сексуалне оријентације у било какав контекст болести и ненормалности, дискриминаторно је и дубоко узнемиравајуће за суграђане чије се потребе и капацитети за емотивно-сексуалним партнерским односом ни у чему не разликују од потреба и капацитета хетеросексуалних особа. Наиме, кроз историју су постојали покушаји „лечења“ хомосексуалности и то неретко суровим методама које нису давале никакве резултате. Лезбејке су подвргаване хистеректомији и терапији инјекција естрогена, док су геј мушкарци подвргавани кастрацији и електрошоковима. Научна заједница данас, хомосексуалност не сматра менталним

поремећајем већ варијететом сексуалне оријентације. Такође, треба имати у виду и да је Светска здравствена организација уклонила категорију „поремећај родног идентитета“, и предложила нову категорију „родна инконгуренција (неусклађеност) под поглављем 6 – стања повезана са сексуалним здрављем.“

Прво да видимо шта озбиљни научници заиста кажу. У преводу др Немање Зарића доносимо текст др Џефрија Сатиновера који јасно казује о чему је реч.

„Геј ген?“

Многи лаици верују да је хомосексуалност део човекове личности од момента зачећа. Такозвана “генетска теорија” настанка хомосексуализма, која тврди да је непроменљива, активно се пропагира од стране геј активиста и многих медија. Да ли је хомосексуалност заиста урођени и нормални варијетет људске природе?

Није. Не постоји доказ да је хомосексуалност генетски одређена, нити постоји истраживач који то тврди. Тако нешто се може чути само од стране медија, односно у ситуацијама када великим речима треба убедити јавност у очигледну неистину.

Јула 1993. године, престижни истраживачки журнал Science је објавио студију Дина Хамера (Dean Hamer) у којој се тврди да је могуће да постоји ген за хомосексуалност. Изгледало је као да је овај истраживач на самој граници да докаже да је ова појава урођена, генетска и самим тим *непроменљиви* варијетет људске природе. Недуго потом, Национални јавни радио (National Public Radio) је на сва звона објавио ове резултате. Недељна штампа је на насловној страни објављивала вест типа “Геј ген?”. Вол стрит журнал (Wall Street Journal) је објавио: “Истраживачи указују на геј ген... Нормални варијетет.”

Наравно, у оквиру извештаја су навођени одређени научни подаци, али те податке је могао да разуме само квалификовани стручњак. Већи део јавности је био наведен да поверује да су хомосексуалци “рођени такви.”

Да би се разумела права истина, неопходно је најпре да се упознамо са мало познатим чињеницама из бихејвиоралне генетике.

Дин Хамер и његове колеге су спровели уобичајено истраживање које се примењује при испитивању везе између понашања и генетске предиспозиције за такво понашање. Они су установили образац понашања који постоји у породицама, након чега су:

а) Трагали за хромозомским варијететом у генетском материјалу породице;

б) Установили да ли је тај варијетет учесталији у породицама са одговарајућим обрасцем (облицима) понашања.

За лаика је битно да зна да корелација, или однос између генетске структуре и обрасца понашања значи да је управо тај образац понашања, а не неки други, одређен управо генетским предиспозицијама, или простије речено, да је наслеђен. Чињеница је међутим, да се та корелација ни у ком случају не може прецизно одредити, јер практично не постоји ни један образац понашања који није одређен безбројним корелацијама, како наслеђеним, тако и стеченим.

Пре него што размотримо детаље, ево шта су озбиљни научници рекли поводом ових истраживања.

„Научници су стално тврдили да су одговарајући гени одговорни за облике (обрасце) човековог понашања, само да би на крају сами себе порекли. Нажалост, веома је тешко доћи до доказа да су специфични гени одговорни за сложено људско понашање”, тврди др Џоел Гелернтер (dr Joel Gelernter) са Универзитета Јејл.

Двојица америчких истраживача су недавно објавили студију којом доказују да, у ситуацији када је један близанац хомосексуалац, и други ће такође постати хомосексуалац, у нешто мало мање од 50%. Стога су они закључили да је хомосексуалност генетски одређена. Друга двојица генетичара, од којих је један челни човек највеће установе за генетска истраживања у Америци, а други професор са Харварда, о истој студији кажу:

“Док су аутори протумачили своје резултате као доказ за постојање генетске базе хомосексуализма, ми сматрамо да ти подаци у ствари представљају чврсте доказе о утицају околине.”

Аутор чланака о генетици и понашању и специјалном издању журнала Science говори о научном признавању чињенице да околина итекако утиче на развој хомосексуалности. Он наводи следеће: "...интеракција измађу гена и утицаја околине је много јача од наводних *агресивних и интелигентних гена* о којима се пише у штампи. Подаци истраживања стално показују да, поред утицаја гена, увек постоји огроман утицај негенетских чинилаца."

Када се "истраживачи" хомосексуалности обраћају јавности, њихове изјаве су често грандиозне и преувеличавајуће. Када говоре стручној јавности, много су обазривији. Истраживач "геј гена" Дин Хамер је упитан од стране часописа Scientific American да ли је хомосексуалност утемељена само у биологији. Он је одговорио следеће: "Апсолутно није. Из близаначких студија смо сазнали да преко половине варијетета у сексуалној оријентацији *није наслеђено*. Наше студије покушавају да одреде генетске факторе, а не да негирају психосоцијалне."

Међутим, њихове изјаве су увек тако комплексне да шира јавности никада није у стању да их у потпуности разуме. Када кажу да је веома тешко одредити како се наслеђује сексуална оријентација, они у ствари кажу да ни они сами не могу правилно протумачити сопствене резултате, јер се сексуална склоност не наслеђује на начин на који се, нпр. наслеђује боја очију.

Медији не разумеју научни речник. Научни језик једноставно није разумљив лаицима, па самим тим није занимљив нити погодан за вечерње вести, па не чуди када се у новинама појави наслов типа "Хомосексуалци се рађају, они се не стварају."

Постоје само два главна принципа који се морају пажљиво разумети да бисмо били у могућности да прозремо неправилности ових истраживања.

1. *Наследно* не значи *наслеђено*.

2. Генетска истраживања која су искрена ће истраживати само оне обрасце који су *директно наслеђени*.

Скоро свака човекова карактеристика је у значајној мери наследна, али јако мало особина је директно наслеђено, у смислу

висине или боје очију. Наслеђено значи “директно одређено генима”, са мало или нимало утицаја фактора околине.

Пример: како “доказати” да се кошаркаши рађају као такви

Рецимо да имате неки политички или економски разлог да докажете постојање “кошаркашког гена” који је одговоран за раст и развијање кошаркаша. Користићете исте методе као и за доказивање “геј гена”, као што су близаначке студије, дисекције мозга и генетска истраживања.

Фаза 1: близаначке студије

Основна идеја у близаначким студијама је да докажете да ће две особе у великој мери имати исте особине што су генетски сличнији.

Дакле, идентификоваћете групе близанаца у којима је макар један кошаркаш. Вероватно ћете открити да ће његов брат, статистички гледано, такође бити кошаркаш. За даља поређења мораћете да направите посебне групе једнојајчаних и двојајчаних близанаца. Затим ћете одредити степен наследности, и открићете да је он висок, као и код истраживања хомосексуалности. На крају ћете новинару рећи: “*Наше истраживање показује да је склоност ка игрању кошарке наследна.*” (И нећете погрешити, јер сте рекли наследна, а не наслеђена. Мало људи зна ову разлику, због чега је и битно да се она разуме!). У новинама ће писати: “*Нова истраживања показује да се склоност ка игрању кошарке наслеђује. Кошаркаши се дакле рађају!*” Нико, сем озбиљних научника, неће приметити ову разлику.

Фаза 2: дисекција мозга

Затим ћете приступити истраживању мозга. Слично као у познатој ЛеВејовој студији у којој су мерени делови хипоталамуса, Ваше колеге ће извршити серију аутопсија мозга људи који су били кошаркаши. Исто тако, извршићете и аутопсије мозга оних људи који се нису бавили кошарком, који ће Вам бити контролна група. Резултати ће бити отприлике овакви:

“Одређени делови мозга, за које смо мислили да имају везе са играњем кошарке, су развијенији код кошаркаша у односу на људе из контролне групе.”

У медијима ће се појавити следећи “закључак”: “Јасно је да човек не може просто да бира да ли жели да игра кошарку. Не само да је играње кошарке чешиће у неким породицама, већ су и мозгови играча другачији.”

Ви, као научник, наравно да знате да се мозак временом и са употребом драматично мења. Делови мозга који су одговорни за одређене активности, као што је играње кошарке, временом ће се сигурно стално развијати.

Ви, такође као научник, нећете лагати да је ово није истина (мада Вас вероватно нико неће ни питати о томе!), али сигурно да нећете ни сами да изнесете ове чињенице, јер могу да нашкоде Вашем истраживању.

Фаза 3: генетска испитивања

На крају, Ви ћете наћи неколико породица кошаркаша и упоредити их са породицама у којима нема кошаркаша. Имате неки осећај да се неки од многобројних гена везаних за играње кошарке (као што су они који одређују висину играча, конституцију, или брзе рефлексе) наћи на X хромозому.

Нећете рећи да су ови гени узрок за стварање играча кошарке, јер би таква тврдња била научно неодржива, али ћете зато казати су они *асоцирани* са стварањем играча. Наравно, јавност ће мислити да су речи *узрок* и *асоцијација* синоними, јер ће их медији тако представити.

Након неколико неуспелих покушаја, сасвим сигурно ћете убедити јавност да се у породицама кошаркаша увек јавља један одређени ген или сет гена.

Са малом помоћи медија

Пошто имате симпатизере у неким медијским кућама, редовно сте их обавештавали о свом истраживању. С обзиром

да они имају сталну потребу да у нешто убеђују људе, врло брзо ће се чути вест типа: “Истраживачи на путу да пронађу кошаркашки ген”, или само “Кошаркашки ген?”.

Шта није у реду са овим сценаријом? Једноставно је: наравно да је играње кошарке везано за одређене гене; али ти гени су одговорни за развој мишићне снаге, висине, брзине кретања, брзине рефлекса, покретљивости тела итд. Ове особине су наслеђене. Ове особине чине могућим да неко, ако то жели, постане кошаркаш.

Паралела са хомосексуалношћу је јасна. Наслеђене особине које су чешће међу хомосексуалцима су велика склоност ка анксиозности, стидљивости, осетљивости, интелигенција и естетске склоности. Али све ово су шпекулације. До дана данашњег, истраживачи нису успели да идентификују ове особине са научном строгошћу.

Велика већина поштованих научника данас сматра да се хомосексуалност развија као комбинација психолошких, социјалних и биолошких фактора./.../Као што смо видели, не постоји доказ да се хомосексуализам наслеђује. Овакве изјаве не могу проћи незапажено у научним круговима, али су медијски врло прихватљиве, јер привлаче много пажње јавности и подижу тираж.“

Тако Џефри Сатиновер.

А ево и извода из анализе др Немање Зарића:

„Прво, и можда најпознатије, било је чувено истраживање Симона ЛеВеја. Резултате тог истраживања он је објавио 1991. године. ЛеВеј је на обдукцијама испитивао специфични регион у мозгу, тзв. интерстицијална једра предњег хипоталамуса (INAH) три групе људи: жена, мушкараца који су наводно били хетеросексуалци и хомосексуалаца. Он је открио да су групе ових неурона код хомосексуалаца исте величине као код жена, и да су истовремено значајно мањи него код хетеросексуалаца. Тврдио је да су једра у INAH 3 више него двоструко већи код хетеросексуалаца него код жена, али и да су такође више него двоструко већа код хетеросексуалаца него код хомосексуалаца. На основу ових налаза он је закључио да сексуална оријентација има биолошки

супстрат, односно да је одређена наследним факторима. У чему је ЛеВеј погрешно? Најпре, методологија његовог научног рада је била погрешна. Његова студија није никада успешно поновљена, односно студију није била могуће репродуковати. Покушане су сличне студије, али идентични резултати нису постигнути. Даље, свих 19 хомосексуалаца укључених у студију су умрли од компликација стеченог синдрома имундефицијенције (СИДА). Доказано је да у СИДИ постоје снижени нивои тестостерона, па се може очекивати да оболели имају смањене INAH управо због нижег нивоа овог хормона. Такође, приликом израде сваког научног рада постоје одређене контроле и стандарди. ЛеВеј није поседовао потпуне здравствене картоне појединаца укључених у ову студију. Стога је он био приморан да претпостави да је сексуална оријентација хетеросексуалне групе, који нису умрли од компликација СИДЕ, заиста хетеросексуална. Такође, није била позната ни сексуална оријентација испитиване групе жена. Сам ЛеВеј је признао: „Важно је нагласити шта нисам открио. Нисам открио да је хомосексуалност генетски одређена, нити сам открио генетски узрок који ствара гејеве. Нисам показао да се гејеве такви рађају, што је најчешћа грешка у интерпретацији мог рада. Нити сам лоцирао геј центар у мозгу“. Шта је заправо ЛеВеј открио? Ништа. Он није посматрао суптилне разлике између група. Када је су појединци унутар група независно посматрани, није постојала статистички значајна разлика; само када су целе групе поређене, појавиле су се разлике. Неки истраживачи сматрају да је оно што је ЛеВеј открио заправо *резултат* претходног понашања, а не узрок *самом* понашању. Марк Бридлав, истраживач са Универзитета Беркли у Калифорнији је у свом раду описивао како сексуално понашање утиче на мозак. Он коментарише: „Ови резултати нам дају доказ да сексуално искуство може да промени структуру мозга, као што то могу и гени... могуће је да разлике у сексуалном понашању узрокују (пре неголи да су узрокована) промене у мозгу“.

Мајкл Бејли и Ричард Пилард, истраживачи са Медицинског факултета Универзитета у Бостону и Northwestern универзитета, су спровели испитивање које је укључивало 56 парова

идентичних близанаца (монозиготних, једнојајчаних), 54 пара различитих близанаца (дизиготних, двојајчаних), 142. браће од близанаца и 57 парова усвојене браће хомосексуалаца. Желели су да открију да ли се хомосексуалност преноси у породици, или узрок хомосексуалности треба тражити у утицају фактора околине. Они су објавили следеће резултате: 52% монозиготних близанаца су хомосексуалци; 22% дизиготних близанаца су такође хомосексуалци; 11% усвојене браће хомосексуалаца су такође хомосексуалци; 9,2% рођене браће хомосексуалних близанаца су такође хомосексуалци.

Шта није у реду са овим истраживањем које се иначе сматра темељним у испитивању генетског порекла хомосексуалности? Пре свега, најупадљивија је чињеница да, ако геј ген заиста постоји, онда би свих 100% идентичних близанаца морали да буду хомосексуалци. Ипак, у скоро половини случајева, један брат није био хомосексуалац. Такође учесталост је веома слична код рођене и усвојене браће хомосексуалних близанаца (9,2% и 11%). Како је приметио Нил Риш: „Учесталост је слична код биолошке и усвојене браће. Ова опсервација сугерише да не постоји генетска компонента, већ да је у питању компонента утицаја околине која постоји унутар породице“.

Још један фактор који озбиљно доводи у питање валидност резултата овог истраживања је методологија примењена приликом израде. Наиме, аутори нису направили рандомизирану студију (што значи да им је узорак испитаника био изабран методом случајности, што је исправно у једном научном истраживању). Они су регрутовали учеснике испитивања путем огласа постављеним у хомосексуалним штампаним средствима информисања. Методологија се стога доводи у питање обзиром на мотиве читалаца тих публикација.

Када се научно посматрају, близаначке студије нису успеле да докажу постојање геј гена.

Јула 1993. године, престижни истраживачки журнал Science је објавио студију Дина Хамера (Dean Hamer) у којој се тврди да је могуће да постоји ген за хомосексуалност. Изгледало је као да је овај истраживач на самој граници да докаже да је ова

појава урођена, генетска и самим тим непроменљиви варијетет људске природе. Недуго потом, Национални јавни радио (National Public Radio) је на сва звона објавио ове резултате. Недељна штампа је на насловној страни објављивала вест типа “Геј ген?”. Вол стрит журнал (Wall Street Journal) је објавио: “Истраживачи указују на геј ген... Нормални варијетет.”

Наравно, у оквиру извештаја су навођени одређени стручни подаци, али те податке је могао да разуме само квалификовани стручњак. Већи део јавности је био наведен да поверује да су хомосексуалци “рођени такви.”

Да би се разумела права истина, неопходно је најпре да се упознамо са мало познатим чињеницама из бихејвиоралне генетике.

Дин Хамер и његове колеге су спровели уобичајено истраживање које се примењује при испитивању везе између понашања и генетске предиспозиције за такво понашање. Они су установили образац понашања који постоји у породицама, након чега су:

а) Трагали за хромозомским варијететом у генетском материјалу породице

б) Установили да ли је тај варијетет учесталији у породицама са одговарајућим обрасцем (облицима) понашања.

За лаика је битно да зна да корелација, или однос између генетске структуре и обрасца понашања значи да је управо тај образац понашања, а не неки други, одређен управо генетским предиспозицијама, или простије речено, да је наслеђен. Чињеница је међутим, да се та корелација ни у ком случају не може прецизно одредити, јер практично не постоји ни један образац понашања који није одређен безбројним корелацијама, како наслеђеним, тако и стеченим.

Истраживање је укључивало 114 породица хомосексуалаца. Дин Хамер је прикупио податке од 76 хомосексуалаца и 40 браће хомосексуалаца при истраживању учесталости хомосексуалности међу рођацима геј мушкараца. У многим породицама, хомосексуалци су имали геј рођаке по мајчиној линији. Стога су оно закључили да се ген за хомосексуалност највероватније

налази на X хромозому, који се преноси једино по мајчиној линији. Нашао је следеће: у групи од 40 парова хомосексуалне браће, код 33 је нашао подударни ДНК регион на једном делу X хромозома који се означава q28. Да не би улазили превише у стручне детаље, навешћемо само да су у свом саопштењу изјавили да „њихово истраживање сугерише да је одређени део X хромозома повезан са сексуалном оријентацијом.. сугерисано је да постоји статистички ниво сигурности од преко 99% да је макар један подтип мушке сексуалне оријентације *под утицајем гена.*» Дин Хамер никада није изјавио да је открио геј ген. То су учинили медији.

Један од озбиљних пропуста у овом истраживању лежи у чињеници да истраживачи нису испитали евентуално постојање истоветног региона на X хромозому код хетеросексуалаца унутар породица испитиваних хомосексуалаца. Такође, није понуђено објашњење за недостатак истог региона код осталих 7 парова браће. Ако је геј ген одговоран за хомосексуалност, онда он *неизоставно* мора бити присутан код свих хомосексуалаца. Џорџ Рајс је са својим колегама поновио истраживање q28 региона на X хромозому и закључио да „*њихови резултати не подржавају да гени на X хромозому стоје у основи хомосексуалности.*“ (7)

Дакле, Повереник за заштиту равноправности треба да зна: озбиљна наука не доказује никакву генетску основу хомосексуалности.

Што се лечења тиче, оно је могуће без икаквих касапљења и електрошокова. Ко хоће, може да чита причу лекара и психотерапеута(8)

Ко хоће, може да гледа исповести људи који су се, без икаквих електрошкова, ослободили хомосексуалне страсти.(9)

Заиста, доста је обмањивања јавности.

Чиме се бави Повереник за заштиту равноправности?

Бранислав Ристивојевић је редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду. Налазио се на челу

Катедре за кривично право и криминологију, а недавно је постао и декан. Некад је био и народни посланик, шеф посланичког клуба, председник два скупштинска одбора (за законодавство и за правосуђе и државну управу), саветник председника владе. У орвеловској Србији у којој живимо, професор Ристивојевић је, због слободно израженог научног и стручног става, изведен пред Виши суд у Новом Саду. На суд га је бачен одлучним рукама Повереника за равноправност, и жена судија/ судиница/ судијка (бирајте шта вам се свиђа, у складу са новогovorом „родне равноправности“) је донела пресуду: Ристивојевић је крив зато што је својим текстом „Насиље у породици и насиље над пороцицом“, објављеним на сајту *Нове српске политичке мисли*, наводно дискриминисао жене на основу пола и ЛГБТ популацију на основу сексуалне оријентације. Суд је, због тога, «забранио туженом да убудуће у јавним гласилима и другим публикацијама, на скуповима и местима доступним јавности износи ставове којима се омаловажавају жене и припадници/це ЛГБТ популације и подржавају предрасуде према овим друштвеним групама». Туженом је наложено да о свом трошку објави ову пресуду на сајту НСПМ или дневном листу са националним тиражом.

И тако смо се, како би рекао Миша Ђурковић, вратили у 1947. годину.

Тим поводом, потписник ових редова је разговарао са Ристивојевићем, који је врло јасно рекао на чијој страни стоји Повереник за заштиту равноправности, још један фалангиста/ фалангисткиња неолибералног бољшевизма.

Ристивојевић се прво бавио питањем „политичке коректности“. Рекао је: „Политичка коректност је збирни назив за, пореклом америчка, ограничења слободе говора која су створена по узору на оне која су некад постојала у комунизму. Као и друга сродна ограничења, нису успели да је „запате“ у матичној земљи јер она изузетно цени слободу говора, али је успешно пресађена у државе у којима сопствене владе немају снаге да се одупру отровним плодовима Соросевог новоговора. Оно што није довољно добро за Америку изгледа да јесте

за ЕУ, и посредством ње за Србију. Политичка коректност се у суштини своди на механизме самоцензуре или цензуре којима се ограничава шта се може говорити, рећи или саопштити, о чему се може причати, дебатovati, аргументовати и слично. У појмовно родословље политичке коректности посвећене су речи које сликовито оцртавају табу теме савременог политичког система. Неке од тих нових речи и израза већ су постали део језичког арсенала у службеном говору модерних либералних демократија и имају јаку језичку и емотивну тежину. Тако нпр. изрази или речи као што су „људска права“, „толеранција“, „мултиетничко друштво“, „различитост“, постали су део новог дискурса. Дobar део ових израза су нејасни и неодређени, у неким случајевима представљају чак варварско насиље над језиком (нпр. силовање српског да по сваку цену свака именица има женски граматички род), али су звучни и, што је најважније, имају статус посвећеног и самим тим недодирљивог говора. Није ни чудо да их је Гелен, поредећи их са вером, назвао „нова хуманитарна религија“. (10)

Ристивојевић је објаснио каквој религији припада Повереник за заштиту равноправности и иже с њим: „Заиста, политичка коректност је током времена постала тако снажна да је устоличена у једну врсту цивилне религије Европске Уније, а ова у неку врсту секуларне теократије. Она се од заједнице држава истих интереса, која је некад можда и имала морално право да се назове либералном демократијом, претворила у нарочиту врсту верско-политичког парасистема. Њена религија исповеда безусловно и беспоговорно веровање у мит о ЕУ као колевци слободе, генератору правне државе и друштву отвореном за слободан ток и размену људи, роба и идеја. Своје порекло и изворе ова нова секуларна религија открива у својој суманутој тежњи за опонашањем хришћанског учења о предестинацији или исламског учења о кадери. Подсећамо да је су то верска учења по коме су сва дешавања унапред предодређена *Божјом* вољом. Предодређеност, истина, не искључује потпуно *слободну вољу* и слободу деловања. Међутим, она их ограничава и подређује *Божјој* вољи и *Божијој* милости. Другим речима, нема много

могућности да се нешто промени у нашим животима (Арапи, рецимо, имају обичај да кажу: Иншалах – Ако Бог да). Према овом учењу неки су преодређени за спасење, а неки за проклетство. Сасвим је јасно да су у овој новој „религиологији“ за спасење преодређени они који беспоговорно прихвате и усвоје и исповедају њене секуларно-теократске идеје. На исти начин на који су, према јудаизму, Јевреји изабран народ, тако су и према овој новој религиологији следбеници **мултиетничког друштва различитости и толеранције** изабрани. И ту нема приче. Ко се усуди да покаже и најмању сумњу у исправност у најбољем случају бива исмејан и проглашен малоумним, а у горим бива друштвено одбачен. Ако којим случајем неком падне на памет и да прича о тој сумњи или да је подели са другима, онда се та прича и та дебата од стране нове секуларне теократије назива политичка некоректност и санкционише се.“(10)

Друштво се куне у слободу и демократију, али насрће на слободу говора и мишљења. Како је то могуће? Ристивојевић каже: „Просто и једноставно: сваки тоталитарни политички систем (био он стари комунизам или овај нови, секуларнотеократски квазилиберализам) може, у одређеној мери да трпи критичаре који нападају његове мане, али отворену јерес против својих темељних политичких митова ниједан такав систем не може да дозволи јер ће то на крају водити његовом распаду. Из овог разлога су крајња нетрпељивост према мишљењима или ставовима која се не свиђају властодршцима најбољи показатељ да ли је неко друштво тоталитарно или није. Речју, када неко друштво постави основне постулате сопственог деловања на позиције хиперморализма, тако нешто би код сваког разумног бића морало да упали сигнал за упозорење да се спрема тоталитарна и нетрпељива будућност, речју диктатура.“(10)

Сваком нормалном је јасно да Повереник за заштиту равноправности није ништа друго до бољшевичко – брозовски комесар „морално – политичке подобности“ и борац за увођење „вербалног деликта“. Ристивојевић је јасан: „Појам вербалног деликта су користили сви слободномислећи људи, у бившој Југославији да опишу по злу чувене чланове Кривичног закона:

133. (Непријатељска пропаганда) и 67. (Забрана јавног иступања). Они су служили да се казни свако одступање од језичког стандарда или обрасца дозвољеног говора комунистичке идеологије. Тај стандард се налазио у речнику некадашњих комунистичких гласила и језику апаратчика бивше комунистичке Југославије. Био је препознатљив по употреби мноштва хипербола, парабола, метафора и идеолошких фраза које су имале агресивну идеолошку и полемичку снагу и са којим није било дијалога. Због ове његове карактеристике његова источнонемачка варијанта је поспрдно називана *Beton Sprache* односно *Бетонски говор*. Будући да од њега нема одступања, постојан је и непроменљив, он је људе подсећао на армирани бетон. Вербални деликт је уствари био прекршај језичког стандарда комунистичке идеологије, односно оног стандарда који се данас зове политичка коректност. Негација ове коректности је, логично, некоректност. Значи, политичка некоректност је само нова верзија тих, како су се у нашем друштву некад називали, вербалних деликата. Политичка коректност данас захтева од људи исто оно што су некад у комунистичкој Југославији захтевали наведени чланови кривичног закона – да умукну. Данас се политички некоректним сматра онај ко је некада у комунизму сматран непријатељским пропагандистом. Ови чланови некадашњег Кривичног закона функционисали су тако што би слободномислећи човек за речи које не одговарају стандарду био осуђен на казну, значи био би затворен, и још би му била изречена мера безбедности која се називала забрана јавног иступања. Њоме би му била запушена уста. Онај ко би додатно затвору добио и ову меру безбедности није смео да, како назив саме мере каже, иступа у јавности./.../ Диктатура политичке коректности не подразумева државни терор којим управља маса политичких снагатора додатно оснажена оруђима правосудног система и тајне полиције, као што је била пракса у класичним комунистичким диктатурама. У Србији више нема југословенске верзије Гулага, оне у којој је владала медитеранска клима. Данас се поступак затварања уста људима спроводи тако што се застрашују и бивају уцењени различитим претњама ванправним (лажно морално згражавање, одбацивање,

грађанска смрт) или некривичноправним санкцијама (лустрација, избацавање са посла, лишавање функција или титула) ако не запуше своја или, још горе, туђа уста у свом окружењу. Најгори од свих ефеката овог друштвеног тока није цензура, већ самоцензура. Не само грађани, већ и новинари и интелектуалци, а на овом мом примеру видимо и судије, дужни су да, у интересу политичке коректности, али и због бојазни од друштвеног остракизма, увежбавају и практикују језичку самоцензуру. Тај грађански страх (част изузецима који се боре!) и, на жалост, интелектуална лењост, стварају окружење растуће друштвене безвољности у којему слобода говора сама од себе нестаје или постаје небитна. Нажалост, у главама таквих људи створио се један виртуелни Голи оток. Овај је далеко страшнији од оног који смо оставили комшијама деобним билансом енглеске подметачине а српске вековне заблуде. За разлику од оног стварног Голг отока за **духове од глине** из овог нема изласка, они га свуда носе са собом.“(10)

Ипак, борба се мора водити. Ристивојевић је недвосмислен: „За поменуте часне изузетке који се и даље боре (а чији вербални деликт, односно политичка некоректност, у ствари јесте отрежњење у временима масовне хипнозе којој је homo srbianus бомбардован са централноплански управљаних електронских медија) у модерним мултиетничким и мултикултурним друштвима закони се мењају тако што постају све репресивнији и све оштрији, а друштвени притисак све снажнији. За њих више нема само друштвеног одбацивања и презира. Ту су полицијско-режимско прозивање због мисли које не иду низ длаку општем току ствари. Затим долази судска контрола и санкционисање не само мисли, него како мој случај показује, и помисли (нисам осуђен за оно што сам написао већ за значење речи које је судија „учитао“ или приписао моме тексту). Ту је и активно оцрњивање, блађење, а нарочито, толико омиљено у комунизму – етикетирање. Оно је служило за крајње оцрњивање људи другог става или мишљења. Била је то нека врста негативне есенције или, боље речено, контрадестилат слободе мишљења и интелектуалне тромости. Могла се назвати и слобода

немишљења. Етикетирање је на најбољи начин показивало да се о некоме и његовим речима, пре него што се он осуди, ни не размишља. Оно је уствари било комунистичка варијанта предрасуда. Није било битно да ли си ти Владимир, Миша, Милан и Бранислав, битно је да си био „националиста“, „клерикалац“, „назадњак“, „централиста“, „реакционар“, „контрареволуционер“ итд. У савременом јавном говору главних медија као еквиваленти тим старим етикетама и као симболи свеопштег зла често се користе речи „антиваксер“, „равноземљаш“, „противник ЕУ интеграција“, „хомофоб“, „женомрзац“, „сексиста“, „насилник“, „десничар“, и у најгорим случајевима „фашиста“ и „неонациста“. Ово је довело до једне врсте поступка који Штраус назива *reductio ad hitlerum* односно свођење носиоца другачијег мишљења на парадигму зла. На самом крају, за оне којима је и после свега овога стало до слободе говора резервисана је статус апсолутног непријатеља у Шмитовом смислу и све јача кривична репресија. Она од *ultima ratio* (последњег средства за борбу против криминалитета) све више постаје *prima ratio* (прво средство), а како ствари стоје и колико слободномислећих у Србији има, постаће и *sola ratio* (једино средство).“

Не треба сумњати у судбину пројекта од кога Повереник за заштиту равноправности прима плату. Каква ће она бити каже нам опет Ристивојевић: „Иста као и судбина комунизма из којег је црпео инспирацију за сопствени настанак. Многи су фактори утицали на пропаст комунизма. Међу важније убројао бих сировост и суровост службеног комунистичког језика, те сталне „религиолике“ чистке (диференцијације) и јака полицијска и судска репресија који су водили губљењу поверења у систем и, коначно, рушењу комунистичког експеримента. Десиће се и овде слично. Ипак, има и разлике. Требаће више времена и енергије. Савремене квазилибералне секуларне теократије довеле су репресију над мислима и речима до интелектуалног савршенства. Данас је далеко теже разазнати правог политичког непријатеља од обичног опонента односно, речено политички некоректним језиком, данас се теже одваја инквизитор од жртве.“(10)

Ка чему ово иде?

Институт друштвених наука из Београда објавио је 2009. године књигу „Ка демократском друштву: истополне породице“. Аутор/ка/ку/ке/ки(ставите „родно равноправних“ наставака колико хоћете) књиге/гу/ги/га/го је Зорица Мршевић, која је имала видну улогу у „омбудсманским“ пројектима жутокракних властодржаца Тадићевог доба. Да је књига огледало наше будућности, показују и њени рецензенти: Маријана Пајванчић, професорка Уставног права са Правног факултета Универзитета у Новом Саду, Марија Драшкић, професорка породичног права са Правног факултета у Београду и судијка – судиница Уставног суда, као и Олга Цвејић, професорка Породичног права из Новог Сада. Рецензије су, свакако, биле позитивне; а то значи једно – чека нас оно што је у књизи описано. Наука наређује!

Зорица Мршевић описује пут ка легализацији хомосексуалних бракова: кохабитација, где дотични/е/и/о/у имају права ванбрачне заједнице без деце. Следећа тачка дневног реда је регистровано партнерство. Пар хомосексуалаца има право на све као и нормални брачници, осим да усваја децу. Коначни циљ содомизације, маскиране у глобализацију, је пак ИСТОПОЛНИ БРАК. Ту хомосексуалци добијају право на усвајање деце.

Ауторка књиге поштено признаје да ЕУ не може никога да натера да озакони истополне заједнице, а камоли такав „брак“ са усвајањем деце. Па ипак, Европски парламент стално препоручује да се према дотичнима/е/и/о/у/абвгдђ укину све врсте дискриминације, укључујући и забрану усвајања деце. (Чик погодите да ли ће Вучић&другари имати смелости да те препоруке – необавезујуће, господо!- не прихвате као наредбе!)

Свако признавање кохабитације и регистрованог партнерства не задовољава хомосексуалну мањину. Чим су у Ирској добили право на партнерство, већ сутрадан су организовали марш у Даблину, узвикујући: „Шта хоћемо? Брак. Када хоћемо? Сада!“ Па је једна њихова борка рекла да давање неких права хомосексуалцима још увек не значи да су они равноправни. (Наравно, кад добију право да усвајају децу, они ће ићи даље; у Холандији постоји политичка партија која се залаже за

легализацију педофилије, и редовно учествује у свим gay pride манифестацијама.)

Иако савремена наука одавно оповргава „веселнички“ („gay“) мит о томе да је 10% човечанства хомосексуално (реч је, бар кад је САД у питању , о 3% мушакараца и 1,5% жена са трајним хомосексуалним опредељењем), Зорица Мршевић се непрестано позива на „науку“, па нам показује како су и животиње повремено „хомосексуалне“ (жирафе, мајмун, китови и лабудови), па чак имају и „доживотна истополна партнерства“. Логика ове „научне аргументације“ је веома дубока: угледајући се на животињски свет, могли бисмо да упражњавамо прождирање мужа од стране жене (тако раде инсекти богомољке); или убијање туђе деце да би нам родитељи побијених малишана узгајили наше јединче (тако ради птица кукавица); или прождирање сопственог потомства (тако понекад ради мужјак-лав). Жалосно је што се наука у Србији претвара у јефтину пропаганду политички коректних ставова, а уместо цитирања Маркса и Енгелса имамо навођење ставова бриселског бирократског комесаријата. Кад прочиташ рекламу „истополних бракова“ кроз позивање на животиње, падне ти на памет онај графит, који се ругао рекламним кампањама лоше робе, питајући пролазнике зашто не једу оно што се не једе, и додајући: „Зар се милиони мува варају?“

Од Зорице Мршевић сазнајемо да је наука „доказала“ генетску условљеност хомосексуализма, док се прећуткују она научна истраживања која доказују да је највећи број оних који су се у зрелом добу идентификовали као хомосексуалци био сексуално злоупотребљен од старијег хомосексуалца у детињству. Такође, ауторка све време у књизи тврди да деци ништа не смета ако су од детињства упозната са овом „полном оријентацијом“ као нечим нормалним. Наравно, њена главна теза је да су хомосексуалци веома добри „родитељи“, и да деца у њиховим „браковима“ немају никаквих последица по развој и срећну будућност. Такав поглед на свет у једном „демократском друштву“ свакако се мора наметати и кроз школски систем, па ускоро можемо очекивати оно што већ деценијама имамо у

најнапреднијој од свих напредних земаља света, САД, чије су школе потпуно отворене за „веселнике“ („gay“).

Као и сви велики ЕУ инквизитори, Зорица Мршевић за неприхватање генијалних ЛБГТ идеја оптужује „моралну панику“ (коју, свакако, увек прави „морална већина“, тупоумни хетеросексуалци који рађају децу и желе да и њихова деца рађају децу), као и „фанатичну религиозну искључивост“, која је некад „анатемисала локомотиву“. Иако не нуди експлицитне методе за обрачун с „искључивцима“, ми их, у Србији, већ видимо (ето, и ја сам их осетио на својој кожи). Још пре осам година су грађанистички тоталитарци од митрополита Амфилохија тражили да се извини због тога што је, из православне перспективе, коментарисао „параду поносних“ октобра 2010. у Београду. Митрополит Амфилохије је, тим поводом, у марту 2011. јасно и гласно рекао: „Свако има право да живи како сматра исправним, али то не значи да је тај начин истински прави начин/.../ Ја сам дужан и пред Богом и људима скрепнем пажњу и себи и другима да не иду путем који води у пропаст, осуђујући грех./.../ Црква мора да каже своју реч, а други одлучују да ли ће то прихватити. Не може Црква да прихвати настраност, неприродност живљења као принцип живљења./.../ Не осудих грешника, него грех, оно што унижава његово, моје и достојанство других људи, а његово је да ли ће то да прими или не“. После митрополита, на удару су били Милан Брдар, Миша Ђурковић, Бранислав Ристивојевић, Ненад Поповић. А биће тога још, наравно.

Шта бива кад се разори породица?

Британски етнолог и социјални антрополог, професор Оксфорда и Кембриџа, Џозеф Данијел Анвин (1895-1936) спровео је обимно истраживање судбине шест великих цивилизација и осамдесетак мањих заједница у дугачком периоду од пет хиљада година. Хтео је да провери Фројдову тезу да друштва постају неуротична и саморазарајућа због претераног потискивања сексуалног нагона. На основу његових истраживања, настале

су књиге „Секс и култура“, „Сексуална регулација и понашање у култури“ и „Норомиса или сексуални и економски темељи будућег друштва“. Истраживања која је спровео сасвим су порекла Фројдову тезу. Наиме, управо су моногамна друштва, друштва која су ограничавала полну разузданост, била напредна и трајна. Она која нису, остала су примитивна или, ако би достигла високу тачку развоја, брзо би пропадала.

У свом обраћању Медицинском одсеку Психолошког друштва Велике Британије, одржаном 27. марта 1935, Анвин је рекао: „Хиљде миља и хиљаде година раздвајају догађаје; и нема видљиве везе међу њима. У забележеној историји, нема случаја да апсолутно моногамно друштво није показало велику енергију у култури. Не знам ни за један једини случај да друштво које показује велику енергију у изградњи културе није апсолутно моногамно“. Друштва са високом социјалном енергијом напредују у свакој области - економији, науци, правосуђу, уметности, итд. Ако се моногамни морал напусти, довољна су три поколења да дође до слома друштва. Пишући о Анвину, Олдоуз Хаксли, аутор „Врлог новог света“, јасно каже: „Културални услов успона једног друштва директно је пропорционалан наметању ограничења сексуалном понашању пре и после венчања“.

Мајстори Новог светског поретка су решили да сруше породицу и породичне вредности, да би човечанству наметнули лажи неолиберлног капитализма, култ бога мамона и златног телета. А Повереник за заштиту равноправности је само војнички у служби армије Новог поретка.

Пустите нас на миру!

Оставите нас, ви, послушници Запада, на миру! Пустите нас да живимо у складу са својим нормама! Јер, Запад је, у односу на Исток, увек био тоталитаран, и кад је спаљивао хомосексуалце, и сад, кад хоће да на ломаче баци нас, који се противимо легализацији „геј бракова“ и сличним диверзијама. У књизи Џона Бозвела „Хришћанство, друштвена толеранција и хомосексуализам/ Гејеви у Западној Европи од почетка хришћанске ере

до 14. века“, овај западни истраживач уочава да, иако је Црква од самог почетка осуђивала хомосексуалне везе као содомски грех, ипак, све док је Запад био у јединству са Истоком, и док се нису задимиле ломаче папске инквизиције, хомосексуалци су били подвргавани само црквеним епитимијама, подвижничким лековима, попут метанија, поста, одлучења од причешћа. А онда је почео радикални обрачун. Бозвел каже: “Током 200 година од 1150 до 1350, хомосексуално понашање се у очима јавности изменило од личног избора богате мањине, којој су се народне пеме изругивале или је славиле, до опасног, анти-социјалног и страшног греховног изопачења.“ Појавила се непосредна веза између јереси и хомосексуализма, па су сви јеретици, од албигојаца до темплара, истовремено били осуђивани и као содомити. Закони су били неумитни: Кастиља је, у 13. веку, поред кастрације, наређивала да се ухваћени хомосексуалци обесе с главом надоле, и да тако остану да висе три дана, све док не умру, а и да се не њихова тела не скидају с дрвета. Алфонсо Мудри је донео закон да се мушка и женска содомија кажњавају смрћу (изузев ако су у питању деца млађа од 14 година), као и сексуални однос са животињама (које је, такође, требало убити). Правна школа Орлеана у Француској предвиђала је кастрацију, растрзање коњима на репове, спаљивање, као и конфискацију имовине у корист краља. Такви су били и закони Светог Луја. Болоња и Сијена прве доносе овакве законе у Италији, а содомија је, и у Италији, била повезана с јересју. У Норвешкој су хомосексуалци стављени ван закона. Енглеска, после протеривања Јевреја, истим законским чланом одређује казне за оне који скрнавe гробове, врачају, напуштају хришћанску веру, имају однос са женом свог феудалца, или са Јеврејима, животињама и особама истог пола (тим редом, каже Бозвел.) Последња три односа кажњавају се тако што се починитељ жив закопа у земљу, а остале казне су утапање или спаљивање. Папа Гргур Девети шаље своје верне доминиканце (самоназване „пси Господњи“) да од содомије очисте Немачку и Аустрију. И тако даље, и томе слично: земље које сада Србији

намећу геј параду као меру и проверу њене ЕУтопичности биле су земље најжешћих ломача кад је ЛГБТ популација у питању.

Словенски Исток није имало озбиљнијих проблема са хомосексуализмом у Средњем веку. У руским законима кнеза Јарослава, као ни у Душановом законнику (осим у једном препису из 17. века, насталом под утицајем Грка) тај се преступ и не помиње. Наравно, хомосексуалца је било, али су они подвргавани васпитним епитимијама Цркве, а не спаљивању. Ив Левин у својој студији „Сексуалност и друштво код православних Словена“ од 10. до 18. века“ каже: „Хомосексуални однос који укључује аналну пенетрацију (која се назива МУЖЕБЛУДИЕ или МУЖЕЛОШТВО) био је сматран за исто тако тежак прекршај као и хетеросексуална прељуба. Према св. Василију, овај прекршај је повлачио епитимију у трајању од петнаест година, исто као и прељуба. Словенски каноничари су радије прописивали скраћене епитимије од две или три године поста и молитве, како је то прописао св. Јован Посник“. Такође, каже Левинова, „младић који је био присиљен или натеран да заузме пасиван положај у хомосексуалном аналном односу био је сматран мање кривим него онај који је у томе учествовао својом вољом. Барем је један аутор потпуно разрешио од греха младу жртву хомосексуалног силовања“. Што се тиче трансвестита, став је био строг – такав је, у Русији, могао бити анатемисан, јер се својевољно претвара у оно чиме га Бог није саздао.

Када су странци, који су често гледали ломаче на којима горе јеретици и хомосексуалци (у Француској је и за јеретике и за хомосексуалце израз био исти) долазили у православну Русију, они су били запањени. Семјуел Колинс, који је у Москву из Енглеске стигао у 17. веку, чудило се што се „хомосексуаланост није кажњавала смрћу као што је то био случај у Енглеској у то време“. Томе се чудило и извесни Олеаријус. Због недостатка спаљивања људи „нестандардне полне оријентације“ у земљи коју је посетио, Колинс је тврдио да су Руси „природно склони“ содомији и аналном односу.

Дакле, векови су прошли, а ништа се није променило: Запад је раније био „апсолутно у праву“ јер је хомосексуализам

кажњавао смрћу на ломачи (или закопавњем живих у земљу), а данас је „апсолутно у праву“ кад насрће на православни Исток са намером да нам наметне не само геј параду, него и геј бракове, геј усвајање деце, гејеве у вртићима и сликовницама. Њихов циљ је сада, као и онда, радикалан: како је рекла радикална лезбејка Марта Шели, ми не треба да ЛГБТ популацију толеришемо, него треба да постанемо исто што и они: “Рећи ћу вам шта хоћемо ми, радикални хомосексуалци: не да нас толеришете, не ни да нас прихватите, већ да нас разумете. А то можете да учините само тако што ћете постати један од нас. Хоћемо да доспемо до хомосексуалца закопаног у вама, да ослободимо нашу браћу и сестре, закључане у затворима њихових лобања.”

Наш однос према људским правима

Патријарх московски Кирил је већ одавно, у свом јавном раду, указао на то да се проблему људских права „најновије генерације“ (у каква спадају и права на пропаганду ЛГБТ идеологије малолетницима, редефинисање брака који постаје доступан и хомосексуалцима, као и њихово право на усвајање деце) мора приступати са највећом пажњом јер ће, у супротном, доћи до урушавања сваког друштва заснованог на традиционалним моралним вредностима. У свом тексту „Либерални стандард: претња миру и слободи“, он је истакао: “Благостање Европе мора се градити на свести о томе да се људска права, мир и хармонија могу истински реализовати једино захваљујући осећању дужности и одговорности, једино у конкретном систему моралних вредности“. У огледу о односу између људских права и верско – моралних традиција, патријарх Кирил указује на Резолуцију Европског парламента о хомофобији у Европи, која је довела до трагичних последица у неким земљама – рецимо, у Шведској је ухапшен пастор Грин због проповеди библијског односа према Содоми и Гомори, а у Италији је извршен удар на политичара Рока Бутиљонеа, који је исказао свој хришћански став према идеологији хомосексуализма. Патријарх Кирил каже: “У оваквим ситуацијама вредносни погледи мањине намећу се већини

управо путем јавног простора. Било би исправно оставити слободу избора облика полног живота у приватној сфери, али се у јавном простору норма таквих односа не може пропагирати као природна, будући да се већина људи са тим не слаже“. Патријарх се позвао и на Декларацију Сверуског народног сабора, у којој се јасно каже:“Постоје вредности које нису испод људских права. То су вредности попут вере, моралности, светиње, отаџбине. Када те вредности и остваривање људских права долазе у колизију, друштво, држава и закон дужни су да их хармонизују. Не смеју се дозволити ситуације у којима би остваривање људских права гушило веру и моралну традицију, доводило до врећања верских и националних осећања, изругивање светињама достојним поштовања и угрожавало егзистенцију отаџбине“.

Најважнији став патријарха Кирила и Руске Цркве, од кога су, очито, као од подразумеване истине у доношењу правних одлука, пошли украјински законодавци и Врховни суд Русије, јесте овај: „Да, људска права имају универзалне поставке. Међутим, у различитим земљама она се у пракси могу конкретизовати узимањем у обзир културе специфичности сваког конкретног народа. У неким земљама становништво је религиозније него у другим, зато религија може и мора играти приметнију улогу у формулисању и остваривању људских права. Осим тога, сваки народ поседује властито историјско искуство, властите културне традиције и своје вредносне системе. Ове реалије морају се узимати у обзир при конституисању националних система заштите људских права. У вези са тим, апсолутно се недемократски понашају демократске земље које свој систем остваривања људских права сматрају универзалним. Директно или индиректно они настоје да наметну своје стандарде другим народима или да постану једини арбитри у сфери људских права./.../Неретко се људска права користе од стране неких земаља као инструмент за спровођење властитих националних интереса. Нарочито је то приметно у конфликтним регионима планете. Најсвежији пример за то је ситуација са Косовом и Метохијом. Овакви случајеви атмосферу у свету доводе до усијања и сеју предубеђења према људским правима“. (11)

Уместо закључка

Понављам: нећу се извинити покрету политичких хомосексуалаца, нити ћу, ако Бог да, одступити од својих православних и хришћанских ставова. Никог не дискриминишем, не позивам на насиље, немам намеру да вређам било ког човека сазданог по слици и прилици Божјој, али се не одричем својих Богом даних и Уставом загарантованих права да јасно и гласно кажем оно што мислим и у шта верујем.

На Св. Архијерејском Сабору, одржаном у јуну месецу 2009. године, Руска Православна Црква усвојила је документ „Основе учења Руске Православне Цркве о достојанству, слободама и правима човека”. Овај текст веома је важан за разумевање како позиције Руске Цркве, тако и улоге православног хришћанства у руском друштву.

Укратко изложено, схватање Руске Цркве о људским правима изгледа овако: „Према православном предању, човек чува Богом му дано достојанство и у њему узраста под условом да живи у складу с моралним нормама, јер те норме изражавају првзадану, то јест истинску природу човека, непомрачену грехом. Зато постоји непосредна повезаност између човековог достојанства и етичности. Штавише, признати достојанство личности значи установити њену моралну одговорност/.../ Признајући вредност слободе избора, Црква тврди да она неизбежно нестаје кад се чини избор у корист зла. Зло и слобода су неспојиви /.../ Слабост установа људских права је у томе што она, штитећи слободу избора/.../, све мање и мање рачунају на моралну димензију живота и слободу од греха/.../ Друштвено уређење мора се оријентисати према обе врсте слободе (слободи избора и слободи чињења добра, нап. В.Д.), хармонизујући њихово остварење у јавној сфери. Не сме се штитити једна слобода, а заборављати друга. Слободно пребивање у добру и истини немогуће је без слободе избора, али и слободни избор губи вредност и смисао, ако се окреће злу./.../ Права човека не могу бити изнад вредности духовног света/.../ Разраду и примену концепције људских права неопходно је усагласити са нормама етике, с моралним начелом које је Бог усадио у људску природу,

и које се препознаје у гласу савести/.../ Људска права не смеју да противурече љубави према Отаџбини и ближњима./.../ Из перспективе Православне Цркве, политичко - правна установа људских права може да служи исправном циљу заштите људског достојанства и да помаже духовно - моралном развоју личности. Да би се то постигло, остварење људских права не сме да се сукобљава с Богом установљеним моралним нормама и на њима заснованом традиционалном моралу. Индивидуална људска права не смеју се стављати изнад вредности и интереса Отаџбине, друштва, породице. Остварење људских права не сме бити оправдање за насртај на религиозне светиње, културне вредности, самобитност народа. Права човека не могу бити изговор за наношење непоправљиве штете природним ресурсима”.(12)

Нека на крају украс овог текста буду речи Светог Јустина Ћелијског, Новог Исповедника: „Богу се треба већма покоравати него људима“ (ДАп. 5,29). То је душа, то срце Православне Цркве; то њено Еванђеље, њено Свееванђеље. Она тиме живи, и ради тога живи. У томе је њена бесмртност и вечност; у томе њена непролазна свевредност. Покоравати се Богу већма него људима, — то је њено начело над начелима, светиња над светињама, мерило над мери лима.

То Свееванђеље је суштина свих Светих Догмата и свих Светих Канона Православне Цркве. Ту се не смеју, по цену свих цена, од стране Цркве чинити никакви уступци никаквим људима, никаквим властима, никаквим режимима, нити правити компромиси ни са људима ни са демонима.

„Покоравати се Богу већма него људима“, - то је устав Православне Цркве, њен вечни и неизменљиви Устав - Свеустав, њен вечни и неизменљиви Став — Свестав. То и први одговор њен првим гонитељима Цркве (ДАп.5,1742); а то њен одговор и свима гонитељима њеним кроза све векове, до Страшнога Суда. За Цркву је Бог увек на првом месту, а човек, а људи увек на другом месту. Људима се треба покоравати све док нису против Бога или Његовог закона. Но чим иступе против Бога или Његовог закона, Црква тада мора остајати уз Бога, и Његов закон и вољу отстојавати еванђелским средствима. Не ради

ли тако, зар је Црква? и представници Цркве, не раде ли тако, зар су апостолски представници Цркве? Правдати се при томе такозваном црквеном икономијом није друго до прикривено издавати Бога и Цркву. Таква икономија је просто напросто - издајство Цркве Христове.

Власт је у начелу од Бога: и хијерархија вредности и хијерархија поретка је од Бога. Зато се у начелу треба покоравати власти као регулатору и као одржаваоцу тог богоданог и божанског поретка у свету. Иначе се пада и запада у безвлашће, у анархију.

Властима се треба покоравати све док одражавају божански поредак у свету, док су „слуге Божје“, и као слуге Божје. Покоравати се властима зато што као слуге Божје носе мач којим кажњавају зло а штите добро. Покоравати се властима зато што су слуге Божје „страх злим делима“, а не добрим. Но када су власти страх добрим делима, када власти гоне Божје добро, и Највеће Добро и Сведобро овога света - Господа Христа, и тиме Његову Цркву, онда је света и неизоставна дужност Цркве: светим еванђелским средствима одстојавати Господа Христа, Богочовека, и слободу којом нас Он ослободи (Гал.5,1). Никада се хришћанин не сме већма покоравати људима него Богу, нарочито људима који су против Бога истинога и против Његовог Еванђеља.“(13)

Sapienti sat. А похлепноме и спремном на службу туђину никад доста. Господ нека види и расуди о намерама наших срдаца, а Небеска Србија нека буде са нама док идемо путем Крста Господа нашег Исуса Христа, Који је и наша Онтологија и наша Етика, једина мера и провера људског живота у свим световима.

Октобар 2018. године

Упутнице:

1. <https://svetosavlje.org/dogmatika-pravoslavne-crkve-tom3-2/13/>
2. <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:2433/bdef:Content/get>
3. <http://ravnopravnost.gov.rs/saopstenje-povodom-izjava-crkvenih-velikodostojnika/>
4. <http://www.glaszapadnesrbije.rs/vest424953.html>

5. <https://svetosavlje.org/pismo-organizatorima-parade-bestidnosti-u-podgorici/>
6. <https://govorisrbija.rs/foto-rugaju-se-narodnoj-nosnji-ponovo-provocirali-na-gej-paradi/>
7. <https://srbin.info/2012/06/19/педерски-ген-мит-или-стварност-1/>; <https://srbin.info/2012/06/21/homoseksualni-gen-mit-ili-stvarnost-2/>
8. https://ivan4.ru/news/society/gomoseksualizm_lechitsya_istoriya_uspekha_vracha/; <http://marijapetricevic.com/citanje.php?m=1&t=homoseksualnost>.
9. <https://www.youtube.com/watch?v=oDwpqb7KwL0>; <https://dodjiividi.blogspot.com/2018/06/adam-hood-ex-gay-about-curing.html>
10. <http://borbazaveru.info/content/view/11118/33/>
11. <http://borbazaveru.info/content/view/5114/52/>
12. <https://svetosavlje.org/osnovi-ucenja-ruske-pravoslavne-crkve-o-dostojanstvu-slobodi-i-ljudskim-pravima/>
13. <https://svetosavlje.org/istina-o-srpskoj-pravoslavnoj-crkvi-u-komunistickoj-jugoslaviji/>

ДА СЕ ЗНА ИЛИ: ЗАШТО СМО НА УДАРУ НОВОПАГАНСКОГ ТОТАЛИТАРИЗМА?

Заветност на удару

Свако од нас припада свом народу. И то је нормално и логично. И свако од нас дели судбину свог народа. Ако неће, он постаје конвертит, и мрзи свој народ и његов идентитет. А често се претвара и у гонитеља бивше браће, да би другима и себи доказао ко је и шта је у новом кључу, кључу самопорицања.

Потписник ових редова припада свом народу. Грешном, гуравом, рањеном, али и даље, у својим највећим дубинама, народу који је склопио Завет са Христом, и који тим Заветом живи. И који је због тог Завета гоњен. И који је страдао због тога Завета, као што и сада страда.

Иако нас газе, понижавају, поништавају, иако су нам на чело државе довели зле кловнове, Срби, нарочито омладина, опет се буде, и трају. И то виде и они који дођу са стране и живе код нас. И то виде и странци из даљине, какав је Арно Гујон, који је, сазирући нашу народну душу, постао православни хришћанин.

И то се не да зауставити.

Једино што могу је да опет крену у рат и да нас побију. Као што је било за време Другог светског рата. Али, неће нас уништити. Јер су Срби хришћански историјски народ који ће остати и опстати до Страшног суда и коначне победе Христове.

А србомрски су живи, и делатни. Од Загреба, преко Сарајева, до Приштине. У Миловој фашистичко – мафијашкој Монтенегрији не дају Србима да прославе уједињење Црне Горе са Србијом.(2)

А у Србији – другосрбијански јуришници, који хоће да нам ставе фластере на уста, да не смемо да сведочимо Свету Истину Христову.

Зашто нас нападају?

Живимо у чудно доба, кад је све изврнуто наглавце. Више ништа није поуздано, и више ништа не важи као трајно и постојано. Канцер - капитализам последњих времена све уништава и претвара у робу. Том претварању свега у робу постајемо подложни по новим законима који су незакоње. И потписник овох редова то зна већ деценијама, и о томе настоји да сведочи. Зато се и он, као и слични њему, налази на удару владајућих сила, које желе да људе ућуткају и приморају их да живе као робље Новог поретка. Италијански философ Дијегио Фузаро је јасан: “И тешко онима који се не слажу, држећи се старих и досадних хетеросексуалних односа у љубави! Ти хомофоби, сексисти, патерналисти и примитивци у души, морају се преобразити у аутентично космополитске ликове. Нова економија настоји да неутралише породицу и државу. Породицу као генетску ћелију заједнице. Државу као испуњење етичког живота (Хегел docet). На тај начин се редефинише друштво као глобализовани флуидни простор за слободно кретање капитала, роба и људских бића. Уништава се етичка заједница тако да преостаје само слободна утилитарна размена између атома потрошње лишених етике. Либерални атомизам има за циљ да раствори породицу у номадски и дијаспорички плурализам неповезаних бића или, на конвергентан начин, да је редефинише као пуки пролазни (*полиљубавни*) и временски ограничени скуп који следи искључиво слободну и неограничену жељу појединаца, без родног идентитета, и који тежи једино ка групном уживању и слободној еротској размени.”

Потписник ових редова сматра да је Богом благословена породица извор и увор људског постојања на овом свету. И зато говори и сведочи колико може. Због тога се, рекосмо, већ годинама налази на брисаном простору остракизма; сада се,

између осталог, нашао и на удару Повереника за заштиту равноправности, који га је оптужио због слободне мисли и речи у одбрану породичних вредности.(3)

Није лако бити у тој борби, коју води наказна ЕУтопијска власт против хришћанских истина и правде Божје, а у име новог паганизма. Ипак, та борба нам је дужност. И ко се бори, очекује подршку од ближњих. Какву подршку? Од своје браће хришћана не тражим да ме бране јавним наступима, али бих волео да прате збивања, да знају у какво доба живе, да се спремају за дане који долазе и да, узгред, изговоре коју молитвицу за грешног слугу Божјег Владимира, да остане на путу одбране породице и породичних вредности. А Господ ће им добром узвратити. И молитвом ћемо бити јачи.

Порука владике Николаја

И не бојмо се. Владика Николај нам, преко свог равногорског јунака Спасе Спасовића, који говори нацистима што га држе у логору и спремају му смрт, поручује (а тако и свим градитељима и слугама Новог светског поретка до краја историје): „За циљ зидања узели сте подземну Валхалу место небеског Раја, а за вођу Кесара место Христа. Снове и фантазије прогласили сте стварношћу а божанску стварност фантазијом. И са таквим тобож новим појмовима, а у ствари извученим из старих тевтонских гробаља и римских рушевина, ви сте покренули немачки народ у Земљу Недођију, то јест у бој за остварење земаљског раја проширењем свога простора, подјармљењем или истребљењем осталих народа. *У ове подјармљене народе, намењене истребљењу, спада и мој народ. Нисам ја, господо, обожавалац мога народа, те да би био слеп за његове мане и грехове. Но у часу када неко самртно страда, нечовечно би било говорити о његовим манама и гресима. А мој народ самртно страда. Чак и окрутни Римљани, Пилат и његов капетан Голготске страже, имали су само похвалне речи за највећег Страдалника. Српски народ никад није знао много али је увек знао оно главно, оно што човека чини човеком и хришћанина хришћанином.*

И писмен и неписмен знали су оно главно. Од кад се крстом крстио и крст на своје барјаке ставио он је у личности Христовој гледао истину, а одсјај те истине у личностима Христових светитеља, витеза вере и мученика за веру, које је после њихове смрти радосно славио као живе бесмртнике. Славио их је као познаваоце истине, сведоке истине и браниоце истине. Ту и такву Истину, у Личности и у личностима, српски народ је схватио као праву и једину истину. Њом је он живео, њом се крепио и лечио, њу пред светом сведочио речју и владањем, њу красио дивним храмовима, симболичним обичајима, њој певао, пред њом плакао, за њу се борио, за њу умирао.“

Истина, Која је Пут и Живот, Господ наш Исус Христос, нека нам свима помогне да издржимо и одолимо.

Накнадно дописано

Док сам писао овај текст и док неки сињи кукавци у Србији славе Ноћ вештица, херојски ђаци у Даниловграду бране ћирилицу и дижу глас у име Светог Петра Цетињског, баш на Лучиндан који је и свесрбски Петровдан.(4) Децо Божја, синови Светог Саве, кнеза Лазара и бесмртног Његоша, хвала вам што нам будите наду да нас још има и да смо живи. Хвала младим витезовима српским, семену неумрлом, и хвала њиховим учитељима, који су нам образ осветлили. Кад вас видим, децо, знам због чега живим и за шта се борим.

Новембар 2018.

Упутнице

1. <https://stanjestvari.com/2018/10/29/toga-dana-bilo-me-je-stvarno-sramota/>
2. <https://stanjestvari.com/2018/10/29/zabrana-proslave-ujedinjenja-sa-srbijom/>

3. <https://stanjestvari.com/2018/10/25/poverenica-misljenje/>; <https://stanjestvari.com/2018/10/25/cvorovic-osvrt-na-misljenje-poverenika/>; <https://stanjestvari.com/2018/10/30/odgovor-povereniku-za-zastitu-ravnopravnosti-1/>; <https://stanjestvari.com/2018/10/30/odgovor-povereniku-za-zastitu-ravnopravnosti-2/>

4. <https://m.cdm.me/drustvo/danilovgradski-gimnazijalci-opet-protestuju->

ДА ПОНОВИМО: ЗАШТО МИ СУДЕ

А читаоци појма немају

Спрема нам се, по свему судећи, нови Закон о родној равноправности, иза кога стоји ревносна американска „борка“ за Нови поредак у Србији, министарка Зорана Михајловић. Јавна расправа о њему трајала је до 31. децембра 2017. Пред нама је још један револуционарни корак у преображавању заостале и затуцане Србијице у узорну ЕУ земљу. Већина ни не слути какве ће усвајање тог закона последице имати: његове тезе мораће бити „имплементиране“ свуда, од војске и полиције до образовања.

Па, о чему је реч?

Заостали, затуцани и мрачњачки оријентисани, анти-ЕУ читаоци! Ви немате појма! До сада сте, као и сви фанатици, мислили да међу људима постоје два пола, мушки и женски, и тако сте, суштински, стајали на становишту хришћанског предања, израженом у основама социјалне концепције Руске Православне Цркве: „Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: *И створи Бог човека по образу Својему, по образу Божијем створи га; мушко и женско створи их* (1. Мојс. 1; 27). Будући да су у истом степену носиоци образа Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: *Зато ће човек оставити оца својега и матер своју и прилепиће се к жени својој, и биће двоје једно тело* (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продуктивне и умножавања људског рода: *Рађајте се и множите се, и*

напуните земљу, и владајте њоме (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не своде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање.“

Али, ви антипрогресивни игноранти, ви нисте знали да су се појавиле генијалке које су решиле да преправе Свето Писмо – радикалне феминисткиње и ЛГБТ пропагандисткиње, које су „откриле“ да је биолошки пол неважан, а да је битан „gender“ (наше феминисткиње су тај појам превеле као „род“, иако реч „род“ у српском језику има сасвим друго, присно значења, и језгро је из кога потичу многе кључне речи: од породице до родољубља). „Род“ је друштвено конструисани пол. Није Бог створио мушкараца и жену који су човек, него иза тога стоји тиранско патријархално друштво које нас „конструише“ као такве. Запад, који се одрекао и Бога и нормалности, прихватио је ово лудило, и на Википедији сад пише да међу људима има око седамдесет врста разних „родова“.

Ругајући се бесмислу, један посланик Бундестага се три минута обраћао својим колегама и колегиницама у складу са „политичком коректношћу“: „Драге даме, драга господо, драги хомосексуалци, драге лезбејке, драги андрогини, драги би-родни, драги родно-варијантни, драги родно-квиреви...“

У САД постоје кампови за родно неутралне дечаке који носе хаљине, наставник је у Енглеској остао без посла јер се са „Девојке“ обратио групи у којој је била и девојчица што себе сматра дечаком, а у Немачкој у званичним документима, поред појмова „мушкарац“ и „жена“ постоји и „трећи род“.

Како ће изгледати ново васпитање?

Јесте ли чули за „родно неутрално васпитање“? Нисте? Е, па, ако Скупштина Србије усвоји низ закона и националних стратегија које су писале радикалне феминисткиње, чућете и за то. Јер, оне, као што рекосмо, не признају разлике између полова, ни биолошке, а камоли психолошке. Све је то пука друштвена конвенција. У својој књизи „Критика радикалног

феминизма“, Слободан Антонић је то показао, а недавно је истакао и следеће: “Родно неутрални васпитачи не признају научне налазе психолога који су утврдили да се дечасти у свим културама радије играју са дечама, у групи, на широком терену, штаповима и камењем, а девојчице међусобно, у пару, на ужем земљишту, крпцама или листовима“. (1)

Године 2016, код нас се појавила, у издању „Креативног центра“, књига Кристине Хенкел и Мари Томичић „Пружите детету СТО могућности уместо ДВЕ“. Кристина Хенкел је иначе „консултант за родно неутрално васпитање у шведским вртићима и школама“. У књизи се препоручује да се малишани не називају дечак или девојчица, него само дете, и да им се не говори он и она, него само оно. Васпитачи и родитељи нипошто не смеју децу да разврставају по полу, него поделу треба вршити на краткосе и дугокосе, смеђооке и плавооке. И бајке се морају мењати: вуц постаје вучица, а Снешко Белић се зове Снешка. Отац и мајка се никад не називају као некад, него су увек и једино родитељи. Важно је да се дечасти облаче у хаљинице и играју луткама, ма колико се томе противили; девојчице треба да се играју мушких игара. У тоалету дечасти треба да мокре седећи, а девојчице стојећи. Дечасти треба да се играју у пару и у мањим групама, а девојчице по три и у већим групама.

Гавни циљ је сексуализација деце. Ауторке приручника у издању „Креативног центра“ истичу: „Деца имају право на своју сексуалност и на то да је исказују *без осећаја стида или кривице*“. (1) Оне додају: „Објасните деци да је пиша њихова и да сами одлучују ко сме да је додирне и на који начин“. Кад дечак пољуби девојчицу, то није нешто „романтично“, него значи наметање хетеросексуалности, јер „дечасти могу бити заљубљени у дечаке, а девојчице у девојчице“ при чему постоје „породице дугиних боја“ са „две маме“ и „двојицом очева“. У бајкама принц и принц могу живети срећно до краја живота.

Анализирајући документарни филм о ЕУропском „родно неутралном“ васпитању, Слободан Антонић описује сцене из једног вртића - уместо луткама, деца се играју „родно неутралним“ фигурама животиња, а сликовнице и бојанке које

приказују јунаке бајки или суперхероје су специфичне: Спајдермен седи спуштених гаћа на тоалетној шољи, Бетмен игра балет са бебом у кенгур-носиљки, Жена-мачка је партнерка мушкарца обученог у костим Снежане, Успавана лепотица руком одгурује принца који је дошао да је пробуди пољупцем, зла вештица Грдана и Снежанина зла маћеха лезбејски су пар који гаји двоје ђаволчади.

Пошто Срби углавном ни не схватају шта им се спрема, Слободан Антонић их упозорава: „Ма пустите шашаве Швеђане, све то далеко је од Србије и наше реалности – рећи ћете. Многи су чули за наш Нацрт закона о родној равноправности из 2017. године, по томе што чл. 61. ст. 10 предвиђа казну од 1.500.000 динара за просветне установе које нису обезбедиле „коришћење родно осетљивог језика у уџбеницима и наставном материјалу“ (чл. 35, 4.2). „Родно осетљиви језик“ на политкоректном новоговору подразумева обавезу да говорите и пишете: „школска редарка“, „давачица крви“, „вршилица дужности“, „властодржачица“, „дрвосечица“, „машиновођица“ и слично.“(1)

Ово је пут у ЕУ, који, као и смрт, код нас нема алтернативу. Али, стварност се ипак опире.

Против насиља над језиком

„Борке“ за родну равноправност већ одавно траже да се у србском језику паралелно користе изрази типа „војник/ војнициња“, „психолог/ психолошкиња“, а све са једним циљем: да се успостави „родно неутралан“ језички израз. Овом насиљу над језиком одлучно се, у октобру 2017, супротставио Одбор за стандардизацију српског језика САНУ. Највећи стручњаци су јасно указали на чињеницу да „поглед на свет, систем културе или друштвени систем нису условљени пуким постојањем или непостојањем одређених граматичких категорија, те се они стога не могу ни мењати њиховим увођењем или инсистирањем на доследности њихове употребе.“(2) Истакнуто је да „родна неутралност генеричког мушког рода у српском језику није претпоставка, већ лингвистичка чињеница: граматички и

природни род именица у српском језику нису идентични“ при чему „граматике српског језика у званичној употреби кажу да именице које значе врсту, звање или занимање означавају бића оба пола (човек/људи, пас, голуб, писац, судија...).“(2) Накарадно прављење женских именица за разна занимања значило би да су сви наши закони, од Устава до Закона о равноправности полова, „родно дискриминаторски, јер се у њима не користе доследно облици женског рода“. (2)

Српски лингвисти јасно кажу: „Граматицка категорија женског рода није једино средство за обезбеђивање видљивости жена у српском или било ком другом језику, нити пак може утицати на дискриминацију или равноправност жена. Равноправност не зависи од употребе појединих граматичких категорија, већ од контекста у коме су оне употребљене, односно – од значења целине текста.“(2)

Нормирање језика се не може засновати на пуком слању пожељних политичких порука, нарочито ако се то коси са научно утврђеним чињеницама или урушава структуру неког језика. Одбор је истакао: „Облике женског рода за именице које значе професије треба употребљавати тамо где је њихова употреба у складу са постојећом нормом и добром језичком праксом. Када је реч о облицима женског рода за означавање професија који нису нормирани или уобичајени у језичкој пракси, исправно је користити генерички мушки род (нпр. борац, пилот, академик), јер његова употреба никако не имплицира дискриминацију жена, већ подразумева свет о једнакој друштвеној (људској) вредности мушкарца и жене.“(2)

Нарочито је наглашено да се мора избегавати наказност „новоговорних“ конструкција: „Коришћење паралелних форми или навођење форме у мушком роду са ознаком за наставак у женском роду непотребно оптерећује реченицу, уз сасвим изгледну могућност њеног довођења до апсурда (Сви присутни/присутне на овој прослави били/биле су недвосмислено разочарани/разочаране итд.), те их због тога не треба користити.“(2)

Наш језик се буни против насиља над собом!

Поруке Стивена Баскервила

Почетком децембра 2017, у организацији Института за европске студије из Београда, а уз сарадњи са Матицом српском, Катеном Мунди и Центром за породицу, гостовао је Стивен Баскервил, професор политичких наука на колеџу Патрик Хенри. Водећи амерички стручњак за питања развода, старатељства и породичних судова, на српском језику је објавио књиге „Родна равноправност и проблем људских права“ и „Нова политика секса“.

Баскервил је, на свом предавању у Матици српској, истакао да идеологија „родне равноправности“ користи моћ секса као свој главни политички инструмент и оружје. Један истраживач назива је „еротском идеологијом“. Ова идеологија је преформулисала старије покличе о социјалној правди у амбициозније захтеве за оно што се сада назива „сексуалном правдом“. Поред тога, средства којима се ово постиже укључују кривично-правни систем. Секс је увек политичан, прокламују политички фундаменталисти на страни неолибералног капитализма. Сматра се да су сексуална права неодвојива од економских, социјалних, културних и политичких права, а то су права која држава штити. Уз појачано незадовољство, „секс-левичари“ шире мржњу према ограничењима, ауторитету, уз жеђ за неограниченом слободом и осветом, слично као код идеологија претходног века попут комунизма, које су нудиле „класну мржњу“. Реч је о насилничким идеологијама заснованим на мржњи и незадовољству. Незадовољство није усмерено ка конкретном појединцу који би могао бити званично оптужен и осуђен за почињене злочине, уз помоћ установљених процедура и опипљивих доказа, већ против свих припадника неке „угњетавачке групе“, какви су „патриархални мушкарци“, с чим у вези морају бити смишљени нови злочини и нова оправдања за кажњавање. Незадовољство оправдава жељу за побуном против постојећег поретка, за рушењем постојећих институција, и успостављањем новог реда, у коме би револуционари били главни и користили своју нову моћ да казне оне за које мисле да су им нанели зло, а

који су у овом случају, чак и у већој мери него у случајевима из прошлости, само обични људи који гледају своја посла.

Око Закона о родној равноправности у Србији, Баскервил је рекао: „У вашем је законодавству само прекопирано оно што се већ ради у западној Европи и Северној Америци. Карактеристика тих закона је да дефинишу породично насиље веома широко: да би нешто било проглашено насиљем нема потребе за физичким контактом, то може бити увреда или и мање, и нема никакве везе са оним што насиље у класичном смислу значи.

Ови закони охрабрују супружнике да приликом развода износе лажне оптужбе и да на основу њих, један супружник, а то је најчешће отац, буде потпуно удаљен из породице. Не само разведен, него и раздвојен од деце. Последица примене овог закона није оно што би било нормално у случају насиља – месеци или године затвора, него уклањање супружника из породице, дома и од деце. Сврха је очигледна: удар на породицу.

Постоји и друга последица, системска, а то је да уведете систем у коме неко може да буде кажњен без правосудног процеса, презумпције невиности или доказа! То је тоталитаризам. Још једна важна одлика је то што тоталитаризам задира у приватни живот и његов најинтимнији део-породицу. Не постоји тоталитарнија ствар него да упаднете у нечији дом, растурите породицу и узмете децу. Ви више не управљате својим личним животом!

Правни систем, односно социјалне службе под изговором заштите деце преузимају контролу над сваким чланом домаћинства појединачно. Пошто су се за то створили предуслови, тако што је ослабио традиционални морал и улоге фамилије, цркве и вере, у тај вакуум су угуране социјалне службе, иако оне немају адекватно и неопходно правничко образовање.

Добар део овога о чему причамо је идеолошки мотивисано радикалним идеологијама које промовишу разне невладине организације. А већина НВО и у Србији и другим земљама централне и источне Европе се финансира из фондација и од влада земаља западне Европе и Северне Америке. То су НВО које промовишу феминизам и радикалне сексуалне идеологије.

Нису невладине, како се представљају, већ под утицајем других влада.“(3)

Смисао једног случаја

Јасно је, дакле, због чега православним хришћанима и борцима за заштиту породице треба зачепити уста: јер, Србија се не може претворити у концлагоре под влашћу политичког хомосексуализма док се људи не ућуткају. Зато Хоминтерна на линији Вашингтон – Брисел има у свим земљама којима влада и свој Гејстапо, који са јавног обзора уклања инакомислеће.

Понављам: никад нисам ширио мржњу према било коме, а као апологета бавио сам се најразличитијим темама: од папских претензија, преко сектологије до већ поменутих идеологије политичког хомосексуализма. Сведочио сам, по мери својих сила, Истину Која је Христос, настојећи да помогнем ближњима на њиховом путу ка смислу. Очито је да у антихришћанско време све то бива изложено најстрашнијим ударима, међу којима је и удружени *цендер* подухват Поверника за заштиту равноправности и НВО „Да се зна“, који су на мене залепили етикету „дискриминатора“. А лепљење етикета је, како рече покојни Владимир Булатовић Виб, прост посао – пљунеш човека, па залепиш етикету.

Уздам се у Господа, Мајку Божју и молитве Небеске Србије да ћу, иако грешан и недостојан, до последњег даха ићи путем који је Алекса Шантић описао у песми „Ми знамо судбу“. Јер, „волови јарам трпе, а не људи, Бог је слободу дао за човјека“.

Упутнице:

1. <http://www.carsa.rs/sledeci-korak-rodno-neutralno-vaspitanje/>
2. <http://www.isj.sanu.ac.rs/ru/2018/05/14/jezik-rodne-ravnopravnosti>
3. <http://www.ceopom-istina.rs/globalizam/zavera/profesor-baskervil-o-pozadini-udara-drzhave-na-poroditsu-u-srbiji/?lang=lat>

ДРУГИ О ИСТОМ

ПОРОДИЦА: ТЕМЕЉ И КРОВ НАШЕ БУДУЋНОСТИ

Разговор са др Немањом Зарићем,
генералним секретаром Центра за заштиту породице

Др Немања Зарић је лекар и специјализант опште хирургије. Као студент медицинског факултета Универзитета у Београду основао је Удружење православних медицинара које је окупуло православне студенте медицине, лекаре и остало медицинско особље. Удружење се бавило организовањем трибина и предавања о биоетичким дилемама, као што су абортус, еутаназија, клонирање, репродуктивне технологије и издавало је сопствени часопис под именом *Видар*. Један од оснивача и генерални секретар Центра за заштиту породице, непрофитне организације посвећене реафирмацији природне породице, одбрани права родитеља и деце, промовисању мера за решавање демографске зиме и успостављања породичног модела друштва. Активно сарађује са организацијама и појединцима окупљеним у Светском конгресу породица на различитим пропородичним и про-лајф пројектима у преко 80 земаља света.

Светски конгрес породица у Београду

- ▷ *Септембар је месец, и чека нас Регионална конференција Светског конгреса породица у Београду. О каквој организацији је реч?*

– Светски конгрес породица представља глобалну коалицију про-породичних организација из преко 80 држава које улажу напоре у одбрани природне породице и фундаменталних људских права и стварању породично оријентисаног друштва. Свој рад Конгрес темељи на дефиницији породице садржане у Универзалној декларацији о људским правима Уједињених нација (члан 16, став 3), која гласи: „*Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва.*“ Ова дефиниција обавезује државе да унапреде положај породице, да креирају политику према потребама породица и да заштите породице од антипородичних идеја и идеологија.

▷ *Шта нам можете рећи о досадашњем раду ове организације и о „београдским темама“ сусрета?*

– Светски конгрес породица, неформална коалиција организација из преко 80 земаља посвећених одбрани и унапређењу права природне породице има свог представника у Уједињеним нацијама и до сада је организовано 10 глобалних сусрета про-породичних лидера и то у Прагу, Женеви, Мексико Ситију, Варшави, Амстердаму, Мадриду, Сиднеју, Москви, Солт Лејк Ситију и Тбилисију. Поред тога, одржан је велики број регионалних конференција широм света. Теме које ће бити презентоване на Регионалној конференцији која ће бити одржана у згради Народне скупштине Републике Србије 17. Септембра су: демографска зима у Србији и свету; стратегије и мере у борби против „Беле куге“; про-породична политика као политика будућности Србије; критичка анализа нацрта будућег Грађанског законика Србије; представљање Независног глобалног индекса о породици; про-породичне мере у земљама Европске уније и Руској федерацији.

До сада потврђени међународни предавачи по позиву ће бити представници Светског конгреса породица: Дон Федер, директор коалиција и регионалних конференција Светског конгреса породица; Лука Волонте, председник Фондације *Novae Terrae* из Италије, дугогодишњи народни посланик у Парламенту Италије и некадашњи председник Европске партије народа у

Европском парламенту; Алексеј Комов, представник Светског конгреса породица за Руску федерацију; Леван Васадзе, оснивач и председник Грузијског демографског центра; Фабрис Сорлин, представник Светског конгреса породица за Француску.

Скуп ће отворити нови председник Светског конгреса породица, Брајан Браун. Поред међународних говорника, предвиђена су и предавања домаћих експерата у областима породичне и социјалне политике, демографа, социолога, психолога и представника невладиног сектора. Посебно бих издвојио представљање Независног глобалног индекса о породици који ће представити наш драги пријатељ господин Лука Волонте из Италије. Овај Индекс рангира државе према бројним факторима који се односе на положај породице у друштву, узимајући притом културолошке разлике у обзир. Према овом сјајном истраживању Србија се налази на 40 месту, од укупно 46 испитиваних држава. Занимљиво је посматрати појединачне подиндексе према којима можемо видети да постоје државе у којима би људи желели да имају велике, вишедетне породице, али немају одговарајуће услове (Србија и Италија нпр), као и државе где би људи могли да имају вишедетне породице, али не желе (Норвешка, Данска итд).

Шта је Центар за заштиту породице?

➤ *Ви сте на челу Центра за заштиту породице у Београду.*

Која су основна начела Ваше организације?

– У времену када се фундаментална људска права и нарочито права која ужива породица потискују зарад промоције деструктивних антипородичних и антицивизацијских идеологија принуђени смо да се вратимо на почетак и бранимо оно што је основно. Свако људско биће има право на живот од зачећа до тренутка природне смрти. Ово право произилази из принципа урођеног достојанства свих људских бића. Породица је фундаментална јединица друштва и има право на заштиту државе и друштва. Деца имају право да знају ко су им родитељи

и право на њихово старање. Родитељи имају прече право, обавезу и одговорност да своју децу васпитавају и образују у складу са својим уверењима. Свако има право да слободно испољава своја религиозна уверења, како приватно, тако и јавно. Ово су фундаментална људска права без којих сва остала људска права губе свој смисао. Ипак, иако су ова права потврђена у већини међународних докумената о људским правима (Универзална декларација УН о људским правима, Повеља фундаменталних права Европске уније, Европска друштвена повеља, Конвенција о правима детета итд) и у домаћем законодавству сведоци смо да се она све више негирају у међународном и националним законодавствима ради промоције „нових људских права“. У ова правно неутемељена „људска права“ убрајамо „право на абортус“, „право на еутаназију“, „право на истополне бракове/заједнице“, „сексуална права“ итд. Иако ова права нису утемељена ни у једном међународном документу, наставља се неумитно са њиховом промоцијом политичким средствима, у мас-медијима и у систему образовања Србије. Последица промоције ових непостојећих “права” је постепено укидање основних људских права. Центар за заштиту породице дакле посвећује свој рад одбрани фундаменталних људских права и права родитеља, деце и породице у складу са природним законом, као и активностима против даље промоције нехуманих и антипородичних „нових људских права“.

А Грађански законик?

- ▷ *Из рада ваше организације може се закључити да се противите одређеним предлозима садржаним у нацрту будућег Грађанског законика Србије. О чему је заправо реч?*

– У делу нацрта Грађанског законика који се односи на породичне односе, између осталог се покушава легализација сурогат материнства. Према аргументацији аутора и предлагача, сурогација нам је потребна као мера лечења неплодности,

обзиром да је то један од озбиљних проблема са којима се наше друштво данас суочава. Овај аргумент је апсолутно нетачан обзиром да се у сурогацији нико нити лечи, нити може да се излечи. Даље, у било којим активностима које су усмерене ка деци морамо се руководити начелом најбољег интереса детета. У сурогацији дете представља предмет трговине. Идеја сурогације није у задовољењу потреба детета, већ искључиво у задовољењу потреба одраслих. Заговорници сурогат материнства често пореде ову нехуману праксу са усвајањем деце, али то је неупоредиво, обзиром да је основни мотив код усвајања поправљање несрећне ситуације у којој се дете налази, док се у сурогацији дете производи ради задовољења потреба других. Даље, злоупотребе сурогације су бројне и добро документоване. Сурогат мајка се своди на функцију њене материце, ште је недопустиво одузимање достојанства женама. Не чуди стога да је чак и Европски парламент у свом редовном извештају о стању људских права јасно осудио праксу сурогације. Наведено је само делић аргумената против легализације сурогације и на овом месту се не може све поменути. Центар за заштиту породице је публиковао критичку анализу поменутог предлога која је доступна на нашој интернет презентацији.

Постоји ли „милосрдна смрт“?

▷ *А шта ћемо са еутаназијом коју су неки у ЕУ већ увели?*

Куда нас то води?

– Дакле, после сурогације, други проблем с којим се морамо борити је питање легализације еутаназије, или, како ову варварску праксу још називају њени предлагачи, „милосрдне смрти“. Проистекла из истог лонца људскоправашког тоталитаризма, еутаназија се никако не може сматрати људским правом, јер сам чин подразумева лишавање свих других људских права. По професији сам лекар и добро сам упознат са могућностима савремене палијативне медицине, те одговорно тврдим да нема те здравствене ситуације која се не може олакшати. Тамо где је

еутаназија легализована она се примењује из баналних разлога. Тако се у Холандији и Белгији убијају људи који не могу психички да се носе са личним и породичним проблемима што је заправо право лице еутаназије. На овом таласу релативизације вредности људског живота пре неколико година је публикован рад у престижном биоетичком часопису под називом: „Абортус након рођења – зашто да беба живи?“ Уз непрестане покушаје проглашења абортуса правом, све ширим индикацијама за еутаназију и релативизације основних вредности, не треба да нас зачуди када у блиској будућности напред наведени наслов рада постане и наша реалност. Поред тога, лекари су ти који треба да врше еутаназију што је неспојиво са лекарском етиком и заклетвом коју смо сви положили. Како рече један познати амерички биоетичар: *Medicine cannot be both our healer and our killer!* Срећом, Лекарска комора и Српско лекарско друштво се противе легализацији еутаназије, а нама остаје да се надамо да овај ужасан предлог неће проћи у Народној скупштини Републике Србије.

Деца и сексуално образовање

▷ *Напади на породицу су нарочито усмерени на најрањивије, на нашу децу. Указивали сте на погубност програма сексуалног образовања који се предаје у Војводини. Многи ипак сматрају да нам је потребно сексуално образовање.*

– Сексуално образовање, односно образовање омладине о репродуктивном здрављу треба да буде веома важна друштвена брига. У земљи у којој се годишње обави преко 150.000 вештачких абортуса, у којој је половина бракова разведена, у којој велики број жена пати од стерилитета, у којој се у сексуалне односе ступа у све ранијем узрасту, да наведемо само неке од проблема, образовање о репродуктивном здрављу треба да буде обавезан предмет. И то није спорно. Споран је садржај таквог предмета.

Сексуално и репродуктивно образовање и васпитање би требало да садржи информације о репродуктивним органима, зачећу, трудноћи, пренаталном животу и рођењу. Даље, треба да информише омладину о сексуално преносивим болестима и избегавању ризичних сексуалних односа, померању старосне границе за ступање у сексуалне односе и да промовише идеал полног живота са вољеном особом, у моногамној вези, пре свега у браку у коме се рађају деца, наша будућност. Такво образовање треба да реafirмише принципе честитости, поштења и верности у вези и браку. Треба да промовише брачну заједницу и породицу као природну средину у којој се и сексуални односи оплемењују и добијају виши смисао. Све наведено је занемарено у уџбенику свеобухватног сексуалног образовања који се, ево већ три године предаје деци у средњим школама у Војводини. Кратак поглед на коришћене референце нам открива да се аутори позивају на публикације организација које су лидери у пружању абортуса у САД и широм света. Даље, подаци су непотпуни и намерно лажно представљени. Примера ради, у оригиналној верзији уџбеника, која је у међувремену делимично измењена, постојало је читаво поглавље о хомосексуалности које је обилovalo ноторним лажима, док су се битне информације изостављале. Анални секс се посматра као сасвим нормална ствар, као усталом и хомогентални контакт, а да се притом наводи стопа неефикасности кондома у преношењу вируса ХИВ-а при аналном односу, као и да су управо хомосексуалци најчешће заражени. Према последњим подацима Центра за контролу болести у САД, 2% популације чине хомосексуалци, док се истовремено 55% оболелих од ХИВ инфекције налази у овог групи људи. Када овако озбиљан предмет подредите терору политичке коректности уместу научним чињеницама онда добијате овакав садржај, са чиме се не можемо помирити.

Посебно забрињава што је овакав приступ сексуалном образовању тобож „вредносно неутралан“, и што нимално не истиче позитивне и врлинске ставове. Тако се наводи да је могуће имати истовремено више партнера, без јасне осуде таквог понашања; или се наводи могућност абортуса без детаљног

информисања ученика о потенцијално катастрофалним последицама ове интервенције. Детаљна анализа овог уџбеника је такође доступна на нашој интернет презентацији.

Србија умире. Зашто?

- ▷ *Докторе Зарићу, у Србији је од пописа 2002. до пописа 2011. мање 400 хиљада људи. Има ли наде за нас?*
- Нека говоре чињенице. *Процењен број становника у Републици Србији износи 7 095 383 у 2015. години. Број живорођених је 65657, док број умрлих износи 103678 лица. Природни прираштај је минус 38021. Од последњих 11 година (2005-2015), претходна година је имала убедљиво најнижи природни прираштај. Просечни природни прираштај у овом периоду је износио минус 34859. Стопа природног прираштаја у Републици Србији износи минус 5,3‰. Стопа природног прираштаја је разлика између стопе наталитета и стопе морталитета. Статистички, нема значајније разлике у стопи природног прираштаја у последњих 10 година. Простим израчунавањем долазимо до резултата да је у периоду 2005-2015. године Србија изгубила око 383.000 становника. Највећи број деце рађају мајке старости 25–29 година (20 129 живорођења) и 30–34 године (19 695), а просечна старост мајке је 29,5 година. У градским насељима, просечна старост мајке је 30,3 година, а у осталим насељима 27,6 година. Жене у Србији се све касније одлучују на рађање првог детета. Узроци су сигурно бројни, а један од најважнијих је несигурност у будућност. Тај фактор, уз изразито анти-породичне културолошке трендове, огроман, ауто-геноцидни број вештачких прекида трудноће и лоше економске услове и услове за стицање породичног дома доводе до убрзане депопулације. Од укупног број општина-градава (169) у Републици Србији, стопа природног прираштаја у 2015. години позитивна је у само седам општина-градава (Сурчин, Петроварадин, Нови Сад, Сјеница, Прешево, Нови Пазар и Тутин. Удео младог становништва (0-14 година) износи свега 14,4%, док је удео старог*

становништва (преко 65 година) чак 18,7%. Старење становништва представља озбиљну социо-економску претњу одрживом развоју. Сасвим је јасно да ће даља депопулација, удружена са старењем становништва, довести до немогућности државе да из буџетских средстава одржава стабилан економски систем, а о економском развоју неће бити ни говора.

Узроци беле куге у нас

▷ *Шта су узроци наше демографске пропасти?*

– Узроци опадајућег фертилитета и депопулације су бројни. Међу културолошке узроке убрајамо културу атомског индивидуализма, убрзану дезинтеграцију брака и престанак веровања у брачне вредности, обезвређивање деце, агресивни феминизам, последице сексуалне револуције, изражени секуларизам и глобални рат против прокреације. У економске узроке убрајамо пре свега препознавање проблема депопулације од стране државе и самим тим одсуство про-породичних стратегија и мера у сфери економије, као што су мере директне финансијске подршке породицама са децом, пореске олакшице за вишедетне породице, субвенције при покретању породичног бизниса, субвенције при куповини породичног дома итд.

Примери из света

▷ *Очито је, од кукања нема вајде. Може ли се шта учинити да се ова демографска слика поправи?*

– Наравно да може. Кад се већ толико позивамо на Европску унију, вреди погледати тамошње трендове. Просечна издвајања држава Европске уније за директну и индиректну финансијску подршку породици износи 2,6% БДП-а. Неке државе при том значајно одскачу, као што су Аустрија (3%) и нарочито Мађарска (4%). Према планираном буџету за 2017. годину, Мађарска намерава да издвоји око 890 милиона евра за финансијску

подршку породици, а планирају да тај износ 2019. премаши милијарду евра. Мађарска такође омогућава породицама неповратна средства до износа од скоро 32.000 евра при куповини породичног дома, а поред тога породицама са троје и више деце држава такође одобрава кредите са ниским каматним стопама у истом износу.

Од када је Русија увидела да је проблем депопулације приоритетан национални проблем уведене су бројне мере за подстицај рађања, те је Русија не само успела да заустави погубне трендове, већ и да први пут у својој новијој историји оствари природни пораст броја становника. Поређења ради, укупни расходи за новчану социјалну помоћ породицама у Србији је у 2012. години износио 0,3% БДП-а.

Потребно је, дакле, да се сви посветимо борби за права породице, за побољшање економског положаја породице, за довођење породице у центар националне политике, истовремено се одупирући најезди анти-породичних идеологија. Ако не одбранимо породицу, не можемо се надати решењу проблема Беле куге.

Разговор водио: Владимир Димитријевић

Објављено у „Печату“ 8. септембра 2016.

ПОРОДИЧНА ПОЛИТИКА – НАЈВАЖНИЈА ПОЛИТИКА 21. ВЕКА

Разговор са Луком Волонтеом,
челником фондације „Нова тера“

Дуго очекивани Независни глобални индекс о породици (Independend Global Index on Family) је коначно угледао светлост дана. Независни глобални индекс о породици (НГИП) је настао са циљем анализе структурних карактеристика породица широм света ради одређивања позитивног или негативног тренда за формирање породице, као и ради вредновања адекватне помоћи породицама у различитим државама.

Организација која је израдила НГИП је Фондација Нове Тере (Fondazione Novae Terrae) из Италије, која је помоћу стручњака са католичког Универзитета у Милану и бројних појединаца и организација широм света прикупила неопходне податке. Центар за заштиту породице из Србије учествовао је у пружању података за Србију.

Господин Лука Волонте је оснивач и председник Фондације Novae Terrae, члан Управног одбора Dignitatis Humanae института и организације CitizenGO. Био је дугогодишњи члан Парламента Италије као и председник Европске партије народа - Демокришћанске групе у Парламентарној скупштини Савета Европе. Господин Волонте је истакнути борац за права породица, права на слободу вероисповести и савести, омладинску политику, промовисање волонтерског рада и против сиромаштва. Добитник је престижне међународне награде - Scandinavian Human Dignity Award. Лука Волонте је гост-предавач

на предстојећој Регионалној конференцији Светског конгреса породица која ће бити одржана 17. септембра у згради Народне скупштине Републике Србије, Говорник је и у простору Привредне коморе Србије, у организацији Института за европске студије и Центра за заштиту породице, када представља резултате овог истраживања.

▷ *Господине Волонте, реците нам нешто о темељним претпоставкама истраживања које сте спровели. Од каквих полазишта сте кренули у овако захтеван посао?*

– Истраживање је обухватило не само земље Европе, већ и неке државе Северне и Јужне Америке, као и одређене државе Африке и Азије. Циљеви истраживања су утемељени у чињеници да кључни међународни документи, као што су Универзална декларација о људским правима Уједињених нација (1948), Међународни пакт о људским и политичким правима (1966) и Међународни пакт о економским, социјалним и људским правима (1966), реafirмишу чињеницу да је породица заснована на браку између мушкарца и жене, природна и фундаментална јединица друштва, и да има право на заштиту државе и друштва.

Конвенција о правима детета (1989) препознаје да дете има право да познаје своје родитеља и да има право на њихову бригу, као и да је породица природна средина за развој и добробит детета. За потпун и хармоничан развој његове личности, дете треба да одраста у породичном окружењу, у атмосфери среће, љубави и разумевања, те последично породици треба обезбедити адекватну подршку и помоћ како би лакше могла да преузме своју кључну улогу у друштву.

Држава је дакле у законској обавези да помаже породицу, и један од циљева овог првог издања НГИП је био да покаже у којој мери различите државе ту обавезу испуњавају. Како би се успоставио НГИП, у условима изражених културолошких разлика у различитим државама и друштвима, индикатори коришћени у анализи су подељени у четири категорије: структура породице, економски ресурси, ресурси који потенцијално помажу породицу и социјални ресурси.

▷ *Можете ли нам објаснити шта је заправо Независни глобални индекс о породици и зашто је тако значајно оруђе за креаторе про-породичне политике?*

– Независни глобални индекс о породици (НГИП) нам пружа синтетизоване податке о томе како је породица, а нарочито породица са децом, подржана у различитим државама широм света, при чему се у обзир узимају изражене културолошке разлике. Ова анализа почива на дефиницији породице као „стабилне заједнице две хетеросексуалне особе, која је заснована на браку са основним циљем размножавања; која се темељи у сексуалној различитости и реципроцитету, међугенерациској солидарности и принципу добровољности“. НГИП има два главна циља:

– анализу структурних карактеристика породице на међународном нивоу ради одређивања пораста или пада тенденције ка формирању стабилних породичних односа;

– откривања постојања или непостојања адекватне подршке и помоћи породицама.

Спомињете значај под-индекса у оквиру ове анализе ради разумевања културолошких и економских разлика у различитим државама које се односе на породицу. Можете ли нам то појаснити?

– Индикатори коришћени у НГИП се односе на четири главна елемента:

– *Структурна димензија*, односно структура саме породице. Укључили смо индикаторе који се односе на родитељство и односе између партнера.

– *Ресурси у подршци породици:*

а. *економски ресурси* који су директно доступни породици, ка што су запослење/плата, различити извори прихода итд.

б. *ресурси који су индиректно на располагању породици*, као што су доступност предшколских установа, мере које омогућавају баланс између породичних и пословних обавеза, про-породичне мере итд.

- Социјални ресурси, који се односе на однос друштва према породици и обрнуто, вредновање породице и породичних односа, повезаност са другим породицама итд.

▷ *Од укупно 46 држава обухваћених овом анализом, Србија се налази на поражавајућем 40 месту. Иза Србије су једино Пољска, Чешка, Словачка, Перу, Хрватска и Македонија. На ранг листи предњаче Данска, Нови Зеланд, Шведска, Норвешка и Израел. Каква је Ваша процена светске ситуације кад је демографија у питању?*

– Укупни индекс, и нарочито под-индекси показују да, у смислу жеље за формирањем породице и броја деце, постоје државе у којима би људи, на основу високих економских и осталих ресурса могли, али не желе да формирају породице (Данска, Нови Зеланд, Шведска и Немачка), као и оне државе у којима би људи, на основу ниских структурних и економских индикатора желели, али немају услова за формирање породице (Италија, Грчка, Мексико, Румунија, Србија, Пољска, Словачка, Хрватска и Македонија).

Значај Независног глобалног индекса о породици лежи у адекватном откривању индикатора неопходних за разумевање проблема са којима се породице суочавају широм света, и што извлачењем закључака, нарочито из под-индекса, можемо доћи до формулисања проблема и самим тим јасног прецизирања неопходних мера потребних за оснаживање породица и унапређење положаја породице као најзначајније - фундаменталне ћелије друштва.

▷ *Према Вашем мишљењу, које су главне препреке у формирању породице, а нарочито вишедетних породица? Да ли су оне примарно економске, или културолошке и духовне?*

– Све три наведене препреке су подједнако значајне. Сигурно је да се мора оснаживати заједничко морално схватање и вредновање породице у друштву, али је пресудно имплементирање свеобухватних про-породичних мера, које би обухватиле фискалне, административне и социјалне мере, као и мере везане

за запослење и услове рада. Свако новорођено дете треба да се сматра огромним доприносом и богатством за државу, обзиром да новорођенчад нису само дар Божији његовим родитељима, већ су и “дар” за читаво друштво. Имајућу непрекидно у виду овај једноставан и разуман став, свака држава је обавезна да спроводи ову насушну потребу: да спроводи мере и стратегије у интересу новорођенчади и породице у целини.

▷ *Као што видимо, Србија је веома ниско рангирана у НГИП, одмах након Италије. Како је могуће да су ове две државе које традиционално изузетно цене породицу тако лоше рангиране и шта можемо учинити да обрнемо овај несрећни процес?*

– Мислим да целокупно цивилно друштво, не само невладине организације, већ и Црква и религиозни лидери треба да јасно подигну глас и позову све политичаре и политичке организације да подрже про-породичне мере и породице, а нарочито вишедетне породице, јер је то једини пут ка обнови социјалне кохезије и опште добробити друштва и државе. Улога цивилног друштва није значајна само у време предизборне кампање, већ она мора бити активна сваког дана.

▷ *Сматрате ли да политичке структуре у Европској унији разумеју значај подршке природној породици као камен темељцу сваког друштва?*

– Не, Европска унија нажалост не подржава породицу нити про-породичне мере. Оно што је још горе, бирократија ЕУ заправо промовише тзв. “грађанска права” и све екстравагантне облике “грађанске уније” (хомосексуалних „бракова“, нап. прев.). Увакви погрешни приступи наносе штету друштвеној кохезији, мешају се и покушавају да утичу на ингеренције унутар породице и додатно погоршавају демографску слику.

Разговарао: Владимир Димитријевић

Објављено у „Печату“ 16. септембра 2016.

БУДУЋНОСТ ЈЕ У ОБНОВИ ПОРОДИЦЕ

Разговор са др Аланом Карлсоном,
оснивачем Светског конгреса породица

У САД је, 19. јануара 2019. године, одржан велики „Марш за живот“, највећи PRO LIFE догађај на свету. Скупу се обратили многи угледни браниоци права на живот детета од зачећа, али и потпредседник САД, Мајк Пенс, са супругом Карен, коју су леви либерали нападали зато што ради у приватној хришћанској школи која није „gay friendly“ расположена. „Ми смо Пенсови, и ми смо за живот“, рекао је Трампов најближи сарадник. Председник САД се обратио окупљенима видео – поруком, и рекао да његова Влада укида помоћ свим НВО за „планирање породице“ које, широм света, пропагирају абортусе, и да га нико неће спречити да, у тој области, спроведе шта је наумио. Он је додао: „Кад гледамо у очи новорођенчета, видимо лепоту, људску душу и величанство Божјег стварања.“ Окупљенима је поручио: „Ваши покрет је заснован на љубави и утемељен на достојанству сваког људског живота. Увек ћу бранити прво право наше Декларације независности: право на живот“.

Ово је био повод да разговарамо са Аланом Карлсоном, председником америчког Хауард центра за породицу, религију и друштво и оснивачем Светског конгреса породица, који је, као гост Института за европске студије, боравио у Србији септембра прошле године. Професор Карлсон је једно од највећих савремених имена за питања породице. Аутор је десетак класичних књига о историји породичних односа, великог броја радова, јавних наступа а више пута је сведочио пред Врховним судом САД и другим

судовима у случајевима повезаним са проблемима породичне политике. Срдачно благодаримо др Миши Ђурковићу, који нас је повезао са г. Карлсоном.

Шта је то природна породица?

- ▷ *Поштовани професоре, Ви сте један од коаутора „Манифеста Природне породице“ и човек који се деценијама бори за очевидну истину – таква породица је темељ здравог друштва. Како Ви видите појам Природне породице?*

– Природна породица, не појединац, је основна друштвена, политичка и економска јединица сваког друштва. То је устаљено гледиште Богом даног поретка постојања, укоренењено у људску природу. Природна породица је заједница мушкарца и жене, саздана за читав живот и на темељу брака, а чији су циљеви рађање деце, узајамност љубави и радости, пружање моралног васпитања потомству, прављење плана основне кућне економије, пружање сигурности онда када је то потребно и повезивање поколења. Природна породица се чешће назива „традиционална породица“, што може да звучи превише „назадно“ и „нуклеарна породица“, што је ограничен појам и асоцира на бомбу.

- ▷ *Често се позивате на биолошке основе породичног живота. О чему је реч?*

– Према палеоантрополошким записима, суштински облик Природне породице дефинисане у научним радовима као прихватање „појачаног родитељства и друштвених односа, моногамног повезивања парова (брака), (и) нарочитих сексуално-репродуктивних улога (муж-отац и жена-мајка)“ је постојао и међу нашим људским прецима „многа пре зоре Плеистоцена“... или барем пре два милиона година (види: К. Овен Лавцој, „Порекло човека“, 1981). Породица је, дакле, постојала многа пре било какве политичке власти. У наше време, Природна породица наставља да постоји као једна установа праве и здраве „анархије“, резервоар људске слободе. Речима Гилберта Честертона: „Породица је

једина провера вредности државе која има обавезу да се обнавља вечно као држава, али много природније него држава“. Чак и када културе и државе постају непријатељски расположене, природне породице и њихови браниоци се освесте; у такво доба, јављају се покрети за заштиту деце и породица.

Уосталом, мушкарци и жене показују дубоке, стварне, непромењиве биолошке разлике. Полне разлике у мушким и женским мозговима значе да мушкарци показују склоност ка „праволинијском“ типу мишљења и обављању специфичних задатака, док су жене ненадмашиве у обављању уопштенијих задатака и процењивању људских односа. Женски хормони утичу на способности рађања и узгоја деце као и одржавања домаћинства, док мушки хормони изазивају склоност ка агресивном понашању и обављању спољашњих послова. Мушкарци и жене се разликују по приступу у решавању интелектуалних проблема. Широм света, мушкарци надмашују жене у тестовима визуално-просторних вештина, док су се жене далеко боље показале у тестовима вербалних способности. Сваки покушај да се друштво лиши мушко – женских различитости захтева оно што један научник назива „маоистички приступ“ који се *заснива на насиљу и поновљеним поступцима „револуционарне одлучности“*. Са друге стране, када су човек и жена уједињени у браку, целина је већа него збир свих његових делова. Таква домаћинства су здравија, срећнија, па и имућнија: чак и у сировим економским појмовима, љубав унутар брака „подиже ниво комфора“, док брижност унутар брака повећава „укупан приход“ пара (видети књигу добитника Нобелове награде, економисте Герија Бекера, „Расправа о породици“).

Породица и држава

- ▷ *Где је породица, ту је, на овај или онај, пријатељски или непријатељски, начин и држава. Данас се државе, у многим деловима света, мешају у породичне односе и „глајхшал-тују“ их по моделима „леволибералних“ вредности. Одакле*

овај нови тоталитаризам? Шта држава сме да тражи од породице? Одакле прича о „истополним браковима“?

– Једини законит разлог због који државне власти региструју интимне заједнице и дају предност неким од њих у односу на неке друге је могућност да те заједнице имају децу или чињеница да их већ имају. А то је због тога што деца представљају будућност било ког здравог друштва. Као што је Луј де Бонал писао далеке 1801, у књизи која је била реакција на планирану радикалну измену француског грађанског законика везаног за брак: “Политичка власт интервенише приликом уговарања брачне заједнице између супружника *само* зато што она представља *нерођено* дете, које је *једини друштвени циљ брака*, и зато држава прихвата завет који су супружници дали онаквим какав јесте као гаранцију да ће се родити дете“ и, у складу с тим, гајити га са успехом. Истополне заједнице су по дефиницији и на основу биолошке стварности неродне, стерилне. У таквим случајевима, брак је непотребан и нежељен. Да кажемо то другачије: историјске чињенице, библијско откровење, здрав разум и све биолошке и друштвене науке указују на извесне истине: одрживи поредак људске породице је само хетеросексуални; људска друштва почивају на здању трајних полних и привредних веза које стварају мушкарац и жена и које се зову брак; и јавно признање и почаст која им се указују ту су због тога што хетеросексуалне везе могу да створе нови живот и најбоље окружење за подизање детета.

Рат против становништва

▷ *А зашто је вођен и зашто се даље води рат Новог светског поретка против раста становништва на нашој планети?*

– Рат против становништва, који су веома ревносно покренуле неколике америчке фондације педесетих, био је, делимично, хистеријска реакција на један здрав развојни процес: послератни амерички „бејби бум“, који је довео скоро до удвостручења просечне америчке породице, као и на преживљавање већег броја

деце у земљама у развоју путем побољшања здравствене заштите и имунизације. То је делимично био нови израз еугеничког расизма усмереног на народе у бившим афричким и азијским колонијама.

Тешка истина, повремено игнорисана, јесте и то да су урбана и индустријска друштва, након преласка из прединдустријског, аграрног начина живота, развила снажне подстицаје против рађања деце и формирања великих породица. Суштински, деца која су расла на сеоским имањима постала су прескупа инвестиција у градовима. На дуже стазе, темељени проблем с којим су се суочиле постмодерне нације је изумирање становништва, а не његов пораст. Истина о овоме може се данас видети у свим развијеним земљама Европе, Азије, Северне и Јужне Америке. Ниједна од њих не достиже ни тзв. „заменски ниво“ плодности – да се роди онолико нових људи колико старих умре. Све су те државе у демографском паду – мртвачки сандуци и крематоријумске урне бројем превазилазе колевке. Делови Западне Европе већ су својеврсни полупразни музеји, које насељавају старци и старице. То су народи без будућности, који живе на моралном, друштвеном и финансијском капиталу прошлих поколења. Тужна је симболика управо у томе што већина ових земаља сада има премијере који немају потомства.

Породица и економија: изазови и одговори

▷ *Постоје ли, по Вашем мишљењу, и дубљи разлози од за демографски слом западних народа, а не само наметање „културе смрти“?*

– Током стотина поколења, нормалан начин на који су породице живеле и радиле био је везан за исто место: на сеоском имању или уз занатлијску радионицу, у номадском шатору или рибарској колиби. То је стварало темељено привредно јединство између мужева и жена, родитеља и деце, делатних одраслих и њихових старих. Мушко – женски односи у породици почивали су на природном узајамном допуњавању: обоје су радили у малом

породичном предузећу, које је омогућавало да се њихове снаге и дарови пројаве. Деца су расла у оквиру матрице малих породичних економија. Кључна друштвена последица индустријске револуције била је разбијање ових заједница. Глад за најамним радом мушкараца, жена, па и деце довела је до тога да фабрике и уреди једноставно цепају породице. Јавили су се и проблеми сасвим нови за дотадашње људско искуство: мужеви и жене почели су да се надмећу у продаји свог рада трећој страни; никог није било код куће да брине о деци, немоћнима и старима. Нуђена су различита решења: принудна „једнакост полова“, вртићи за децу, старачки домови, али су резултати били врло слаби. Главна последица је, опет, била смањење броја бракова и нерађање деце.

▷ *Може ли се овај процес зауставити? Како обновити породицу?*

– Ипак, почетак 21. века нуди, макар делимичну, могућност за поновно повезивање дома и посла. Кућни компјутер и интернет нуде широке могућности човеку да се укључи на тржиште рада из свог дома. Минијатуризација медицинске дијагностике и средстава за лечење опет чини могућим кућне лекаре и стоматологе, који иду од врата до врата. Ранији облици децентрализоване производње енергије – електроенергетске мреже, мањи електрични уређаји, кућни генератори, мотори са унутарњим сагоревањем – које данас подржавају три Д штампачи многе фабрике ће учинити сувишним. Трговина поштом, у којој су мале породичне радње и радионице, бар што се шанси тиче, теоретски изједначене са највећим корпорацијама, већ сада угрожавају мегамаркете. Кућне баште и школовање код куће стичу нову популарност посвуда, од САД до Русије (да напоменем: Трећа светска конференција о кућном образовању недавно је завршена у Москви и Санкт Петербургу). Укратко, садашње околности дозвољавају обнову виталних породичних економија, самодовољних и кадрих да се укључе у шире привредне токове.

Сексуална револуција и контрареволуција

▷ *Какви су исходи тзв. „сексуалне револуције“? Присуствујемо ли извесним „контрареволуционарним“ покушајима?*

– Сексуални револуционари добили су многе битке у америчким „ратовима у култури“ углавном користећи корумпирани законодавни и судски систем да би наметнули своју „агенду“; њихове победе скоро никад нису добијене демократским путем. У Европи је прича много сложенија. Па ипак је и овде неизабрана евробироократија из Брисела деловала на сличан начин, нападајући вредности Природне породице у оквиру Европске уније, углавном у име тобожњих „људских права“. Ипак, мислим да те стратегије неће вредети на дуже стазе. „Нови популизам“ у Европи и Севереној Америци је озбиљно покренут настојањима да се народи и њихови идентитети одбране од насртаја сексуалних револуционара. У Пољској, владајућа партија Право и правда и Фидес у Мађарској нуде обећавањуће примере настојања да се обнови демократија као власт народа, што је у исти мах и један од начина ојачања система Природне породице. То се може очекивати и у Италији. Мада Трампова победа у САД 2016. представља исход деловања неколико различитих политичких вектора, његова администрација је учинила добре ствари у вези са низом породичних питања: од снажних подстицаја у корист породице у оквиру пореске реформе 2017. до усредсређених напора да у федералне судове уђу судије које су за породицу. Уосталом, ниједан политички систем не може на дуже вршити насиље над Мајком Природом. Народи који наставе рат против Природне породице ће просто нестати, а замениће их народи који се рађају. Само оне политичке заједнице које усвоје, штите и охрабрују модел Природне породице имају стварну и здраву будућност.

Објављено у „Печату“ 8. фебруара 2019.

КАД РАДИКАЛНЕ ФЕМИНИСТКИЊЕ МАРШИРАЈУ: ЗАШТО СЕ ПРОФЕСОР ПРАВА БРАНИСЛАВ РИСТИВОЈЕВИЋ НАШАО НА СУДУ?

Бранислав Ристивојевић је редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду. Шеф је Катедре за кривично право и криминологију и продекан. Некад је био и народни посланик, шеф посланичког клуба, председник два скупштинска одбора (за законодавство и за правосуђе и државну управу), саветник председника владе. У орвеловској Србији у којој живимо, професор Ристивојевић ће, због слободно израженог научног и стручног става, бити изведен на суд. О каквом кошмару је реч?

Монополисти против слободе говора

- ▷ *Недавно сте тужени, пред Вишим судом у Новом Саду, због текста о закону против насиља у породици који сте прошле године објавили на сајту Нове српске политичке мисли. Иза тужбе стоји Бранкица Јанковић, повереница за заштиту родне равноправности. Шта је разлог за ову, до сада невиђену хајку, на слободу мишљења у Србији?*
 - Не знам ко стоји, али могу да претпоставим шта стоји када видим који су се још људи нашли на удару Поверника (Брдар, Ђурковић...). Циљ је, по свему судећи, академска заједница у

Србији као последњи бастион слободе говора у нашој напаћеној земљи. Србија никад није била позната нити је била лидер у сфери неговања или развијања слободе говора. Просто, никад се није у потпуности развила свест о томе која је важност слободе говора за српско друштво. Зато су овакви прогони и могући.

Иако је настала далеко раније још у Антици, слобода говора се коначно уобличила у англосаксонским друштвима пре стотинак година као преношење концепта слободне тржишне утакмице у свет идеја. По истој логици по којој функционишу тржишта роба у материјалном свету, а то је слободна конкуренција и елиминисање монопола, требало би да функционише и замишљено тржиште идеја у духовном свету. Слобода говора је у ствари механизам за остваривање слободне конкуренције и елиминисање монопола на тржишту идеја. Свако има слободу да говори односно да пласира „робу“ на тржишту идеја, а људи као разумни конзументи идеја ће одбацити лоше а прихватити добре. На исти начин на који би на тржишту роба купили добру робу а одбацили лошу. Ако би се на тржишту роба створио монопол, односно ексклузивно право на нуђење роба или њихов откуп, оно би пропало јер људи не би били заинтересовани да на њему конкуришу ако праве, слободне, тржишне конкуренције нема. Е видите, исто се дешава на тржишту идеја. Када неко покушава да на њему створи монопол, односно да успостави ексклузивно право да пласира идеје онда је такво тржиште монополизовано и пропашће.

▷ *По Вашем мишљењу, у овом случају дешава се управо то. Какве последице ово насртање на слободу изражавања може имати?*

– Повереник за равноправност хоће да уђутка последња изворишта слободномислећег става у Србији (академску заједницу) покушавајући да успостави монопол на тржишту идеја у Србији. Тако да све ово што се дешава нема везе са Ђурковићем, Брдаром или Ристивојевићем већ са уништавањем Србије као слободне државе. Непроцењива је вредност слободе говора за остваривање свих других права и слобода за једно друштво.

Ако немате слободу говора, како ће те се нпр. жалити да су Вам неко право или слобода ускраћени?

При свему овоме Повереник вероватно ни нема појма шта ради. У питању је провинцијски чиновник којег путем „пројеката“ или „грантова“ постаје средње рангирани апаратчик грађанског друштва. Оличење бирократије и конформизма, без праве слободе или моћи да доноси одлуке она је вероватно само још један објекат метастазираног система устоличавања каријерних бенефицијара страних извора финансирања на важне државне функције. Такви нам после организују разноврне „пројекте“ усређавања српског друштва. Спроводећи одлуке које није донела, било странца на чијим је пројектима било напредњака који су је ту поставили, од једне државне институције прави сервис, механизам или средство за остваравање туђих идеја у које нема уплива. У пракси рада безбедносних служби постоји појам који се користи да се назове човек који ни не зна да је искоришћен или злоупотребљен за обавештајни задатак: агент - цепенациа.

Срећна нова 1947. година

- ▷ У свом тексту „Година 1947.“, Миша Ђурковић каже: „Господин Ристивојевић и ја припадамо генерацији која се у младости борила против комунизма и веровала да ћемо живети у друштву либералне демократије, где су слобода говора и научног стваралаштва гарантована права. Васпитани смо да је патриотизам вредност и да је наша обавеза да најбоље и најпоштеније радимо свој научни и јавни посао. Да критикујемо оно што не ваља, без страха да ћемо за то одговарати, новчано, кривично или на било који други начин. Но, савремена друштва, понекад из различитих разлога, било унутрашњих или спољних, склизну у ауторитаризам и укину слободу говора и научног рада. Ако је српско друштво решило да иде у том правцу (можда је и то један од нових услова за

европске интеграције?), онда је ред да нам се то на време објасни. Молим, дакле, људе који воде ову државу да реше хоће ли да праве либералну демократију у којој се поштују уставом гарантоване слободе говора и научног рада, или ће ићи у правцу њиховог укидања који својим радом ударнички трасира госпођа повереница.“ Господине професоре, да ли сте могли да слутите да ће после вербалног деликта, који је уведен ради заштите „имена и дела Јосипа Броза Тита“, у Србији, тридесетак година после његове смрти, бити уведен „ЛГБТ вербални деликт“?

– Могао сам да наслутим, не само ја него и сваки пажљиви пратилац друштвених токова или читалац Орвела. Његов пророчански роман „1984“ није постигао светску славу зато што је описивао совјетско друштво у хладноратовско доба, већ зато што је предвидео шта се може десити западним друштвима и у ком правцу би могла да се она крећу ако се не буде уважавала слобода говора. Укидање или ограничавање слободе говора којем се западноевропска друштва још увек опиру (истина - са све мање успеха) јер имају далеко старију и зрелију демократску традицију и стабилније институције правне државе, лако се може пласирати у Србију или неку другу земљу аспиранта на чланство у то „европско“ друштво. У процесу приближавања „западу“ наше неспособне и корумпиране квазиелите пристају да нам се пласира свако њихово смеће које не пролази високе стандарде контроле квалитета на том истом „рајском“ месту за живот. Као што нам продају своје вишкове застарелих дизел аутомобила који загађују животну средину или друго половно смеће, прехранбене производе којима је истекао рок трајања или месо које није више за људску употребу тако нам пласирају и пропале, неуспешне или застареле идеје као што је укидање слободе говора. Њихово институционализовање у Србији је потребно да би се од Србије направи колонија јер се колоније лакше експлоатишу од независних држава. Укидање слободе говора је ту од изузетне важности. Морају се утишати сви гласови противни тим токовима, мора се угасити светло у Србији,

морају да умукну сви који размишљају својом главом и који би могли да укажу на ова погубна кретања.

Најбољи доказ да нас не планирају за равноправно чланство у том пробраном друштву јесте управо то, било принудно било перфидно, наметање нижих санитарних, хигијенских, техничких, образовних, правних и свих других стандарда и образаца функционисања Србији од оних који важе за њих саме. У праву сте, они нас подстичу да уведемо вербални деликт. Тиме нас враћају временски уназад, у историјски преживљене установе и цивилизацијски потрошене институције. Да желе да нас приме ваљда би нас узвисили на њихов сопствени ниво и раван како би могли да равноправно функционисамо када једног дана будемо међу њима. Дете које не планирате да ради пристојан и добро плаћен посао у уваженој професији и да живи у високом слоју у друштву не шаљете на факултет него у занатску школу или на брзопотезни курс.

Разарање породице путем закона

- ▷ *Вратимо се, ипак, законском разарању породице у Србији, којим сте се бавили у низу својих научних радова. Утврдили сте да је Закон о спречавању насиља у породици неспојив са другим нашим законима, који породицу штите као врховну вредност друштва, и да је за то одговорна идеологија радикалног феминизма. Колико је Ваша теза доказива?*

– Лако. То сам доказао у неколико стручних, чисто научних радова на ову тему где сам се бавио генеалогичком Законом. Из те генеалогичке се може извући закључак да је Закон оживотворење другог циља поменутог у „Националној стратегији за спречавање и сузбијање насиља над женама у породици и у партнерским односима“¹⁸ („увођење нових решења... ..којима се... ..обезбеђује делотворна заштита жртава насиља“). Он је још један од

18 Национална стратегија за спречавање и сузбијање насиља над женама у породици и у партнерским односима, *Службени гласник РС*, број. 27/2011.

резултата рада НВО које су, како су пажљиви посматрачи већ приметили, преузеле кључну реч у законодавном поступку у РС.¹⁹ У питању су, сасвим јасно, НВО које се боре за људска права жена односно НВО феминистичког вредносног устројства.²⁰

Укидање препоставке невиности

- ▷ *Бавили сте се проблематичним појмовима „могући учинилац насиља“ и „процене ризика од насиља у породици“.* Устврдили сте да је реч квазикривичноправним категоријама, које омогућују полицији, тренраној код радикалних феминисткиња, да процењује ко ће у будућности починити злочин, као у филму „Minority Report“. *Куда нас то води?*

– Управо тамо где сте сугерисали позивајући се на аналогију са филмом чији је назив код нас преведен као „Сувишни извештај“. У друштво у коме нема елементарне слободе јер се људи хапсе и без тога да су било шта урадили само на основу процене да ће у будућности тек нешто да ураде. У било којој нормалној земљи и сама овако, на бази кривичних наука, неоснована и погрешна идеја да се може предвидети противправно понашање, која у себи носи одвратну претпоставку да ће људи да се лишавају слободе, истерују из својих кућа и раздвајају од својих породица без тога да су ишта урадили била би аларм да таква земља клизи у диктатуру и тоталитаризам.

19 “Те туђе невладине организације стално намећу своју прву реч у јавном мњењу и култури.”: М. Екмечић /2011/: Живимо у доба рата објављеног историјској науци, *Реч Милорада Екмечића, добитника награде „Печат времена“ за историографију, приликом уручења признања*, <http://www.pecat.co.rs/2011/05/milorad-ekmecic-zivimo-u-doba-rata-objavljenog-istorijskoj-nauci/>, посећено: 27.2.1017.

20 Из Стратегије сазнајемо ко је у питању: Мрежа Жене против насиља, Лабрис, Инцест траума центар, Центар за промоцију здравља жена, Оаза сигурности, Удружење ромкиња Освит и друге:

Шта да се ради?

- ▷ *Глобалисти све више разарају породицу, а у последње време смо сведоци одузимања деце из породица, под врло чудним образложењима. Имамо ли снаге да се супроставимо логици неототалитаризма, маскираној у причу о људским правима?*

– Утисак ми је да је то питање упућено пре целокупној српској јавности него мени. Што могу сам и својим снагама, радим. Пишем, објављујем, говорим, скрећем људима пажњу шта се дешава. Али не могу, а и да могу не желим, никог да терам да усвоји моје ставове и идеје или још горе, да по њима поступа против своје воље. За разлику од Повереника за равноправност, који се понаша као да није повереник него *министар истине* или *полицајац мисли* из Орвеловог романа, знам шта је слобода говора и уважавам је и када се са туђим ставом не саглашавам, стран ми је или ми се не свиђа.

Удрите, нисам крив (Момчило Настасијевић)

- ▷ *Како се осећате после свега? Хоћете ли се повући или ћете идаље настојати да сведочите истину о покушајима наметања квазизаконских решења што урушавају наше друштво?*

– Никад нећу одустати од борбе за преображај српског друштва на начелима правне државе и владавине закона, њено претварање у земљу једнаких и равноправних могућности за све, уточиште слабих, нејаких и прогоњених, тврђаву поносних и слободних. Чак и када ме она не разуме, или одбацује, када ме неко у њено име неосновано кажњава или прогони, величина и вредност онога што могу да учиним за њено опште добро превазилази мој напор, труд или трошак. На крају крајева, нисам се родио у слободној Србији зато што ју је неко такву поклоњено нашим предацима, него зато што су они за такву Србију крварили и плаћали да би могли да нам је слободну оставе у

наслеђе. Најмање што можемо да урадимо јесте да испунимо своју дужност да се боримо да остане слободна каква јесте и такву је предамо потомцима.

Овакви бедни покушаји да ме ућуткају ми само подижу вредност у очима свих којима је стало до тога како ће Србија изгледати у будућности. Они су сведочанства о мојој исправности. Они нису казнени прогон него ордења и признања.

Разговарао: Владимир Димитријевић

Објављено у „Печату“ 30. марта 2018.

САДРЖАЈ

Како сам проглашен дискриминатором:	
Уместо увода	5

НА УДАРУ НОВОГ ТОТАЛИТАРИЗМА

Хоминтерна и гејстапо на делу:	
кафкијански процес у Београду.....	33
Зоран Чворовић: слобода вероисповести и слобода говора на евроунијатском суду.....	36
Вреди се борити	40
Миша Ђурковић на удару ЛГБТ „заштитара“ или: as long as there is one hundred	42
У одбрану Бранислава Ристивојевића: о праву и правди у Србији,	50
Три деценије касније, вербални деликт се вратио: како је професор Ристивојевић осуђен као „дискриминатор“	58
Разбијач Овертоновог прозора: читанка у одбрану слободе мишљења и изражавања, која се, у Црној Гори, тренутно зове Никола Маловић	63

КАКО САМ ПОСТАО ЈОЗЕФ КА:
ДА СЕ ЗНА, ПОВЕРНИК И ЈА

У одбрану природне породице	89
Одговор на тужбу „ЛГБТ заштитара“: as long as there is one hundred поново	98
Ако смо окупирани, нисмо луди	129

ШТА СЕ ЗГОДИ КАД СЕ ЏЕНДЕР РОДИ?

Нема слободе у Србији: а у којој колонији је има?	147
И ја сам Владимир Димитријевић: оптужи ме	154
И ја сам Владимир Димитријевић.....	163
Србија – земља лудака или: силовање памети	165

ПОВЕРНИК DIXIT

Мишљења и препоруке: 284-18 Д.С.З. против В. Д. због дискриминације на основу сексуалне оријентације у области јавног информисања и медија	175
--	-----

ЗАПИСИ ИСПОД ЕТИКЕТЕ

Одговор повернику за заштиту равноправности.....	197
Да се зна или: зашто смо на удару новопаганског тоталитаризма?	251
Да поновимо: зашто ми суде	256

ДРУГИ О ИСТОМ

Породица: темељ и кров наше будућности.....	267
Породична политика – најважнија политика 21. века ...	277
Будућност је у обнови породице	282
Кад радикалне феминисткиње марширају: зашто се професор права Бранислав Ристивојевић нашао на суду?	289

